

بنییری، وه ئەگەر ئەم شازادەییە دۆستی پادشا نەبێ وە ئارەزوو بکا ئەتوانی
نەبەلێ لە شکرێ عوسمانی بەناو خاکیا تی پەر بکا که بچن بۆ «وان».

بەراستی گەشت و گوزاری ولاتی کوردوستان زۆر خۆش و دلگیره،
هەرچەندە رینگاکانی زۆر تووش و سەخت و هەلدیرگەن، بەلام
«چەشمەندان» یکی زۆر خۆشی هەیه. داری بەرو و گوتیز، وه زۆر، داری
گەورە تر که میتوی دیم-یان پیتوه ئالاهه پیاو هەر حەز ئەکا سەبیریان بکا، وه
بەسەر تەوقەسەری کەژوکیتوه کانه وه زۆر دەشتایی وای هەیه که گەنم و جۆی لیبی
ئەروین).

بەگوزارشتیکی کوردی من ویستم لێرەدا زنجیریکی زیرو زیو دروست بکەم؛ له پیتشا
پەخشانیەک که له زمانانی ئەورووپییه وه وه رگتیر-راوده ته سەر زمانی کوردی، پاشان
پەخشانی زادهی کوردی، پاشان گەرانه وه بۆ وه رگتیران له زمانیکی رۆژهه لاتیبیه وه هەر بۆ
سەر زمانی کوردی.

سروشت «غەریزه» ئەمە دروست ئەکا که بەرانبەری یەک بوەستن. ئەم قەسەیه راسته که
بابە ته کانی «بەغدا، ئالتون کۆپری و بهرامی گۆر» بۆ کورد ئەوهند سوود بەخش نین،
بەلام بۆ زانیاری سوودیان هەیه. ئەم هاتوه سوود بەخشین و نەبەخشینه که ی کورده که ی
خستوته بەرچاو، رووی دلی خوینده وارانێ بەم قەسەیه کردۆته خۆی، ئیتر وازی له
سووچه کانی تری هیناوه که زانیاریه که یه!. ئەوهنده هەیه ئەدەبی رفیق حلمی ئەدەبی
پیاویکی زانییه؛ بەجۆریک هاتۆته مهیدانه وه که گەردپیک له پەرهی گولی دلی توفیق
وهی نەنیشیت. ئەمە ئەو پەری زانیی و قەدرزانییه که زانییه که له زانییه کی بگرت!.
ئەم دەقه ئەو شیوهیه مان دیسان پیشان ئەدا که ریبازی رهخنه ئەبێ وای و نابێ
دلێه نجانندی تیدا بی.

ئەو ناتە و اوپییهی که روو لهم دەقه ئەکاته وه ئەوهیه که زنجیره پچراوه؛ سەرته تا باسی نرخ
نانیکه له کتیبیک که چی ناوه رۆک و ئەنجامی باسه که دیته سەر شتیکی ترو بابە تیکی
لاوه کی موتوربه ئەکا له گەل سەرته تای ئەسلێ بابە ته که یا. ئەمەش بۆیه رووی دا چونکه وا
دەرته که وێ که مه بهستی بناغە ی ئەو ئەوه بووه که قەسه ئەو به ره مانە ی توفیق وه بییه وه
بکا به و چاوه وه که خۆی وردی ئەبووه وه، نه وهک باسی «خانزاد». وادیاره له بهر
دەستنه که وتنی هەل، په سندی خانزادی کردوه به بیانوو بۆ ئەو قسانە ی که له سەر
«بەغدا، ئالتون کۆپری و بهرامی گۆر» ی کردوه!. بەلام ئەم دەستنه که وتنی هەله ئەو

ره‌خه‌یه ناسرپتته‌وه، ئه‌یتوانی له‌هه‌لیکی ترا ئاره‌زوی خۆی به‌ته‌واوی و به‌سه‌ریه‌ستی تر ده‌ر بیریایه، به‌بێ ئه‌وه بیکا به‌پاشکۆ بۆ شتیکی تر.

له‌گه‌ڵ ئه‌مانه‌شا ئه‌م ده‌قه وه‌کوو میژووی رووداوه‌کانی ئه‌و رۆژه ئه‌گێرپتته‌وه رابه‌ریکیش بووه بۆ ئه‌وه که چۆن شت ئه‌نرخینری و چۆن ئه‌گه‌ر ره‌خه‌ن گه‌را نابێ له‌ پایه‌ی ئه‌ده‌ب و هه‌لگه‌راندنه‌وه‌ی هه‌قاییق ده‌رچیت.

ئه‌مه راسته‌ که له‌ سالی « ۱۹۴۰ » به‌ دواوه‌ خامه‌ی کورد به‌ ته‌واوی توانی ده‌ست بدا به‌ نووسینی هه‌موو باهه‌تیکه‌وه. تا پێش ئه‌و میژووه له‌وانه بوو مه‌یدانی باهت ته‌سک بوو، به‌لام له‌ دوا‌ی ئه‌وه به‌ ته‌واوی له‌ به‌ر یه‌ک کشایه‌وه‌وه که‌وته نووسینی فره‌ چه‌شنه‌وه. دیاره ئه‌م بلاو بوونه‌وه‌ش له‌ بلاو بوونه‌وه‌ی فیکرو هۆشه‌وه په‌یدا بوو که‌وا نووسه‌رانی کورد که‌وته‌نه ته‌قه‌لادان بۆ ئه‌وه له‌هه‌موو شتیکی و له‌ هه‌موو ته‌نگ و چه‌له‌مه‌یه‌ک بکۆلینه‌وه.

ئه‌مه‌ی خواره‌وه وینه‌ی ده‌قیکی په‌خشانی سالی « ۱۹۴۸ »، که له‌ ژیر ناوی «سپه‌نگ و مام ریوی» له‌ ژماره « ۸ » ی سالی « ۱۰ » ی گۆفاری «گه‌لاوێژ» دا نووسراوه؛ ئه‌و گه‌لاوێژه که له‌ پاش ده‌ سالی ژبان ئیتر به‌ ته‌واوی ئاوا بوو! :

(«سپه‌نگ» هه‌موو جار که له‌ قوتابخانه ئه‌گه‌رایه‌وه کتێبه‌کانی ئه‌هینا سه‌ر له‌ نوێ ئه‌و شتانه‌ی ئه‌خوینده‌وه که باسی خیره‌و بیره «کان» و شته به‌نرخه‌کانی ولاته‌که‌ی تیدا بوو، به‌مه زۆر ئه‌گه‌شایه‌وه، که سه‌یری ئه‌کرد ئه‌م هه‌موو شته نایابانه له‌ خاک و به‌راوی ولاته‌که‌ی دا هه‌یه؛ له‌ لایه‌که‌وه ئه‌م هه‌موو «کان» ه‌ نه‌وته، له‌ لایه‌کی تروه ئه‌م هه‌موو «ده‌رماناو» و ورده باهه‌تانه که هه‌ر یه‌که ده‌رمانی هه‌زار ده‌رده، بست، بست گه‌شکه‌ی ئه‌کرد.

رۆژتیک له‌ رۆژان باسی «ئاوه‌سپی» «سه‌نگاو» و «ده‌رماناو» ه‌ که‌ی «درۆزنه» ی خوینده‌وه که ئه‌مانه چه‌نده به‌ که‌لکن و چه‌نده بۆ نه‌هیشتنی ده‌ردو عیله‌ت قازانج به‌ خه‌لکی ئه‌گه‌یه‌نن. «تارا» ی خوشکی بانگ کردو پیتی وت: «تارا» گیان! ته‌ماشاکه ئه‌م نیشتمانه‌ی ئیمه چه‌ند شتی خواکردو نایابی تیدا یه‌؟. که پیاو هه‌روا سه‌ر سامی ئه‌بێ! ئیمه پتویسته له‌ سه‌رمان ئه‌م ئاو و خاکه که مه‌لبه‌ندی باوو باپیرمانه له‌ هه‌مووشت به‌لامانه‌وه خۆشه‌و‌بستتر بێ، ئه‌م هه‌موو خیراته که له‌ ولاته‌که‌ی ئیمه‌دایه له‌ هیج لایه‌کی تر نییه.

«تارا» ش وتی: به‌خوا «سپه‌نگ» گیان راست ئه‌که‌ی نیشتمانه‌که‌مان هه‌ر بسته خاکیکی ئالتوونیکه، لام وایه هیج ولاتیکی تر نییه ئه‌وه‌نده‌ی ئه‌م

ولاتەي ئىيمە بە خىيرو بىر بىت، جالەبەر ئەو مەنەش ئەلەيم: چەندە باوك و داىكمان خۆش ئەوئ ئەبى ئەوئەش نىشتمانەكەمان خۆش بوئ، بەلام خۆزگا «سىئەنگ» گىيان هەندئ لەم شوئناەمان بە چاوى خۆمان ئەبىنى. «سىئەنگ» یش وتى: بەلكوو ئىشىكى واپكەين باوكمان مانبا بۆ سەر «دەرمانا»ە كەى «دروژنە». ئىنجا «تارا» وتى: ئىستە من ئەچم بە داىكم ئەلەيم بەلكوو بە باوكم بلىت مانبا، تۆش بچۆ بەلاى باوكمەو. «سىئەنگ» یش وتى: باشە.

لەپاشا «تارا» چو لای داىكەو و پىتى وت: توخوا داىگىيان! بەلكوو بە باوكم بلىت مانبا بۆ سەر «دەرمانا»ەكەى «دروژنە» باچومان پى بەكوئ. داىكىشى وتى: جا بۆ چىتانه رۆلە؟! ئەویش وتى: داىگىيان خىراتى ولاتەكەمانە حەز ئەكەين بىبىن، داىكى قسەى كچەكەى زۆر پى خۆش بو، وتى: باشە رۆلە گىيان پىتى ئەلەيم.

شەوئ كە هەموویان لە سەریان دانىشتىبون خەرىك بوون چایان ئەخواردو و قسەى خۆشيان ئەکرد، داىكى «تارا» رووى كرده باوكى «سىئەنگ» وتى: توخوا پىساو كە! مائەكان زۆریان دل بەووەیە كە «دەرمانا»ەكەى «دروژنە»یان چاوى پى بەكوئ، بەلكوو بىبانەى بىبىن. خىرا «سىئەنگ» هەراى كرده بن دەست باوكەو دەستى كرده ملی و وتى: توخوا بابەگىيان ئەگەر نەمانەى، زۆر حەز ئەكەين بىبىن. باوكىشى وتى: رۆلە بۆچىتانه؟! جا چى تىداپە! «سىئەنگ» یش وتى: بابەگىيان! لە خىراتى ولاتەكەمانە چاومان پىتى روون ئەبىتەو كە سەیرى بەكەين. باوكى هۆش و فىكرى كورەكەى زۆر پى خۆش بو، ماچىكى كردهو لەپاشا وتى: باشە رۆلە گىيان بەبانى ئەچىن. ئىتر «سىئەنگ» و «تارا» ئەو شەو لە خۆشيانا خەویان لى نەكەوت!.

كە بەیانى رۆژ بوووە باوكىيان ئوتۆمۆبىلىكى بۆ گرتن و هەر چوارىان سواری بوون و لە «كفرى»و بە بۆى رۆبىشتن تا گەبىشتە سەر «ئاوئەسپى». «ئاوئەسپى» كەوتۆتە بەرى رۆژەلاتى «كرىچنە»و. تەماشایان كرده ئەمە ئەشكەوتىكە. لە وىو چوونە ژوووە سەبىر ئەكەن ناوئەكەى چالائىكى زلە، بەچوار دەورى ئەم چالاوئەدا دلۆپ، دلۆپ، ئاوتىكى سىپى هەر وەكوو «دۆ» ئەتكىتە خوارو، بوئىكى ئەوئەندە تىزو كارىگەرى لىوئە دىت هەتا نزىكەى «۳» مەیل ئەو بۆنە

(۱) من نامەخانەم بەدل نىبە، و ابزانم جىتى «كتىبخانە» ناگرتتەو. ر.ح.

ئەروات. تومەس ئەم ئاوه «كان»ى گۆگرده و بۆ ھەر دەر دو عىللە تىك پىياو جارتىك خۆى پىتى بشوا لە كۆلى ئەكەوئى. ئەوانىش بە ھەر جۆر بوو خىرا تۆزى خۆيانىيان پىن شۆردو ھاتنە دەرەو، لەبەر بۆنى ئاوهكە نەيانتوانى تىدا مېننەو. ئىنجا سوار ئوتۆمۆبىلەكە بوون وگەر انەو بۆ سەر «دەرمانا»كەى «دۆزە».

«دۆزە» گوندىكە لە «سەنگاو» بە قىياسى «۴» مېل كەوتۆتە شىمالى «كربچنە»و، دەرماناوەكەش چكى لە دۆزەو دوورە. كە چوونە سەرى سەرىيان كە ئەمە «كانى»يەكە وەكوو ئاوى سىپى بۆنىكى پىسى لىتو دىت. ئەم ئاوه بە جۆگەكەدا ئەروا بە چوار رەنگ رەنگ ئەداتەو؛ بەرەز لە پىشا سور، سەوز، سىپى، رەش. ئەمانە ھەموويان بە تەنىشت يەكەو بەيەك جۆگەدا ئەرۆن ھىچيان تىكلاوى ئەويتىريان نابن. «سىئەنگ» و «تارا» لە چاوپى كەوتنى ئەم ئاوه بەم جۆرە زۆر سەريان سىما! لە باوكىيان پرسى: بابە! ئەو چۆن ئەم ئاوانە تىكلاو بە يەك نابن؟ باوكىشىيان وتى: رۆلە ئەمانە لە بنەو سەرچاوەكانىيان بە تەنىشت يەكەو بەلام لەكاتى ھاتنە دەرەو دا لەيەك «كون»و دىنە دەرەو، لەبەر ئەو ھەر يەكە «كان»ى شتىكى سەربەخۆيەو ھەر يەكە ھىزى تايبەتى خۆى ھەيە و ئەم ھىزانە دۆزمنى يەكن نايەن ئاوهكە تىكلاو بىي. ئەمانە ئەگەر پەرودەردە كەردن بىي ھەر يەكە «كان»ى شتىكى وايە كە لە كەم ولاتدا چنگ ئەكەوئى مەگەر ھەر لەم ولاتە خۆشەويستەى ئىمەدا نەبى. ئەمانە «كان»ى ئالتوونى رەش! ئىتر مائالەكان زۆريان پىن خۆش بوو كە، شتى وا ناياب لە ولاتەكەيانا ھەيە، ھەر ئەيانوت خوايە ئەم نىشتمانە جوانەمان پىتى بە زىاد نەزانى.

لە پاشى ئەمە سوارى ئوتۆمۆبىلەكە بوون و گەر انەو. لە رىگەدا «سىئەنگ» تەماشاي كەرد ئەو «رئوى»يەك كلكى كەردو بە فىشەك و بە ھەلەداوان وتەپ و كوت لەو ئاوهدا روو «توونى بابە عەمرە» ھەر ئەكات وتۆز ئەكات! وتى: تارا، تارا تەماشاكە ئەو رئويە چۆن بە پەلە ھەر ئەكات؟! توخوا بابەگىيان ئوتۆمۆبىلەكە راگرە باچم لىي بېرسم بۆچ وا كەوتۆتە ئەم دەشتە؟! باوكىشى ئوتۆمۆبىلەكەى راگرە، «سىئەنگ» دابەزى چوو سەرى رىي بە مام رئوى گرت و پىي وت: مام رئوى! رۆژ باش، ئەو بۆچ وا بە پەلە ھەر ئەكەيت؟ مام رئوى-ش وتى: كەسى براى لىم گەرى با بەدەردەى خۆمەو بەتلىمەو، زۆر بە پەلەم و لىم قەوماو.

«سىئەنگ» وتى: نابى مام رئوى ھەر ئەبى پىم بلىت، بەلكو من

چارپکت بکه م. مام رتیوی-ش وتی: کهسی برای ئەلین لهو خواره «حوشتر» به بیگار ئەگرن، منبیش له ترسی ئەوه ئەچمه توونی بابه عه مره خۆم ئەشارمه وه!! . سیوهنگ قسه کهی مام رتیوی زۆر به لاوه سهیر بوو! . وتی: جا مام رتیوی حوشتر به بیگار ئەگرن تو پوچ واکه وتوینته جامبازه؟! . مام رتیوی-ش وتی: کهسی برای، شار بی شالیاره، که گرتمیان تا قهباله ی خۆم ئەخوینمه وه پیستم ئەکنن! . ئەوه الله چاک وایه تاپیستیان نه که ندوم خۆم زرگار که م، ئەو وهخته کی له وه ئەپرسی من رتیوی-م یا حوشتر! .

ئینجا «سیوهنگ» وتی: مام رتیوی! . وەر له گه ل من ئەچینه ناو ئوتۆمۆبیلکه، که چوینه ماله وه له گه ل «تارا» ی خوشکما نوینت بو رانه بین و میوانداریت ئەکهین و جوان جوان هشارت ئەدهین، ئەگه ر هاتن خه به ری حوشتریان پرسی، ئەلین کهس لیته نییه تهنها مام رتیوی نه بی ئەویش نه خوشه هیناومانه بو سه ر دوختۆر! . مام رتیوی-ش وتی: نه، کهسی برای لیم گه ری با به رتی خۆمه وه برۆم، ئەگه ر خاس خویه ک وتی نه، ئەمه حوشتره، ئەو وهخته ئەگه ر په لم به په لی هه وه وه بی هه ر زرگار نابین. له پاشا سیوهنگ وتی: ده باشه مام رتیوی خوات له گه ل.

مام رتیوی لییدا رۆبشت و ئەمیش گه رایه وه بو ناو ئوتۆمۆبیلکه وه قسه کهی بو «تارا» خوشکی و باوک و دایکی گه ی رایه وه، تارا، له م کاره ساته ئەوه نده پتکه نی هیزی لئ بر! .

له پاشا گه رانه وه بو ماله وه، له رتگادا سهیریان کرد وا راوچی که وتوونه ته ئەو ده شته، راوه «مه لیچک» ئەکن. گوشتی مه لیچک زۆر خوشه. سیوهنگ منالیککی ژبرو وردبین بو به تارای خوشکی وت: تارا! . مام رتیوی وتنه ی با ئیمه ش خیرا راکه ی نه وه ماله وه، ئەگه ر هاتو به ئیمه شیان وت ئیوه مه لیچک بلین چی! . تا ئیمه بلین کوره مه لیچک نین، سیوهنگ و تارا این گوشته که مان له ناو ده میانا تام ئەداته وه! . ئیتر خیرا هه رایان کرده وه بو ماله وه، ئەو نوینه که ئەیانویست بو مام رتیوی راخه ن بو خویانیان راخست!! .

ئەم نووسینه ده قیکی بهینی سالانی «۱۹۴۰-۱۹۵۰» یه. وه کوو سهیر ئەکه بین په خسانی کوردی به پیتی ساله کانی ئەو میژوانه جگه له روخساره که چۆن به ره به ره گوزارشتیشی گۆراوه؛ لیته دا هاتۆته سه ر جۆره نیشتمانیه ک که له ژیر په رده یه کی توژی شاره ودا باسی ئەکا؛ باسی ئەوه ئەکا که خیرو بیتری ولاتیکی فراوان چۆن دانیشته کانی لپی بی به ش کراوه، چۆن ئەوانه ی که هه موو ئامانجیکیان خوشی خویان و کۆبله بی

نه ته وهی تره چنگیان له و شوپنانه گیر کرده و نایه لن خانه خوی چیژیک له بهرهمی خوی و ولاتی خوی بیچیژی؟! . نه مه له لایه که وه، له لایه کی تریشه وه نه وه دهر نه خا که نه گهر به کن له پیستی خوی بچولیتته وه میترده زمه ی به شوپنه وه یه نه یگری و له پاش تاساندنی شتی وای بو نه دوزیتته وه که به خوی هیچ که سیکا نه هاتین! . نه گهر نه هم هزار هاوار بکا بلتی من بهرخیکی به سته زمانم نه و نه لتی تو ده عبا یه کی ناکلۆکاریت نه بیتی یا بارت لینی بنری یا گوشتت بخوری. وای دیاره ره وای هق نه بووه قسه ی هق کردن!..

نه مه لایه نی ناوهرۆکی، له لایه ن روخساریشه وه زمانه که پیشکه و تنیکی وای به سه را هاتوو که به عیباره تنیکی ساده و ره وان و کوردیه کی په تی دوور له هه موو ناته و او بیه ک گوزارشت له مه فاهیم بداته وه؛ به جۆریکی وه ها که نه وه ک پیاویکی گه وره ی دنیا دیده، به لکوو منالیکی دوور له هه موو دنیا ییک نه ویش به پوختی لیتی تی بگا پتوبستی به وه نه بیتی که بکه ویتته ناو گپژاوی خه یالاته وه بو دوزینه وه ی گوزاره و بو تیتی گه یشتن له مه عانی نه و رستانه .

له بهر نه وه نه توانین بلتین نه م پارچه یه نمونه ی په خشانیکی ساده ی کوردی نیوانی ساله کانی «۱۹۴۰-۱۹۵۰» یه که هیچ گری و قۆرتیکی نه هاتوته سه ری.

له سالانی «۱۹۵۰-۱۹۶۰» وای دیاره نه و جم و جووله که له ده سالی پیشوودا هه بووه له مدا نه وه نده به گور نه بووه. جهنگی جیهانیی دووهم به سه ر چوو، له به سه ر چوونی نه و گه لینی باوهریش، وه یا بلتین هیواش به سه ر چوو! . نووسه رانی په خشانکی کوردی دوور نییه نه وه نده مایه یان به ده سته وه نه مابیتی که بیکه ن به که ره سته ی نووسینیان له باری نه ته وایه تیه وه. دهقی په خشانکی نه م میژوو نه وه مان بو نه گپرتته وه که ناو هه و له و سه رده مه دا چۆن بووه.

من له ریزکردنی دهقه کانی نیوانی نه و سالانه ی «۱۹۴۰-۱۹۵۰» نه ودم ره چاو نه کردوو که به سه ره ی ساله کانا له دهقه کان بیه خواره وه، واهه یه دهقیکی سالی «۱۹۴۶»-به وینه- نووسیمه و گه راومه ته وه بو سالی ۱۹۴۱، نه م پله یه م ره چاو نه کردوو، چونکه به لای منه وه په خشانکی سالانی «۱۹۴۰-۱۹۵۰» به چاو په خشانکی کوردیه وه نه سستیره ی گه لاویژی هه ره درخشانه بو هه موو په خشانه کانی پیش خوی و پاش خوی وه کوو له په خشانکی سالانی پیشوو و پاشوودا ورد نه بینه وه، نه له ریخت و روخسار

و نه له ناوهرۆکدا هیچیان ناگهن بهو. جا له بهر ئه مه وه کوو گهنه قه ننه هاری گهرمیان وگه می و شترملی سوور سوور تیکالوم کردون بۆ ئه وه میژووی په خشان دان به وه دا بنی که په خسانی نیوانی ئه و سالانه هیچیان پایه یان به سهر ئه ویتیریا نا نیسه و ریخت و روخساریان به ناوهرۆکه وه یه ک له یه ک به هیزترن.

ئهمه ش ئه وه ناگه یه نی که له په خشانه کانی ترا ته رتیسی سالم داناوه، ئهم ته رتیبه نیشانه ی به هیزی و بی هیزی په خشانیک بی به سهر په خشانیک ترا. ئهمه ئه وه ناگه یه نی چونکه له ساله کانی تر زیاتر بابه تم وه رگرتوه تا روخسار، به پیتی بابه ت ئه و ته رتیبه م داناوه. ئهمه و دیسان ئه وه ش مه عنای ئه وه نیسه ئه و په خشانانه ی هیناومن به نمونه بۆ نیوانی دوو سالییک ئهمه گولبیربووه؛ گولبیربیه که ی ههر ئه وه نده که له نیوانی لاپه رهی ئه و دوو ساله دا ئه و جوژه بابه تانه له ئارادا بووه قه له می کورد دهستی بردوو بۆ ئه و شتانه. بۆ نمونه ش وه کوو ئه لێ! «مستی نمونه ی خه رواریکه».

ئێسته دینه سهر ئه وه که چند ده قیکی په خسانی به ینی لاپه رهی ئه و میژووه؛ میژووی «۱۹۵۰-۱۹۶۰» بخه ینه بهرچاو، له چاو پیا خشاننیک به مه دا ههستی ئه و رۆژانه مان بۆ ده ر ئه که وی.

جا ئهمه ی خواره وه نمونه یه که له په خسانی ئه و سه رده مه که رۆژنامه ی «ژین» له ژیر ناوی «شاره زوور» دا، له ژماره «۱۰۴۹» ی سالی «۱۹۵۱» دا بلاوی کردۆته وه:

«شاره زوور! ئهم ری و شوینه، ئهم مه له بنده شیرینه و ئهم ده ستردی خوی بی چونه که ئیمه تیا ئه ژین جیگا و ریگایه که که هه لئه گری ژۆر شتی له سهر بنوسری و ژۆر باسی خۆشی و چاکی و باشی بکری.

وه ره لیتی ورد بیه ره وه ئهم سه رو ئه و سه ر پیا یا برۆ پروانه که خوی گه وه چی دروست کردوه!. ئیستا که وه ختی به هاره «بیجگه له وه ختی به هار هه مو وه ختی کیش» به ههر لاو شوینی کدا ئه پۆی ئه روانی هه مووی وینه یه که له به هه شتی سه ر زه وی ئهم هه موو ئاوه رووناک و جوان و پاکه که تافه تاف له و بنارانه یه ته خواره وه و به و ده شته پان و خۆشه دا بلاو ئه بیته وه. ئهم هه موو زه وی و زاره ئهم هه موو میترگ و میترغوزاره و ئهم هه موو گول و سه وزه دارو دره خت و گولزاره، زنجیره ی ئاوی «تاجه رۆ» که له رۆژئاوا وه روو ئه کاته رۆژه لات (وا بزانه له کام جیگا هه بی ئا، و سه ره و ژوور پروا!). ئاوی «زه لم و ریشین و چه قان و شاتوان و سه راوی سویحاناغا و بیستان سوور و ئالیسه و چه ق چه ق و تابین و چه مره گا» هه موو هه ر یه که یان جوئی جوئی هه ر

وهكوو سهراچاوهی ئاوه جوانهكان ههموویان كانگای خپرو بییری زۆرو زهبندهن
بۆ ولاتهكهيش.

شارهزور به دريژی له بهر دهمی ئاوبی «ئهباعوبهیدهوه-عهبابهیلتي» دهست
پي ئهكاو لابهلا یتسهوه ههتا ئهگاته سهراچاوهی ئاوی «تابين» له بهردهمی
«سوورداش» دا ههمووی دهشتی شارهزور به نزیکی «۱۵۰» کيلومهتره
دریژی ئهگریتسهوه. ئهم دهشته جوانهيش بهریزه شاخی «شنوئي» وكهژی
«ههورامان و گۆیژهو پیرههگروون» و له بهریهوه «تاسلۆجه و دارمازهله» ههتا
ئهچیتسهوه «گهوره قهلا» و «دهریهندی خان» ئه و ریزه شاخانه چواردهوریان داوه.

شارهزور! وهكوو تهئریخ باسی ئهكات و نیشانی داوه له ههزاران سال
له مهوبهروه جیي چند حكومت و خانهدانی گهوره گهوره و ناودار بووه چند
دام و دهستگای پادشاهانی بهناوبانگ و سوپای بهرزو بههیزی كۆن و تازه
بووه. وه ئهم ههموو گردو تهپۆلكه و ری و شوینه دیاریانه ههموو نیشانهی
ئهو به كه شارهزور له زۆر كۆنهوه جی و ریپكی زۆر باش و مهلبهندی گهلی
شتی چاك و نایاب بووه.

دهستی توانای كردگار ئهم شارهزور به رهنگی دورستكردووه و
هیناویه ته بهرهم كه به دریژیی سال و مانگ و رۆژ تۆ به تانیا بیت هیشتا
ههركه مه؛ ئهوه له سهروهه تافگهی «زهلم» ئهوه دهریهندی خان، ئه و ئاوه
گۆگردهكهی خورمال و سهراچاوهی «تابين». كه ئه مان ههموو هژی شتی باش
و چاك و هژی گهورهن بۆ ولات. ئهم جۆگه پر له قازانجانه وهكوو: «دهلبن،
مالوان، مووان، گریزه، سهراوی سوپحاناغا، بیستانسور، قازان، ئاوباره،
بهكرهجۆ، چهرمهگا، سابووراوا» و ئهوه ههموو جۆگایانهی تر كه ههلهگهگیرین و
زراعه تیان پي ئهكری مهگهرا خوا بزانی چی لیي یتته بهرهم!!..

خۆ ئهگهر بیتهو زراعت و فلاحهت له شارهزوردا به مهكینه بكری و ههروا
به ههروهه تیکهولیکه نه بی ههموو كهسی ئهیزانی كه چهنده قازانجی گهورهی
ئهبی!.. شارهزور! جاری ئهروانی به دهمهنی كیوو كهژ و شاخ و
تهپۆلكهكانیا كه له چوار لایهوه خوا دایناون ههريهكهیان جۆره رهنگی و هه
پارچه یکیان دیمه و نموودیکیان ههیه كه ئینسان سهری لیي سوپ ئه مینی و كه
تماشایان ئهكات له كردهوهی كردگار تاس ئه بیاتهوه؛ یهكیکیان بهفره، یهك
دارستانه، یهكی ههرا تاشه بهرده، یهكی ههمووی بهگیاو گولی رهنگا و رهنگ
رازووتهوه و بهههرا لایهك دا ئهروانی چاو روون و دل گهش ئهكاتتهوه!.

هەر جۆره زراعت و کشت و کال و دهغل و دان و باغ و باغات که بکری زۆر به ئاسانی کردنی له شاره زووردا پێک یهت. ئەمه بێجگه له و شتانهیه که خۆی له خۆیهوه به بێ ئەرک پێک یهت و زۆر جار باسکراوه؛ وهکوو: دارمازوی شاخه کانی، بنیشت و کهتیره و سریش، سهعله ب و گهزۆ و ئەو شته نایابانه. کانی خه لوزه بهردینهی له دوو سی جیگادا ههیه، نهوت له دهوری خورمال ههیه و شتی شارراوه له ژێر زهویدا زۆره. خۆ ئەگه حکومهت توژی سه پریشتی له کارو باری کشت و کال و هه ندی له کارانه بکات شاره زوور له وانه یه بێ به هۆی ده راسه دیککی زۆر به که لک. خۆ باسی شه کرو هیزی تا فگی زه لم بۆ دروستکردنی که هه ربا هه ر ناپریتته وه! سه د ئاخ و هه زار داخ که ها واره کائمان به هه یج کو تیک ناگات. ئەم گه ئجه چاکه هه ر وانه مینیتته وه، پیاوه نا و داره کائمان هه یج غه میکی لیبی ناخۆن!».

به لێ! له باری نه ته وایه تیه کی زه قه وه شتی ک به ده سه ته وه نه ما؛ ئەو شته که پێشووتر داوا ئەکرا، به لام کاتی که دینه سه ر ئەم په خشانه ی ئەو رۆژه له چه ند روویه که وه گه لێ شتمان ئەخاته به رده ست؛ جارێ له روخسارا کوردیبه کی ره وان و بێ گری و قو رتیکی وایه که به دانسقه ی ئەو رۆژه و ئەو میژوو ه دائه نری، له م رووه وه گه لێ پێشکه و ته وه جیگای بۆ خا وه ن ره خنه نه هیشته و ته وه که کنه ی تیدا بکا، به لکو و ئە توانی بو تری یه کی که له په خشانه به رزه کانی کوردی ئەو رۆژه؛ باسی شاره زوور ت بۆ ئەکا که هه نگا و به هه نگا و ئە به ی تیه ته خا وه به بێ پچرا ن عیباره تی ساده و ئاشکرا ت پێشان ئەدات و به لکو و ئە بێ به مامۆ ستایه ک بۆ ت بۆ نووسینی په خشان ی خا وه ن زنجیره؛ ئە وه مان بۆ ده ر ئەخا که هه رچه نده له رووی نه ته وایه تی ره پا و ره په وه له و رۆژه دا په لی نه ها ویشته وه، به لام له رووی ریخت و دارشتنی عیباره ته وه ئی شی خۆی کرد وه.

له نا وه رۆکا بۆ مان بو وه به وه که په نچه را کیشین بۆ هه موو شوینه نایابه کانی ئەو ولاته و بۆ هه موو ئەو جیگایانه که ئەگه ر ئەم نووسینه نه بوایه زۆر که س له ئیمه ئەو شوینانه ی نه ئەزانی؛ ئەوه ی نه ئەزانی که ئەو هه موو دیه نانه و ئەو گشت خپرو بێرانه له ولاته که مانا هه یه. ها ئمان ئەدا بۆ ئەوه که دهستی به خپو کردنی بۆ درێژکه یین و بتوانین رۆژی له رۆژان خۆمان بێن به خا وه نی ئەو سامانانه، نه وه ک هه ر ئەو شتانه که به رووه ون و ملیۆنان سا له هه ر هه بوون و هه ر هه ن و پشت به پشت له گه لیان ها توینه ته خا وه وه، به لکو و بۆ ئەو ئازۆخانه ش که که و ته و نه ته ژێر زهویه کانیانه وه! ئەو ئەوه ی و ته وه به لام ئایا ئەوه ی به دلا ها ته وه که زۆر له و شوینانه بوون به ژێر ئا وه وه و ئەو «کان» به نرخانه بۆ هه تا هه تایی

خۆيانيان لى شاردينهوه!. له ولاته دا نه بووه، له زۆر ولاتا ديمه و خييرو بيير خۆي شاردهوتهوه و ناوي رۆزگار دايبوشيوه، نه وهنده ههيه به تهنگ نه وهشهوه بوون كه له نه ماني نه و مانيتكي تر دروست بكه و له و زبانه كه رووي تتي كردوون قازانجيتك بو پاشه رۆزي نه و نه ته وهيه بيينه دهست.

نه گهر شاره زووريش وابي چاوي پي روون نه بيته وه، به لام تايا وائه بي؟! به لي! شاره زوور وه كوو نه و نه لي گه لي خانه دان و حكومه تي ديوه و نه وانيش رويشتوون، زهوي و زاري شاره زوور ههر مايه وه ئيسته نه و زهوي و زاره كهش نه ما!. به لام تايا دهوريكي تر ديتته پيشه وه كه له جيتگاي زهوي و زاره داپوشراوه كه گول و گولرازيكي تر دروست بيته وه و نه ته وه كاني پاشه رۆژ چاويان پتي روون بيته وه؟! به لي: نه بي، چونكه ياساي گوران ههيه، ئيمرۆژ ره ره وه ي چه رخ له پيشكه و تنايه. ئاده ميزاد كه تواني بگا به مانگ نه تواني بگا به «كان» ي شاره زووريش، به لام خۆزگا ئاده ميزاده كه ئاده ميزادي خۆمالي ولاته كه نه بوو نه وهك لاهه كي!..

له نيواني نه م سالانه دا په خشاني كوردى دهستي بو «وه رگيران» يش دريژ كرد. نه مه ي خواره وه ده قي پارچه په خشانيتكه له كتبي «زاديج» كه «محهممه د عه لي كوردى» له سالي «١٩٥٤» دا نه م داستانه ي وه رگيرا وه ته سه ر زمانى كوردى. له يه كي له بابه ته كانيا له ژيير ناوي «لووت» دا نه لي:

«رۆژتيك «ئازورا» به شياوي و توورهي له سه يران هاته وه، هه ناسه بركي پتي كه و تبوو، «زاديج» ي ميتردي لتي پرسى: ها، ژنه خۆشه ويسته كه م! بو وا شياوي؟. بو جي وا په شوكاوي؟ ده بينم له سه ر ره وشتي خۆت نيت!
-ئاخ، هه زار حه يف!. خۆزگه نه وه ي من ديتم تۆش بنديايه، وه كوو من له رقانا شيت نه بويت.

-خيتره، جي بووه، جي قه و ماوه؟.

-كوپه! ههر مه پرسه، وه ره بكوژه! چووم بو سه ره خۆشي «خسرۆ» كه ده زاني دوو رۆژه بيته ژن بووه. ديتم گۆرتيكي جواني بو ميترده جوانه مه رگه كه ي دروست كردوو، له گه ل خوا مه رجي كردوو: هه تا ئاو به جوگادا پروات نه و قه بره به جي نه هيلتي.

-وا دياره ژنيكي راست و به وه فايه، ميترده كه ي خۆي به راستي خۆش

ویستووه.

-ئەى ھەى، چاکی تی گەیشتی! خۆزگە دیتبات چی دەکرد.

-چی دە کرد! تۆ خوا ژنە جوانەکەم پیتم بلتی.

-خەریک بوو ئاوەریتی جۆگاگە لە شوینی خۆی بگۆری!

ئەنجا «ئازورا» دەستی کرد بە سەرزەنشستی «خسرۆ»، سەر و پۆتە لاکی شکاند، ھەندئ جیتیوشی پی دا، ھەتا «زادیج» ی میردی لەو خودپەسندییە بی جیتیە بیزار بوو، دلێ پر بوو.

زادیج دۆستیکی گیانی بە گیانی ھەبوو ناوی «کادۆر» بوو، کادۆر لەو گەنجانە بوو کە ئازورا لیبیان رازی بوو، چونکە پیاویکی پایە بلندو ھیتەم بوو.

زادیج قسەى ئازورا و خسرۆى بۆ کادۆر گپرایەو، بە مال و دیاری گرانبەھا دەمی پر کرد.

چەند رۆژتیک لەو پاش ئازورا چوو بۆ لای بۆ ئەو دەى دوو سى رۆژ لە لای دەستە خوشکیتکی بە سەر بەریت. رۆژی سیتیەم کە ئازورا گەرایەو، نۆکەر و کارەکەر بە گریان و قور پیوان بە پیربەو، چون، ئازورا سەرى سوور ما ھاواری کرد: چی بوو! چی قەوماو؟

-ئاغازن خۆت خۆش بی، چیت پی بلتین؟ مالممان ویران بوو، زادیج-ی سلاح شۆر دویتنی جوانە مەرگ بوو!

-داخی بە جەرگم مالمی ویرانم، بۆچی خەبەرتان نەدامت؟

-بۆیە ھەر بەشەو ھاوارمان بۆ نەھینای، چونکە لە حالێ سەرەمەرگا فەرمسوی: «دلێ ئازورا تەنگ مەکەن، سەیرانی لی تیک مەدەن، با، بە خۆشی رابویرت».

-ھەى رۆ، زادیج-م رۆ، لە کویتان ناشتووه؟. لە سووچیتکی باغچەکەدا، کە گۆرستانی خانەوادەى خۆیانى تیدایە.

ئازورا دەستی کرد بە گریان و لە خۆدان، پرچی خۆی رنیبەو، سویتندی خوارد کە خۆی دەکوژن، یان ناخوات و ناخواتەو ھەتا دەمریت.

ئیبوارە درەنگتیک «کادۆر» پەیدا بوو، ئیبزنی خواست کە دوو قسە لەگەل ئازورا بکات، ھەردووکیان بە یەکەو ۆر گریان، بەلام رۆژی دوایی کەمتر گریان، بەیەکەو نانی ئیبوارەیان خوارد، ھەر لەو دانیشتنەدا کادۆر بەگوێ

نازورای دا چرپاند: زادیج-ی دۆستم له پیتش مردنیا هه موو مال و دهوله تی
خۆی دهقه بهل کردووم، وه هاش به باش ده زانم که من وتۆ ئه وه موو مال و
دهوله ته به یه که وه بخوین خۆشی له وه دایه.

نازورا گریا، له پاشان تووره بوو، له پاشان دلێ نهرم بوو! نانی
شیتوانیشیان به یه که وه خوارد، دانیشتنی شهویان درێژ بوو، قسهیان زۆر کرد.
نازورا بریاری دا که خوا لیبی خۆشبوو پیاوێکی زۆر چاک بوو، به لام ده توانم
بلتیم: هه ندی عه ییبی هه بوو، ئه وه عه یبانه له کادۆرا دا نین.

هه ره یکی نانی شیتوان بوون کادۆر له ناکا وه کوو ژبی که وان ریک هات
و هاواری کرد: ناخ سپلم، ناخ هه ئیسته دهرم! نازورا زۆر شیتوا، تینکچوو،
هه موو جۆره دهرمانیکی حازر کرد، زۆر خه فه تی خوارد، چونکه پزیشکی گه وه
«هه رمیس» زۆر له بابل دانه نیشته. له پاشان زه حمه تی کیشا دهستی له سه ره
جیگای ئیش دانا و گوتی:

نایا ئیشته زۆر به تا وه؟ ئه م دهرده هه میشه ناو به ناو سه ره ته لی دهدات؟
به لی! ئیشم زۆر به تینه، زۆر جار له قه برم نزیک ئه خاته وه. نه ته بیستوه
دهرمانی چیه؟ .. به لی بیستومه هه موو هه کیمان بریاریان دا وه که یه ک
دهرمانی هه یه، ئه ویش ده ست ناکه وئ.

-چۆن ده بی؟ ج دهرمانیک هه یه و ده ست ناکه وئ؟ .. به لی! ده ست ناکه وئ.
«لووت» ی پیاوێکی تازه مردوو له کوئ په یدا ئه بیته؟ هه ره ئه وه دهرمانه شه
ئه گه ره له سه ره ته نشتمی دا بنیم ده لین: سیپووری ده به خشیته.

- په کوو دهرمانیکی غه ربیه.

- بوچی؟ خۆ له نوشته و گشته کی کاک «ئه رنۆ» عه جایتر نییه که ئیفلیجی و
تاو له رزیان پێ دهرمان ئه کات.

ئه م وه رامه له گه ل لاوچاکی کادۆر «نازورا» ی ئیقناع کردو گوتی:

خۆ رۆژی هه شرئ که زادیج-ی میردم له سه ره پردی «تشنیافا» تی په ره ده بی
و ده چی بز به هه شتی، پیم وایه فریشته کان نا بگێرنه وه، دهرگای به هه شتی لی
پیه نادرئ، چونکه لووته که ی له و رۆژده دا تۆزئ له لووتی ئه م دنیا یه کورتر
ئه بی! ئه وسا نازورا هه ستا، گوێزانیکی تیژی ده ست دایه، رووی کرده گوێری
میرده که ی، له پیتشا به فرمیسه کی زۆر ناوی دا، له پاشان لیبی نه زیک بووه وه،
دیته زادیج له سه ره پشت راکشاهه. زادیج ده ست به جی هه ستا، دهسته کی به
لووتی خۆیه وه گرت، به دهستی تریش دهستی گوێزانی ژنه که ی گرت و گوتی:

ئەى خانمەكەم! ئىبتر لۆمەى «خسرۆ»ى بىوژن مەكە، لووت برىنى من و
جۆگا گۆپىنى ئەو، با ھەر وەك بەك بن!.

ئەم دەقە ھى محەمەد عەلى كوردى-مەنگورى پشدرە- ئەو ھەمان پىشان ئەدا كە
پەخشانى كوردى جگە لە زادەى فىكرى خۆى دەستى بۆ وەرگىرانىش درىژ كوردو ھ.
داستانى «زادىچ» پىشا فەرەنسى و پاشان عەرەبى و پاش ئەو بوو بە كوردى. لىرەدا
ئىمە جۆرە وشەو جۆرە رستەى ھەمان بەرچاو ئەكەوئى كە ئەگەر ئەم دەقە نەبوایە زۆر لە
خوئندەوارانى كورد پىش خوئندەو ھەى دوور نەبوو نەزانن كە ئەو چەشنە وشەو رستانە
بەو تەحرە لە زمانى كوردیدا ھەن. ئەمە بىجگە لەو ھە كە داستانى ھەر شوئىنك لە ناوچەى
شوئىنەكە ھەلئەستىت. داستانىكى وەكوو ئەم داستانە، وە یا سەرگوزەشتىكى وەكوو ئەمە
بروا ناكەم لە ولاتىكى كوردەواریدا روو بدات، بەھۆى وەرگىرانى جۆرە شتى واو ئەتوانىن
بە سەر كارەسات و بەسەرھاتى شوئىنانى ترىشدا ئاگادارى پەيدا بكەىن.

ئەم لە لایەن وەرگىرانەكەو ھ، لە لایەن دارشتنى عىبارەتتىكى كوردى واشەو ئەو ھەمان بۆ
دەرئەكەوئى كە شىوھى موكرى، وە یا بابان، لە زمانى كوردیدا لە ھەر ناوچەبەك لە
ناوچەكانى جۆرە گوزارشت و رىختىك ھەبە كە ئەو گوزارشتە لە ناوچەكانى ترا بەو
رىختە نایەتە ناو ھەو.

پىگەىاندنى زمانى ھەر نەتەو ھەبەك لە نەتەو ھەكان بەو ھەبوو كە كەوتوونەتە
خزمەتكردنى و كۆكردنەو ھى شىوھەكانى، تاتوانىبوانە شىوھەبەكى بەكگرتوو پىكەو ھە بنىن و
بۆ ھىچ مەعناىك پەكبان لە سەر وشە نەكەوئى. بەلئى! ئىمەش ئەتوانىن وابىن، وە لە چاو
ئەو كەم خزمەتیبەدا كە زمانەكەمان ھەبىو ھ، ئەتوانئى تا ئەندازەبەك گوزارشت بۆ ھەموو
شتىك لئى بدرئتەو ھ، ئەمەش بە مەرچئ ئەبئ كە بتوانىن بە ھۆى نووسىن و خەرىك
بوونمان بۆ ئاگادارى بە سەر شىوھەكانى زمانى كوردیدا تەقەلا بدەىن و نەبەلئىن ئەو
تەقەلایەمان بە ھىچ دەرچئ. لام واىە زمانەكەمان دەلئەمەندەو ئەتوانئى تاكى تەرازووى
خۆى راست بكاتەو ھ، ئەمەش كەوتۆتە ئەستۆى خوئندەوارو رۆشنىبىرانى كورد، ئەگەر
رۆشنىبىرەكانى كورد خۆبان خەرىك بكەن لام واىە پەخشان لە ھۆنراو زىاتر ئەم خزمەتە
ئەكات، پىشىنانى ئىمە كەرەستەى زمانىان بۆ پىكەو ھە ناوین، بام ئىمەش خەرىك بىن بۆ
كۆكردنەو ھى و بۆ ئەو بىخەبىنە سەر قاقەز.

ويستم له شيوه‌ی رووتی «ئەردەلان» دەقیکم دەستکەوێ بۆ ئەو بیکەم بە نمونە‌ی دەقی ئەو شيوه‌ی، داخەکەم هیچم دەست نەکەوت گەرامەو سەر «فەرهنگی مەردۆخ» کە هی زانای فرەزان «تایت اللە شیخ محمدی مەردۆخ» ه ئەو لە بەرگی یەکەمی کتیبە‌کەیدا لە لایەن رێزمانەو دەستوورێکی داناو و شەرحی ئەو دەستوورە‌ی بە شيوه‌ی ئەردەلان «سنه» کردوو. هەر چەندە بابەتە‌کە‌ی دەستووری رێزمانە بەلام ئیمە ناچار بووین بۆ نمونە دەقیکی پەخشانی ئەردەلان هیتامان و خستمانە بەر چا و. ئەمەش دەقە‌کە‌یە:

کردار سازی

کردار نەبگرددگ لە کردار بگرددگ دروس ئەوئ بەم جۆرە:

«ا» کە نشانە‌ی نەبگرددگ لە بەر واژە‌ی بگرددگەو دا ئەنیتین وە ئاخری سۆک ئەکەن ئەوئیتە نەبگرددگ وەک: رووی، دۆشی، کۆشی، تاشی، ئەلفمان لە بەردە‌میانەو دانیای، بوون بە «ئەرووی، ئەدۆشی، ئەکۆشی، ئەتاشی». نووکە‌ی دواگین نەبگرددگ، بۆ بوێژ سەنگین ئەخوئینرگی، بۆ کەسی تر سۆک ئەخوئینرگی.

هەر بگرددگی نووکە‌ی دواگینی «ی» بێ وەک: رووی، نووسی، زانی. واژە‌ی نەبگرددگی هەر بەم جۆرە لێ دروس ئەوئ، بەلام بگرددگ گەلێ کە دوايان «ت» یا «د» یا «ن» بێ بەم جۆرە واژە‌ی نەبگرددگیان لێ دروس ناوئ، بەلکۆ بەم جۆرە ئەون بە واژە‌ی بگرددگ نزیک: «ئەبرد، ئەشمارد، ئەخەفت، ئەفرۆت، ئەشێوان، ئەباران». لەبەر ئەم شێوانە بەم دەسوورە رەفتار ئەکرگیت. ئەگەر دوا‌ی واژە‌ی بگرددگ «ت» بێت، نووکە‌ی واژە‌ی یەک لایبج لەتەک دوولائیا یەک جۆر بن «ت» یەکە لائەوین «ی» سۆک ئەنینه جیگە‌ی ئەوئیتە نەبگرددگ. وەک: «خەفت» ئەوئیتە ئەخەفی. «کەفت» ئەوئیتە ئەکەفی. «بەست» ئەوئیتە ئەبەسی، یا «ئەوسێ». بەلام «ژنەفت» ئەوئیتە ئەژنەوئ. «فرۆت» ئەوئیتە ئەفرۆشی. «کۆشت» ئەوئیتە ئەکۆشئ. لەبەر چەم. لەبەر ئەمە واژە‌ی یەک لایب «ژنەفت» بە «ف». فرۆتن بە «ت» کۆشتن بە «ش». لەریشە‌دا ژنەویان بە «و»، فرۆشیان بە «ش»، کۆشیان بە «ش» بووگە. یەک لائێ ریشەس، دوولائێ وەچە. کردار‌سازی هەر لە ریشە ئەوئ.

ئەگەر دوا‌ی بگرددگ «ر»، «د» بێ، هەردکی لائەوین ئەلفیک ئەنینه جیگە‌یان- ئەگەر خۆ‌ی ئەلفی ئەوئ- ئەوئیتە نەبگرددگ. وەک: «کرد» ئەوئیتە «ئەکا». برد، ئەوئیتە «ئەبا» یا «ئەوا». خوارد ئەوئیتە «ئەخوا». واژە‌ی «خوارد» دوا‌ی لابرئنی «ر»، «د» چون خۆ‌ی ئەلفی هەس ئیتەر لە دەروە ئەلفی بۆ نایرین. «ژمارد، شۆرد، برد» لەم دەسوورە بەدەرن؛ چون ئەگەر «ر»، «د» یان لێ

لاوهینا، له تهک نشانهی نه بگردنا «ا» ئهون به «ئشما، ئهشوا، ئهما». ئهشماو ئهشوا **گوزاره تیکیان** نیسه. ئهما- بیج چه په وانهی «ئهمری» یه. پهس ته نیا «د» ه که لانه وهین، جی ئه لفیج «ی» سوکدا ئه نین ئه ونه «ئشمارئ، ئه شورئ، ئهمری، یا به ده سوور گوزیان نوکه گهل ئه ویتته «ئشمیری».

ئه گهر دواى واژه بگردگ «ا، ن» بیت، ته نیا «ا» لانه وهین، نشانه نه بگردن که ئه لفه ئه نینه بهر ده میه و ئه ویتته نه بگردگ. وهک «خواردن، باران، شتیوان». دواى لابرده ئه لفه کان و دانیا ن نشانه نه بگردن له بهر ده میانه و ئه ونه: «ئخورئ، ئه بارئ، ئه شتیونئ».

کردار نه بگردگ ئه گهر به یوهس بی، نشانهی نه بگردن ئه نرگیتته سه ر تیکه ی دو اگین. وهک: هه لسا «هه لئه سی». دانیشته «دائه نیشئ». سه ر به ره و خوار بوو «سه ره ره و خوار ئه وئ».

واژه ی کردار نه بگردگیج شه شه. (۱) بوئژ- ئه نووسم. (۲) بوئژگهل- ئه نووسین. (۳) بژنه و- ئه نووسیت. (۴) بژنه وگهل- ئه نووسن. (۵) کهس تر- ئه نووسئ. (۶) کهستر گهل- ئه نووسن.

هه ریمى ئه رده لان که «کورهک» ه که ی شاری «سنه» یه له بهر هه رکام له و شتانه بووه که له م کتیبه دا باسکرا، نووسینی په خشانى کوردییان به ده گمه ن هه بووه. له هونراودا زۆرتر به شپوهی هه ورامی و پاشان بابان زۆره، له م ئاخره شا به شپوه که ی خویشیان ده ستیان دا بوئ، به لام له په خشانا به و شپوه یه نه، له بهر هه ر شتییک بووه نه بووه. شیخ محه ممه دی مه ردوخ له فه ره نکه که یا که له نیوانی سالانی «۱۹۵۰-۱۹۶۰» دا چاپکراوه، هه رچه نده سه ره تای به فارسی کردۆته وه به لام به ره که تدا هه ندیکیشی به کوردی شپوهی ئه رده لان تیایا جی کردۆته وه. ئه م ئیشه ی ئه و بو ئیمه ی کورد زمان بو مان بوو به به لگه یه کی نایاب له په خشانى کوردی دا به شپوهی سنه.

ئو نووسینه هه رچه نده له باره ی ریزمانه وه ئه دوئ، به لام نرخه به رزه که ی ئه وه یه که به یه کئ له شپوه کانی کوردی - که شپوهی ئه رده لان و سنه یه ده قییکمان ئه خاته به رده ست که بو به لگه کانی زمانی کوردی سو راخیکى بی وینه یه. وه کوو سه بیری ئه م ده قه ئه که یین شپوه یه کی سه ره کی له شپوه کانی زمانی کوردی- مان به رچاو ئه که وئ، که دوور نییه رو شنبیرانی کورد تا ئیسته به نه خشی په خشان له نووسراودا ئه و جو ره شپوه یه یان به رچاو نه که وتبیت!. هیچمان بو درنه که وئ ئه وه مان بو درنه که وئ که بزوتنه وه ی په ره سه ندنی زمانی کوردی به چه شنی په خشان له جموجو وئدا بووه؛ ئه وه مان بو درنه که وئ که تا ئه و

میژووو ئەگەر یه کیتک- با له کوری شیوه کهش بوایه- نووسینیکی وای بهرچاو بکه و تایه- ئەگەر ببوایه- له وانه بوو لووتی پیا نه یه نی، که چی ئیسته شانازی پتوه ئەکا.

یه کتێ ئەگەر له م دهقه ورد ببیته وه ئەوهی بۆ روون ئەبیته وه که ئەو جیاوازیه ی له نیوانی شیوه کانی زمانی کوردیدا ههیه جیاوازیه کی وانیه که بیهی به کۆسپ له ریگای یه کگرتنی زمانیکی ئەده بیهی یه کگرتوو دا. جیاوازی له بهینی شیوه زمانه کانی غهیری کوردی- شدا ههیه، ئەوه نده ههیه ئەوان مهیدانیان ههه له زوو وه تهخت کردوو بۆ دروستکردنی زمانیکی ئەده بیهی یه کگرتوو بۆ خۆیان، ئیمه له بهر گهلی پیشهاتی ناله بار ئەو مهیدانه مان بۆ تهخت نه بووه، ههه چهنده ئیسته شیوه زمانی موکری - که شیوهی بابان یه کیتک له و- بووه تا ئەندازه یه ک به دهستووری گوزار شتمان، به لام هیشتا ههه ئەیه وی بۆ ئەوه له گه ل شیوه کانی ترا به ته وای موکریه بکری. ئومید ئەکه م له ئیسته به دواوه رۆشنییرانی کورد چاکی مهردانه ی لیبی بکه ن به لادا و ئەو زه وینه یه زیاتر تهخت بکه ن. دیاره ئەمه ش: یه که م به وریا بوونه وه دووه م به شاره زا بوون به سه ر شیوه کانی ئەو زمانه دا ئەبی.

ناوه رۆکی دهقه کهش ته نیا باسی ریزمانی ئەو شیوه یه یه به و شیوه یه، له م رووه وه ئەوه نده مه به ستی ئیمه نییه، به لکو مه به سه ته سه ره کیه که ی بۆ ئیمه روخساره که یه تی که چۆن گوزار شتی له دار شتی ئەو ریزمانه دا وه ته وه و چۆن شیوه ئاخاوتنی ئەرده لانی له قالبی نووسیندا دار شتوو ه؟. ئەمه بۆ په خشان ههنگاویکی گه وریه که نیژا وه.

له ژماره «۱۳۴۲» ی رۆژنامه ی «ژین» ی رۆژی ۲۵/۴/۱۹۵۷.

«محرم محمدا مین» و تاریکی له ژیر ناوی:

«کۆکرا وه کی زمانی- مجمعی لغوی- مان ئەوی، ته نها هه ست کردن به ناته وای به س نییه بۆ لابردنی ناته وای».

به م دهقه ی خواره وه خستبو وه بهرچاو:

«وه کوو سه رنج ئەدری بارگه ی بزوتنه وه یه کی پیرۆز له ناو نه ته وه ی ئیمه دا ده رکه و تووه به سه رکردایه تی ده سه ته یه نو سه ری نیشتمان په ره ر که شه وو رۆژ خه و و خۆراکیان له خۆیان هه لگرتوو ه، بیهر ئەکه نه وه و کۆشش ئەکه ن بۆ پیش خستق و به رزکردنه وه ی زمانه شیرینه که مان، به بی گومان ئەم هه سه ته به رزه له په ره سه ندنی هۆشی نه ته وایه تیمانه وه هه لقولا وه که به راده یه کی ئیجگار

ئاشكرا بۆي دەرخستوين نەتەوئەكەمان بەرەو رۆژتېكى تارىك ئەروا ئەگەر نەكەوئىتە خۆي و چارەكردنى زمانەكەمان وە رزگار كردنى لەم قۆرتانەي تېي كەوتووہ.

بەلام ئەم بزوتنەوئەبە زۆر پەرش و بلاوہ، وە پىئويستى بەيەك خستى و رىك خستى ھەيە بۆ ئەوئەي بچىتە قابىتېكى بە بەرھەمى پىر سوودوہ، بەوانە پىئويستى بە رىكخستى كۆششى زاناکانى زمانەكەمان ھەيە، نەك وەكوو ئىستا كە ئەبىنن ھەر يەكە رىگايەكى داناوہ بە بېرى خۆي بەراستى ئەزانى بۆ چارەكردنى قۆرتەكانى زمانەكەمان، كە ئەمەش بووہ بەھۆي پەيدا بوونى چەند رىگايەكى جىباوئى لە يەك نەچو، وە وختە ئەوئەندى تر سەر لە خۆئىندەوئارى كورد بشتوئىنئى لەدەربارەي نووسىنى كوردىيەوہ؛ ھەندىك ئەلئىن ئەبىن بە پىتى لاتىنى بنووسى. ھەندىكى كەش ئەلئىن ھىشتا وەختى ئەوہ نەھاتووہ، باجائى ھەر بە پىتى ەرەبى بنووسى، وە لە دەربارەي بژارى زمانەكەمانوہ لە وشەي بىگانە دەستەيەك ئەلئىن ھەر وەكوو خۆي بىئىتەوہ، دەستەيەكى كەش بە توندى بەرانبەر ئەم بېرە رائەوئەستى و ئەلئى ئەبىن وشەي كوردى لە جىگاي ئەمانە بەكار بەئىترىت، سا ئىتر بە داتاشىن بى، يا بە داھىنان بى، وە يا بە دۆزىنەوہ بى.

وہ لە دەربارەي زاراوہكانى «لەجات» زمانەكەمانوہ دىسان دوو بەرەكى ھەيە؛ ھەندىك ئەلئىن: زاراوئەي ھەر ھەر تىمىك لە كوردستاندا بىكرى بە زاراوہيەكى گشتى، وە ئەبىن بسە پىئىرئى بە سەر ھەموو كوردىكا پىئى بنووسى و بخوئىتەوہ. ھەندىكى كەش ئەلئىن: ئەبىن وشەكانى ھەموو زاراوہكان كۆ بىكرىتەوہ، لە مە زاراوئىكى گشتى داھەزى، وە لە نىوانى ئەمانەشدا ھەندىكى مام ناوئەندىش ھەيە.

لەم مقۆمقۆيە خۆئىندەوئارى كورد بە سەرلئى شىئاوئى بىتتە دەرەوہ، زمانەكەشمان ئەوئەندەي تر بە ناخى زەويا ئەچىتە خوارى، وە ئەو ئامانجە بەرزەي كە زاناکامان ئەيانەوئى پىئى بگەن پترتر دوور ئەكەوئىتەوہ و كۆششىان بە پىچەوانەي مەرامىان وەر ئەگەرئى. جگە لەمەش زاناکامان چەند لە بارىانا بى و رەنج بەدەن بە تاكەبى ناتوانن كە لەبەرەكانى زمانەكەمان پىر بگەنەوہ!. ئەي چار چىيە؟ چار چىيە بۆ ئەوئەي رەنج بە فىرۆ نەروا؟ تەنھا يەك رىگايە: رىگاي رىكخستى و بەكگرتنى تواناي زاناکامان لە كۆكراوہيەكى زمانىدا «مجمع لغوى» ئەمە وەنەبىن بابەتېكى تازە داھاتوو بى، بەلكو نەتەوہكانى تر كە گەلئى لە ئىمە پىشكەوتووئىر تاقىبىان كوردۆتەوہ و سوودىان لى

وه رگرتووه، وه به پیتووستیان زانیوه بۆ زمانه پیتشکه وتووه که یان. ئینجا بۆ زمانیکی دوکه وتووی وه کوو زمانی ئیمه ئه بی چه ند پیتوست بی؟.

لیته دا رهنگه هه ندی له زانا به ریزه کافمان بلین له بهر ئه و باره ی که ئیستا کوردستان تیا یایه تی ناتوانی ئه م کۆکراوه یه دا به زری! به لئ! منیش له گه لیا نم، ئیستا ناتوانی هه موو کوردستان له م کۆکراوه یه دا به شدار بی، له بهر گه لی هۆ، به لام ئه توانی له کوردستانی عیرا قدا دا به زری ئه گه ر به گه رمی کۆششی بۆ بکری و هه ولی بۆ بدری، به تایبه تی ئه م کۆکراوه یه هیچ په یوه ندی به سیاسه ته وه نییه، وه له گه ل ده ستور و هه موو یاسایه کی عیرا قدا ئه گو ئی، وه به لای منه وه دامه زران دن ئه م کۆکراوه یه له کوردستانی عیرا قدا مانای ئه وه یه هه موو کوردستان ئه نو ئی، چونکه له هه موو ئه وه یه کی زا را وه ی زمانی کوردی تیا یه، سه ره رای ئه مه ش زۆریه ی زانی کوردی که وتوونه ته عیرا قه وه.

ئیتتر چا وه پروانی له دا یک بوونی ئه م کۆکراوه یه یه به هۆی کۆششی دلسۆزانه ی زاناکانی زمانه که مانه وه که بی گومانین له خۆ بووردنیان له پیناوی پیتش خستی زمانه که مانه وه».

نوسه ریک که با به تیک ئه نووسی دیا ره نا وه رۆکی ئه و با به ته بیرو با وه ری زوریه ی ئه و گه له یه که نوسه ره که ی تیدا یه و له ئا وینه ی دلئ ئه و روو ئه دا ته وه. ئه م ده قه ئه وه مان پیشان ئه دا که گۆرانیکی ئاشکرا رووی کردۆته ئه و ناوچه یه. نوسه ران و خو ئینده وارانئ ئه و رۆژه که وتبو نه شت نووسین، هه ر یه که وه هه ر ده سته و دا دیا ره ریگایه کی تایبه تی هه بو وه بۆ گوزارشت لی دانه وه بۆ ده رپینی مه رام. ئه و ئالۆزی به کردو یه ته کاری که بی ره وه بکریته وه «کۆکراوه یه کی زمانی» هه بیته بۆ یه کگرتن و یه کخستی ئه و گوزارشتانه و هه ر که سه به ئاره زووی خۆی ده ست نه کا به یاری کردن! ئه م بی ره له چا و پیتش ئه و میژو وه دا بی ریکی نو ئی بو وه به پیتشکه وتنی ره وره وه دا ئه نری.

به لئ! له باره ی ئه م با به ته وه به نو سال پیتش ئه و میژو وه له لایه ن نوسه ری ئه م کتیبه وه قسه ی لی وه کرا وه، به لام و دا دیا ره ئه و قسه یه گه لاله بو وه، و دا دیا ره له دوا ی بنج دا کوتانی، له نا و ده سته یه ک له خو ئینده وارانئ کور ددا بو ژا وه ته وه، وه به سیانزه سال دوا ی ئه م بو ژا وه وه یه ئه و ئاما نجه ها ته دی و کور ده که بو به خا وه نی ئه و «ئه ره سه نه». جا ئه مه تا سه ره ئه مینئ یا نامینئ کرده دی رۆژگار مۆری ئه م پاشه رۆژه ئه کات!

چونکه وه کوو له لاپه ره ی هه موو میژو ودا و بو وه شه پۆلی سیاسه ت گه لی شتی

رامالیوه! له گه ل نه وده دا ته گهر راستیت ته وئ ته بئ عیلم دوور بئ له پارسه نگی سیاست، به لام ته مه وا بووه وایه؟! با، نه و شه پوله نه و حوکمه بدات.

ته م ده قه وه کوو نه و باوه پمان بئ روون ته کاته وه نه و شمان هر پیشان نه دا که نه و روژه ناوچه ی عیراق ناگردانیکه به بلتسه بووه بئ تیشکی رووناکه بدا به هه موو لایه ک؛ له بهر ته مه نه وه ی به خوئ ره وا بینیه که ری به دبئ بکا بئ خزمه تی خوینده واری و بووژاندنه وه ی زمانه کوردی له هه موو روویه که وه؛ نه و فیکره ی بئ په پدا بووه که تا زمانه که ی به ک نه خا ناتوانی بگا به پایه ی هه ره به رزی عیلمی. داواکردنی جئ به جئ بوونی مه به ستیکه وه کوو کۆکردنه وه ی زمانه که یان ته مه به هه نگاوتیکه به رز نه زانری، چ بئ نه و روژه و چ بئ دوا ی نه و روژه ش. تا پیش ته م میژوانه روژنامه ی کوردی له باره ی یه کبونی نه ته وه و خزمه تی نه ده بیاتی زمان و خوینده واری به وه نه دوا، ئیسته که وه ته سه ر نه وه که بئ پیشکه وتنی نه ته وه ته نه ا نه وانه به ش ناکا، نه بی باسی گه لی سووچی تر بکری؛ نه بی باسی نه وانه ش بکری که نه و زمانه ی پئی به رز نه بیته وه. دروستبوونی «مجمعی لغوی» به چا و کۆمه له وه بناغه یه کی قائمه بئ نه وه نه و نه ته وه یه بوونیه تی خوئ له سه ر دارپئئ. له باوه ری نه و دهسته یه - که خاوه ن ده ق یه کیکه له وان- تا پرووژه یه کی وا دروست نه بی خاوه ن خامه کان ناتوانن کۆشکی به رزی زمانه که یان به رزتر بکه نه وه.

به لئ! راسته هوئ به رزبوونه وه ی نه ته وه گه لی شته، وه نه بی هر «مجمعی لغوی» بئ، به لام شت نه بی ورده ورده ده ست پئ بکری، یه کی له و ناته و او بیسانه - که نه بوونی نه رسنیکه - ته گهر پر کرایه وه، نه و وه خته نه ته وه که خه ریک نه بی بئ نه هیشتنی ناته و او بیبه کی تر، که به م جوړه و له سه ر ته م ریگایه ده ست پئ کرا له نه نجاما نه و نه ته وه یه نه گا به و روژه که هیچ که م و کووری تیدا نه میئن و نه چیته ریزی نه ته وه پیشکه وتوه کانه وه.

به پئ پلیکانه ی میژوودا توژیکی تر سه رکه وین به م لاوه جوړه هه ستیکه ترمان به رچا و ته که وئ که له کامیرای په خشانا روو به روومان نه بیته وه، ته مه ش هر روژ دروستی ته کا. به وینه له «ژین» ی ژماره «۱۳۶۰» ی روژی ۱۲/۹/۱۹۵۷ دا نووسه ریکه زانا «رفیق حلمی» له باره ی نرخاندنی چیرۆکی «خانزاد» وه که هی «جمال عبدالقادر بابان» ه، رووی ده م و قسه ی ته کاته «مصطفی صالح کریم» و به م ده قه ی خواره وه نه و نیازه ی خوئ له

گوزارشتی ریختی زمانی کوردی ئەو رۆژەدا پێشان ئەدا:

(کاکەمستەفا!)

بەرستی و بەدل سوپاستان ئەکەم بۆ ئەو دیاریبە خۆش و نایاب و بە نرخە کە بۆتان ناردبووم «خانزاد»! لە کانگای دلەو ئەلیم: بە راستی دیاریبەکی هەرە نایابە کە لەم دەوری وریابوونەو بەدا پێشکەشی خۆتەرەکانی کورد ئەکری. ئەمە یەکیکە لەو شتانی کە ئەبێ نووسەرەن و ئەوانە ی بە دوا «تەقالیدی» کۆمەلایەتیمان ئەگەرین هەولێ بۆ بەدەن، چونکە لەو شتانی بێنە هۆی دەرختنی ئەو تەقالیدانەمان «خانزاد» ریزی پێشەو داگیر ئەکا. کاک جمال عبدالقادر بابان- کە رەنگە بە خزمەتی نەگەیشتم- لە ناوچە چیرۆک نووسەکانا هەنگاوێکی ئیجگار بە جیتی هاویشتوووە باشی بۆ چوو، لە بەزانی ئەو دەست و پێ نووسی نەزۆی و بەگەلی چیرۆکی وا کۆمەلایەتی رەنگین و بە نرخ نامەخانە کاتمان^(۱) برازینیتەو، هەر چەند جیتی یەک دوو رەغنە ی بچووکم بەرچاو کەوت و لەوانە یە کە ئەم جێ رەغنانە لە تاریکی ترا بەخەم بەرچاوی کاک «جمال بابان» ی خۆشەویست. دیسانەو بەلامە وایە کە «خانزاد» بە تیکرایی چیرۆکی هەر جوان و واقعییە کە لە کانگای ژبانی کوردەواریبەو هەلینجراو، وە یە کەم چیرۆکی بە کوردی بابان نووسرا بیتەو و برینەکانی کۆن و دەرەکانی کۆمەلایەتیمان ئەخاتەو بەرچاو کە هیشتا بیرمان لە تیماریان نەکردۆتەو.

«گۆمی شلەقوویی کاک «محرم» هەر چەند بێ گەرد و جوانە دیسانەو ئەگەر لیم ببورن لە چاو «خانزاد» ئەکەوینتە پلە ی دوو مەو. تەنانەت لە بەر ئەو کە «خانزاد» وەکوو و تەم لاپەرە یەکی بێ کەم و زیادە لە «واقعی» کۆمەلایەتیمان لە دلی منا نرخی زۆر لە ژوور «بەهرامی گۆر» ی ماموستا وەهبی بەگیشەو یە.

«بەهرامی گۆر» جیتی ئینکار نییە، بەری کۆلینەو یەکی «عیلمی» یە، کە تاییبەتیبە بە ماموستای مەزن، بەلام من هەر ئەو نەو نەو ئەلیم: کە کوردی ئیمیرۆ لەو، بەتەمای جۆرە خزمەتیکن کە لە نامەکانی «بەغدا» و ئالتوون کۆپری» و «بەهرامی گۆر» دا چنگیان ناکەوئ؛ واتە لاوی خوین گەرمی ئیمیرۆ لە نووسینە کاتمانا بۆ زاده وەیا خۆراکی گیان ئەگەرین، زانیاری قوتابخانەکان سەر و زیادیانە، لەو کتیبانەدا کە بە زمانی بێگانە نووسراون و ئەنوسرینەو زاد وەر ئەگرن. بەلام ئەو زاده کە بەوان لازمە و ئەو «غذای» گیانە کە لاوی کورد بۆی ئەگەرێ لە دەرختنی تەقالیدی کۆمەلایەتی و نەتەوایەتی

چنگ ئەكەوئ. وه له بهر ئەوهی كه «خانزاد» به شیبكى هه ره به نرخه له زه خیره ی ته قالییدی كۆمه لایه تی كورد به لامه وه به نرختره له «به غدا» و «ئالتوون كۆپری» و «به هرامی گۆر». مامۆستای مه زن وه هبى به گ نابئ لیم زیز ببئ كه ئەوه ئەلیم، چونكه من له گه ل ئەوشا مه فتوونی زانیاری به رزو كۆلینه وه ی زانیارانیه ی ئەوم و هه رچه نده له و ئاگادارم كه شه وو رۆژ خه ریکه و به گه رم ئەیه وئ خزمه تی نه ته وه كه ی بكا، به لام داخه كه م تا ئیستا په ی به وه نه بردوه چۆن خۆی له خه لك به ریتته پيشه وه!. به لگه ی ئەم وته یه شم ئەوه یه كه له م رۆژانه دا دۆستتیک بۆم ئەنووسئ و ئەلئ: به هرامی گۆری مامۆستا وه هبى به گ به ندیواریتیک به كورده وه نییه «ئالتوون كۆپری» كه «قۆریات» ی تیا بوو دلئ توركه كانی پئ خوش كرد «به هرام» هئ فورسه كان!

ئینجا كه ئەمه چه شنئ لیکدانه وه ی لاوه كانمان ببئ ئەركی خۆپاراستن له ره خنه ی لاوانی وتوو وربای ئیمرۆ ئەكه ویتته سه رشانی مامۆستای مه زن خۆی. زانیاری به رزو فراوانی خۆی بخاته كاره وه بۆ بلاو كورده وه ی ئەو زمانه خاوین وتازه یه كه بۆ كوردی داناوه؛ خۆی له پيش لاوه كانا هه ر به و زمانه بنووسئ وه و شتانه بدوئ كه بۆ كورد به كه لك ببئ ته قالییدی كۆمه لایه تی كوردی پئ بخاته روو.!

گومانی تیا نییه كه ماموستا وه هبى به گ یه كیکه له زانا به رزه كانی كورد. جا له بهر ئەوه گه ل داوای خزمه تی كوردی لئ ئەكا، لیبی نابوورئ ئەگه ر ئەو خه ریکى ئەوه ببئ خۆی به زانیانی گیتی بناسیت، وه یا ناوی له دونیای شارستانییه تیا بلاو ببیته وه..
سلاو بۆ هه مووان... برات: رفیق حلمی».

ئهم ده قه شیوه ی په سندی په خشانئیکى ره وانه كه له سه ر کتیبئیکى وه کوو چیرۆکی «خانزاد» كراوه، زانایه ك به م په سنده ی نرخى ئەو کتیبه ی ده ربیره وه. كوردییه كى ره وان و ببئ گرتیه كه له و رۆژه دا به سه ر قه له مى نووسه رانه وه بووه؛ ئەو ریگایه روون ئەكاته وه وه پيشانی خه لكى تری ئەدا كه نرخ شناسی ئەبئ چۆن ببئ.

به لئ! ئەو حه قه ی داوه به کتیبه كه كه: ئەمه یه كیکه له داستانی نه ته وایه تی كورد كه قه له مى كوردتیک شتتیکى ونبووی زیندوو كردۆته وه به هه ریه كى به نرخى وای خستۆته به رده مى نه ته وه ی كورد كه ئەگه ر ئەو چاپكراوه نه هاتایه ته به ر ئەو به هه ریه ئیسته ش هه روا به شاراوه یی ئەمایه وه، به لام ئەبوایه له گه ل ئەم نرخاندنه دا هه ندئ له ناوه رۆكى کتیبه كه شی پيشان بدایه بۆ ئەوه زانیاری نرخاندنه كه به ته وای جیگای خۆی بگرتایه -

هەر چهنده ئهوهی وتوو که یهک دوو رهخهه له نووسینی ئهه کتیبه دا ههیه و له جیگایهکی ترا باسی ئهکهه. بهلام تهنیا ئههه بهش ناکا!. که خوینهریک چاو بهه دهقه دا ئهخشینی بیجگه له نرخاندنهکه- به چاو ئهه خوینهرهوه... ئهوهی بۆ دهههکهوی که مه بهست لهه نووسینه دا شتیکی ترهه ئهه شته بووه به هوی ئهوه که خاوهن دهق ئهه دهقه پیکهوه بنیت!:

توفیق وههیی زانا بووه، رفیق حلمی-ش ههه زانا بووه. زانایهک له بهرههه می زانایهکه وهه قسه ئهکا. له سهردهه می ژیا نی «رفیق حلمی» دا «توفیق وهی» له باره ی وشه ی «بهغدا» و لی کۆلینه وه له وشه ی «ئالتون کۆپری» و داستانی «بههرا می گۆپ» وهه قسه ی کردووه و شتی له سهه نووسیون و بلاوی کردووه تهوه. ئهه شتانه وهه کور و رفیق حلمی خۆی لهه دهقه دا ئهلی که لکیکی بۆ کورد نییهه و نابێ، ته نهه که لکه که ی ئه وهیه: که ئهه زانایه زانیارییه که ی خۆی دهه پرپوه، ئهه زانیارییه له ناو ئهه چوارچێوه به دا بۆ کورد بهش ناکا، به لکوو ئه وهی بۆ کورد به که لک بی لهه بارانه وه بههه تی که له پووری کوردیه که یه، نه وهک شتی لاوه کی. رفیق حلمی ئههه بههه ل زانی که بتوانی له ناو په سندر دنی چیرۆکی «خانزاد» دا ئهه نیازانه ی دهه پریت، هه لیککی تری بۆ هه لنه که وتوو- به باوه ری خۆی- که بتوانی ئهه مه رامه ی بۆ بیته دی ئهه شوینه نه بی!.

له هه موو نه ته وه یه کدا، وه له ناو زانایانی هه مه جوړه ی هه موو نه ته وه یه کدا به ره ره کانی و رتی پرکی- مونا فه سه- هه یه، له راستیدا ئه گه ر ئه مه نه بی ئهه زانیارییه پێش نا که وی. ئهه دووه؛ واته: توفیق وهی و رفیق حلمی دوو زانی هاوچه رخی ئهه نه ته وه یه وه هه ردوویان خاوهن قه لهه بوون.

هه تا سال بیت بهه لاوه بیروباوه پر ده یه کی تری به سه را دیت. ئایا ره وه وه ی گه ردوون ئهه دروست ئه کا، یا ئهه ئهه ره وه وه یه ئه خاته گه ر؟. ئههه تیوریکه وه هه ر که سه بۆ خۆی بۆی ئه چیت، دوور نییه لهه رووه وه هیشتا نه گه یشتن به ئه نه جام!

سالانی «۱۹۴۰-۱۹۵۰» جهنگی جیهانی دووه می دروست کرد، یه کی له پاداشه کانی ئهه جهنگه نزیک بوونه وه ی مه ردم بوو له یهک، ئوتۆمۆبیل و فرۆکه و رادیو و رۆژنامه به خیرایی کاره سات و بیروباوه ری خه لکی بهه سه رو بهه سه ری جیهانا بلاو ئه کرده وه. گه لی شت هه بوو تا ئهه سه رده مه ولاتی کورده واری هه ر ناگای لی نه بوو، گه لی دام و ده زگا هه بوو له ولاتانی تر تیکچوو بوون، ولاتی کورده واری هه ر به خه یالیشیا نه دههات، ئهه

جهنگه ئەوانەى هەموو لەگەڵ خۆى هینا و بیرو هۆشیکى تری دروستکرد!.

تا ئەو سالانەى کە جهنگ و پاشەرۆكى جهنگى تیا ماپهوه کەس ئەوهى بە دلا نەدهات کە: یهکێک بە تاغا، یابەگ، یاخاوەن مەلکێک بەلێ: مەلکانەکەت کەم کەوه، یا روو بکاتە یهکێک بەلێ: مالى فلان چۆن دزرا؟. یا ئەو مەرپو بارانە بۆچ ئەبرین بۆ تەکیه؟. کەچی لەو سالانەدا ئەم جۆره خەيالانە پەيدا بوون، لە خەيالەوه کەوتە زار و لە زارەوه کەوتە سەر لاپەرەى چاپ! ئەمە گۆرانیک بوو کە بەسەر بیروباوەردا هات. ئەم پەخشانە ئەو چەشنە گۆرانەمان لە بیروباوەردا پیشان ئەدا؛ ئەوەمان پیشان ئەدا کە هەر رۆژه شتیک دیتە کایهوه و هەر ساتە لە تەلیکەوه ئاوازیک پەيدا ئەبێ!.

بەلێ! ئەلێن ئەم جۆره شتانە جهنگ هینایه پیتشەوه، چونکە تەنگى زەوى هینایهوه یەک، بەلام لە راستیدا ئەگەر جهنگیش نەبوايه گەلێ بیروباوەرێ تازە هەر پەيدا ئەبوو، چونکە دنیا لە گۆرانایه. دوور نییه ئەو سکالایه کە ئەم پەخشانە کردوویه لە دەست هەندێ چین، پیتشوو تریش ئەم سکالایه هەر هەبوو بیت، بەلام ناوچەى دەرپرینەکەى تەسک بووه و چاپیش لە ئارادا نەبووه کە زوریهى خەلک ئاگادار بکا. ئەمەوه سەردەمەکانى پیتشوو بە دوو سەد سال جارێک رهوشتیکی کۆمهلايه تى ئەگۆرا، لەو سالانە بە دواوه گۆرانەکەى وهکوو شتەکانى تر زۆر خیرا بوو. پیاوی ئیستە ئەم جۆره شتانەى بەلاوه زۆر بەلاجەوییه، کەچی بەلاجەویش نییه، گۆران هەر هەبووه و لەمەوه دواش هەر ئەبیت.

وهکوو و ترا ئەم دەقه ناوه رۆکەکەى گۆرانیکى بیروباوەرێ کۆمهلايه تى لە پەردەبەکەوه بۆ پەردەبەکى ترمان پیشان ئەدا. ئەبێ ئەوهش بزاین کە خاوهنى پەخشان دوور نییه خۆى یهکێک بووبێ لەو چینه کە رەمەکی مەردم دەردە دلی لى ئەکەن. خۆى لە کەلار بوو، خۆى بەگزاده بوو، کەلار شوپین هەوارى بەگزادهى جاف بوو، بەلام چونکە شەپۆلى گۆرانەکە زۆر بە تەوژم بوو ئەویش خۆى لە بەریا پى رانه گیرا کەوتە دەردە دلی کردن! روخسارى پەخشانەکەش روخساریکە کە راست نووسینی ئەو سالانەمان پیشان ئەدا.

«ئەحمەد شالى» لە گەلاوێژى ژماره «۸» سالى «۱۰»-۱۹۴۹- لە ژبیر ناوی «گیتزەلووکە» دا وینەى جۆره پەخشانیکی وهرگیتراوی بلاوکردۆتەوه، کە ئەمەى خوارهوه نمونە یهکیه تى و ئەلێ:

«رۆژ رووی ئەکرده ئاوا بوون، ئاسۆش رهنگیکێ ئه رخه وانێ خوینبینی تیکه لایو ئەبوو، سروشتیش بێ دەنگی و پهستییهک گرتیویه ناو، هەر وهک ئەو بێ دەنگی و پهستییهی که ئیستا وادلی «فرناند» ی داگیر کردوو. لهسه ر جیگاکی له ژووری نووستن، بهرامهر په نجه ره که. ئەم کچه به سه زمانه سه ر لێ شیناوه تهنها و ماتو بێ دهسه لات دانیشتیبوو جاوی نه گێرا به په له هه وره کانا کهوا هەر وهک هوردویهکی شکاو به په له هه لئه هاتن و باوه شیان نه کرد به رۆژدا و خۆیان له گه لیا ئەسپارد به دنیای تاریکی و نه مان!.

کچه که به زه بیی ئەهاته وه به م تیشکه زترینه جوانه ی رۆژدا که ئاوه ها به م جۆره گرژ ئەبیت وه سه ره و خوار ئەبیته وه بۆ ئەوه ی بتویتته وه له ناوچه رگی تاریکی شهوی پر ترس و تابلتیت قوولتو نه زانراوا!. به لام مه گهر تاریکی رووناکێ به دوادا نایه ت؟. له مردن ژین دروست نابێ؟ بۆچی مه گهر خۆر به وه هه مسوو پرشنگ و قه شه نگێ و تیشک و جوانیه وه ی له قوولایی تاریکی شهوی پر ترس و سامه وه نایه ته ده ره وه؟. به لێ! ئاوات و به ته ما بوون زۆر به هیزترن له مایوسی و به ته ما نه مان، سه به ی نیش له ئەمرۆ زیندووتره، به لام «فرناند» ئەمرۆی به وه هه مسوو ئیش و ئازاره جه رگ بره وه دلێ داگیر کردوو، وه هیزو هۆشی لێ بریوه، وه جوانترین و پیرۆزترین خه و و خه یالێ رووناکێ جوانی سه به ی نینی بزکانه وه و دلێل و لینیجی کردوو!

«فرناند» ئیستا هه ر بیه ره ئەمرۆی ئەکاته وه، وه له دوای رۆژی نزیکیشی کهوا له گوشه به کی میتشکیا جێ گیر بووه، بیه ره م هه مسوو ئیش و ئازاره قووله ئەکاته وه کهوا دایگر تۆته ناو، وه کهوا ورده ورده پالۆته ی گه نجیتی ئەمژێ و خه ریکه هه رچێ توانا و هیزو بزوتنه وه و هیوایه ک هه یه له دل و له شیا ئەیکوژێ و پایه مانی ئەکا! گیانی خاوتینی بێ گوناھی به سه ر خۆیدا پیچراوه ته وه، وه له هه مسوو که سی په سته، ته نانه له ژبانو له هه مسوو شتیکیش که له ژبان هه یه و نییه بیزاره!

وهچۆن رقی ناییتته وه له ژبان کهوا ده ره ده ره بێ ئاوات و هیوایه تیایدا، وهچۆن له هه مسوو که س په ست نه بێ که هه مسوو ده ری ئەکه ن و خۆیانی لێ دوور ئەخه نه وه!؟

وهچۆن رقی له زه مانه هه لئاستی که به بێ وچان راوه دووی ئەنێ و په یتا په یتا وهک له سه ره به ک هه مسوو جۆره ناخۆشی و مه ینه تی و ده ردو زووخاوتیکی ئەکا به قورگا!؟.

ئەو قسە تال و جەرگ برەي که له سەر هەموو دەم و چاوی نووسراوە، وەکه بەسەر هەموو زمانیکەووەیه؛ ئەو قسە ناشیرینە ترسینەرەي که هەمیشە و هەموو دەم ئەیدەن بە گوێچکەیا، که دەسارەکانی پێ گرز ئەبن و هەموو ئەندامی لەشی له هەرە قوولایی گیانیەووە ئەهینیتە لەرزین! «فرناندی زۆل» کچی مادام «جولیا بواییه» بە تەنها، کچی جولیاي سووکی بەد ئەتوار بە تەنها، بەلام باوکی کەس نازانی کیتییه؟! ئینسانیک بوو جارێک هات که تێکی کردو رویشت، گیانله بەرێکی بێ نرخی خۆپەرست، گوناھبارێک گالتهی کرد بەو پیتوستییەي که خۆی بە دەستی خۆی له ئەستۆی خۆی نابوو، وە گوێ له دەنگی ویزدان و پیاوہتی نەگرت، دۆستەکەي بەجێ هیشت لەگەڵ کچەکەیدا بە نیچیر بۆ خراپەو رسوایی و هەژاری و بێ کەسی و سەر شوێی! هەموو ئەمە ئەزانن و چاکترین و بەدینترین کەسیان چاوی لێ ناپۆشن مەگەر بۆ ئەوہی که توانجیکی جەرگ برۆ ناخۆشتر بگرەن دل و گیانی!

«فرناند» ئەم هەموو تیروتوانجانی قبوول کرد بوو کاتی که هیشتا قوتابیەکی بچووک بوو له یەکی له قوتابخانە نزمەکاندا، وە هەرەها که گەورەش بوو وە چووہ یەکی له قوتابخانە بەرزەکانەووە، وەکاتی که تێکەلی ژیانی کۆمەلایەتیش بوو، وە تەنانەت ئیستاش که خۆتندنی تەواو کردووہ، وە له یەکی له بانقەکاندا ئیش ئەکات تا ئەتوانی خۆی دوور رانەگری له و هادریبانەي که خۆیانی لێ نزیک ئەخەنەووە بۆ ئەوہی پیتی رابوێرن، وە بیکەن بە بووکه شووشەيەکی بێ گیان ئارەزووی نارێکیانی پێ تەخت بکەن و یاری بە نامووسی بکەن!.

.....

ئەم بابەتە له بناغەدا چیرۆکیک بووہ که له نووسینی نووسەری بەناوبانگی فەرەنسزی «ئەندریه توربییه» یه، پاشان کراوہ بە عەرەبی، ئەحمەد شالی له فەرەنسزی، یا عەرەبیەکەووە وەری گێراوہتە سەر کوردی، وە بەلکوو زیاتر ئەوہ جێ برۆایه که له عەرەبیەکەووە وەری گرتی. خەیاڵ، وەیا کارەسات فەرەنسزییە، قەلەم عەرەبییە، وەرگێران کوردییە. لەم کتیبەدا له ئینگلیزیەووە چەند نمونەيەک خرایه بەرچاو، ئەمەي ئیترە له فەرەنسزییەووە بێ، وەیا له عەرەبییەووە هەرکام بێ نمونە پەخشانیکی وەرگێرانی تازهترە بۆ سەر زمانی کوردی پیکەووە ناوہ.

ئەم دەقە نمونەي جۆرە پەخشانیکە که گوزارشتەکەي زۆر کەم له پەخشانی ترا ئەبیرئ، بیرو کارەسات بیگانەيە، گوزارشت و دارشتن خۆمالییە، زمانی کوردی ئەو گونجایشەي

هه‌بووه که ناوه‌رۆکی ئەم جوۆره کاره‌ساتانه له روخساری خۆیا جی بکاتهوه؛ وشه‌ی ته‌پرو پاراو بۆ ئەو شویتانه که شایانی بی، هه‌ر رسته‌یه‌ک و هه‌ر به‌ندیکی ئاوازه‌یه‌کی هه‌یه هه‌یچی لاوه‌کی نییه، له خوتندنه‌وه‌دا دڵ رانه‌کیشی و هه‌ست نه‌جوولینی. راسته‌ گوڤاری گه‌لاویژ قوتابخانه‌یه‌کی به‌رز بوو بۆ پێ گه‌یانندی گه‌لی که‌سانی وه‌کوو خاوه‌نی ئەم په‌خشانه‌.

ئەم چه‌شنه‌ رووداوانه‌ که ئەم په‌خشانه‌ باسی ئەم یه‌که‌یان نه‌کا زاده‌ی ولاتیکه‌ که له ولاتی کورده‌واریدا وینه‌ی نه‌وانه‌ یا ریی ناکه‌وی، یا نه‌گه‌ر بشکه‌وی زۆر به‌ ده‌گه‌من نه‌بی، یه‌کی له به‌هره‌ی ئەم په‌خشانه‌ نه‌وه‌یه‌ که وه‌رگه‌یه‌که‌ی به‌م وه‌رگه‌یه‌که‌ی کاره‌ساتیکی وه‌ک ترسینه‌ری له نیوانی دایک و کچیکا پیشانداده‌ که ته‌بیعه‌ت به‌و کاره‌ساته‌ دوو سروشتی دژی یه‌کی له دایک و کچیکا دروستکردوه‌ که شتی وا مه‌گه‌ر له ولاتیکی فه‌ره‌نسزی دا روو بدا نه‌گینا له جیگایانی تر ئەم چه‌شنه‌ شتانه‌ زۆر به‌ گرانی ری نه‌که‌ون!

ئیمه‌ لی‌ره‌دا مه‌به‌ستمان کاره‌ساته‌که‌ نییه، چونکه‌ ئەو شویتانه‌ که زیاد له ئەندازه‌ سه‌ربه‌ستی تیدا په‌یدا بوو شتی وای نه‌بی تیدا روو بدا، به‌لکوو مه‌به‌ستمان جوۆری په‌خشانه‌که‌یه‌ که به‌ وه‌رگه‌یه‌کان له زمانیکی تره‌وه‌ بۆ کوردی ده‌قیکی بۆ سامانی زمانه‌که‌مان پیکه‌وه‌ ناوه. وه‌کوو سه‌یر نه‌که‌ین رۆژه‌کان هه‌تا دین به‌م لاوه‌ جوۆره په‌خشانیکی تر بۆ میژووی په‌خشان دروست نه‌بی، له‌مه‌وه‌ بیروباوه‌ری نووسین په‌ره‌ نه‌ستینی، ئاسۆی گوزارشت بلاو نه‌بیته‌وه، خه‌رمانی به‌ره‌م زیاد نه‌کا، له‌مه‌وه‌ ناوچه‌ی فیکری له ناو چوارچێوه‌ی ته‌سکا ده‌رئه‌چی و به‌ هه‌موو لایه‌کدا نه‌فری، له چاکه‌ چاکه‌ وه‌ر نه‌گری و له خراپه‌ خۆی نه‌پاریت.

«ئەم باسه‌ خۆشه‌مان له گوڤاریکی بیگانه‌دا هاته‌ به‌ر چاو، به‌ کورتی و به‌ چه‌شیتی جوان ئەو مه‌علوماته‌ نه‌گه‌یه‌ته‌وه‌ که تا ئیسته‌ له لایه‌ن فه‌له‌ک شناسانه‌وه‌ ده‌رحه‌ق به‌عاسمان کوکراوه‌ته‌وه. حه‌زمان کرد خوتنده‌وارانی خۆشه‌ویستی گه‌لاویژ به‌م مه‌علوماته‌ جوانه‌ ته‌نوبر بکه‌ین.

ئوه‌ی بۆ ئەم گه‌شته‌ هۆمان نه‌که‌وتی بآلۆنیکي ناو به‌تالی قایم دروستکراوه‌ که بتوانی له سانیه‌یه‌کدا «۱۲» کیلۆمه‌تر، یا له سعاتیکیدا «۴۳۲۰۰» کیلۆمه‌تر بمانبا به‌ حه‌وادا.

قوناعی یه‌که‌م - مانگ: نزیکتر نه‌ستیره‌ له ئیمه‌وه‌ مانگه‌، هه‌تا لینی

نزیکتار بیبینه وه له بهر چارمان گه وره ترو رووناکتر ئه بی و له پشتمانه وه ئه رز تا دئی بچووک ئه بیته وه و هه تارما بیبیه که بیان لیتوه دیار ئه بی که ته م و غویار دای پۆشیوه. مانگ لافاو، باران، گیتزه لووکه، گه رده لوول و هه ورو هه لای تیا نییه. لیتی ئه نیشینه وه له بالۆنه که مان دینه ده ره وه، هه ر چهن پیا بگه رتین هیچمان نایه ته به رچاو، ده شتیکی کاکه به کاکه بی شارو دارستان و سه وزایی، چهن شاخیتی ناگرین نه بی که له هه زاران ساله وه کوژاونه وه. ئه م شاخانه هیچ له شاخه کانی سه ر ئه رز ناچن، هه موو نه رم و لووس وه ک ماله بیان پیا هینرای، حال وایه شاخه کانی سه ر ئه رز لافاو و به فرو باران دریونی و له هه موو لایه که وه که نده لان و ئه شکه وتی تیا په یدا کردووه، لیتیان نزیک ئه بیبه وه ئه مانه وئ پیا هه لگه رتین، هه رکه هه نگاو ئه نیتین و اهه ست ئه که بین که س نییه له خیرایی دا بمانگاتی، چونکه ئه وه نده ی بی ناچت ئه که وینه ته وقه سه ره که ی، به پیچه وانیه شاخه کانی سه ر ئه رز که پیا هه لگه رانی زۆر زه حمه ته و ئه گه ر به کیکمان نووچیک بدا و له به رزی سی چل مه تره به که وه بکه ویتته خواری هه موو ئه حه په سین که ئه بینین وه ک په ر له سه رخۆو به هیمنی ئه نیشیتته وه سه ر زه وی بی ئه وه ی دلۆپین خوتین له چ جیتی که له شی بی و دیا نازاری بگا دووباره هه لئه سیتته وه سه ر پیتی و ئه یه وئ هه نگاو بی، هه ر هه نگاویتی ده مه تر پانه، که دیتینه سه ر بنج و بناوانی ئه بینین ئه و قورساییه که له مانگ هه سستی بی ئه که بین شه ش جار له هی ئه رز سوو کتره.

دووه م قوناغ - زه ره «Venus»

له مانگ تاقه تمان ئه چیت و له سه رماو سو له ی وهرز ئه بین، سواری بالۆنه که مان ئه بین و به ره و ئه سستیره ی زه ره - فینوس به حه وادا ئه کشیتین و که لیتی نزیک ئه بیبه وه شتیکی ئه و تۆمان نایه ته به رچاو که شایانی باسکردن بی. ئه م ئه سستیره به قه د ئه رزه، هه ورو هه لا هه موو لایه کی دا پۆشیوه و به عاسته م خۆی ئه بینری، لایه کی ئه م ئه سستیره به سال دوانزه مانگه به ره و رۆژه، شه وی بۆ نییه و گه رمه و لاکه ی تری پشتی لیتی، رۆژی بۆ نییه و زۆر سارده.

سپیه م قوناغ - عه تارد «Mercury»

ئینجا روو ئه که یه عه تارد به لام له بهر ئه وه که نزیکتارین ئه سستیره به رۆژ ناتوانین لیتی بنیشینه وه، ئه میش وه ک زه ره هه ر لایه کی به ره و رۆژه و زۆر گه رمه و لاکه ی تری پشتی لیتی و زۆر تاریکه. به هۆی ئه م نزیکیه به وه له رۆژ گه رمی لاکه ی به ره و رۆژی له وه چه ته ده ره وه، به چه شنیک ئاوی ئه و زیتانه که تیا به تی پرن له قورقوشم و گه لی مه عادنی تر که به زه بری گه رما

توانهوه.

چوارهم قوناغ رۆژ - « SUN »

له بهر نزيكيمان له رۆژهوه ئارهزوو ئهكەين سهريكي لي بدهين. ئهم ئهستيره گهورهيه ناوهراستمانى گرتووه و هه موو ئهستيرهكانى وهك مهريخ و زههره و عهتارد به دهوريا ئهسوورينهوه و رووناكى و گهرمى لي وهر ئهگرن.

ئهگەر له سههر ئهه رۆيشتنه خييرايبهه پيشووومان برۆين كه « ۴۳۲۰۰ » كيلومهتره له سهعاتيكا، دواى دههفته ئهگهينه رۆژ و ئهوهى كه له دوا رۆژانى ئهم ده ههفتهيه دا گوپ به بالۆنه كه مان ئه دا هيزى كيشان « قوهى جاذبيه » ي رۆژه، كه له راددهيه كدايه كه ناتوانين هه ددى بو دابنين، كه لبي نزيك ئه بينه وه كوورهيه كى خرى گه و ره شيني پر له غازو كلپه ئه بينين كه رووناكيه كى ئه وهنده تيزه وه خته ئاوى چاو مان بهرئ، هه تا لبي نزيكتر بيه نه وه رووه كه يمان باشتر دپته بهرچاو و ده رحال بو مان ده رئه كه وئ كه ئهستيرهيه كى له كه لك كه وتوو نيبه وهك مانگ يا زههره يا عه تارد، به لكوو بهك بينه له جوولانه وه دا به، ئه كولي، هه لئه چي و خييرا به هيزيكي بي داد ئه گزوي، چونكه له ناويه وه هيزيكي ئه وهنده به تين هه به كه به بيري ئيمه دا نايه ت ئهم هيزه بي وچان له بيچمى بلقى گه و ره گه و رده دا ده ر ئه پوي و به سه ر يا بلا و ئه بيته وه وه هيزيكي په نجا بارگيري هه به له ناوه وه بو سه ر هه موو ئيخچيك له سههر رووى رۆژ و له بهر ئه مه كه ئهم ماوه بچووكه ته واناى هه لگرتنى ئهم هيزه گه و رده به نيبه ئه به وئ خوي لبي رزگاركا، بو به بي وچان له هه و لدا نا به، ئه كولي، هه لئه چي، سه ره و ژير ئه بي تاكوو به ئاسانى زووتر تيشكى ناوه وه له خوي جوئ بكا ته وه و به ته وژم هيز فرئ ئه داته ده ره وه، بو به له زور لايه وه فواره ي گه و ره گه و رده ئاگرين به هه زاران ميل به عاسمانا هه لچوون، ئينسان له بهر جوانيان سه رسام ئه بي. هه نديكيان وهك چه تر، هه نديكي تريان وهك دار لقي لي بو ته وه و به هه زاران ميل له سان به كدا ئهم لقه ئاگرينانه به رز ئه بنه وه، جارى وا هه به ئه گه نه به رزايى « ۶۰۰۰ » هه زار ميل و هه تا له رۆژ نزيك بكه و ينه وه ده مى ئهم فوارانه مان گه و رده تر دپته بهرچاو كه هه ر به كه له وانه به ئاسانى ئهم ئه رزه ي ئيمه قووت ئه دا!.

له سههر رۆژ ناتوانين دابه زين، چونكه وهك ئه وانيتتر ره قى نيبه وه گه رماييه كى له راددهيه كدا به كه خوشي تواندۆ ته وه، نه، وهك ئه رز به ره قى ماوه ته وه و نه وهك رووى به ره و رۆژى عه تارد شله، به لكوو له بهر گهرمى هه لچووه و عيبارده ته له تۆپه ليك غازو هه لمى ئاگرين.

بۆ ئەوەی بزانی گەرمی روژ لە چ راددە بە کدایە ئەبیین ئەو تەرمۆتەرێە که پێمانە گەیشتۆتە « ۱۰ / ۰۰۰ » پلەو تا بۆ ناوەوەی بچین ئەم گەرماییە زیاتر ئەبێ و لە ملیون پلە رەت ئەبێ و که گەیشتینە ناوەراستە کە تەرمۆتەرە کەمان ئەگاتە « ۵۰ » ملیون پلە و بۆ ئەوەی شتی کمان لە گەرمایی روژ بۆ حالی بیی ئەگەر چوار فلسیەک بتوانین بخەینە ناوەراستە کە بەوە، تینی ئەو گەری که لەو چوار فلسیە ئەبیتەو بەشی ئەو ئەکا که هەموو گیانلە بەری سەر رووی ئەرز بکا بە خەلووز!

ئەبێ ئەوەش بزانی که ئەم گەرماییە بە تینەو ئەم تیشکە تیزە روژە خوشی بەرە بەرە ئەپووکیتەو لە دەقیقە بە کدا پەنجە ملیونو چوار سەد هەزار تۆن لە قورسایی کەم ئەکاتەو بەم پێیە تەنیا « ۴۵ » تریلیون سالی تر ئەمیتێ!

.....«.....»

پەخشانی ئەم دەقە نمونەییە بۆ دوو مەبەست؛ یەکی وەرگێرانی کە لە ئینگلیزی بەهێو لەو سالانەدا، یەکی دروستکردنی پەخشانی کوردی هەر لەو سالانەدا. لەو سەر دەمەدا دوو بیینیەکی خەیاالی کراوە که روژگار وای هینایە پێشەو، بە چەند سالی ک دوای ئەو ئەو خەیاالی لە هەندێکیان بەراست گەرا!

ئەمە لە فەلسەفەیی ئادەمیزادە: که پێشەکی بە بیر شت دروست ئەکا و پاشان ئەو بییر دینیتە ناو چوار چێوەی کردەووە. ئەمە بە زیاد مەزانە، بە زیادی مەزانە چونکە تا بییر کردنەو لەشتدا ئەبێ ئەو شتە دروست نابێ. هەموو پێشەو پێشە سەزێ بە بییر رەنگی رێژاوە و پاشان ئەو شتە دروست کراوە. رەنگ رشتن بۆ شتی رابوردووە که ماددەییەکی پێی بەینریتە ئەنجام، ئەو بەهیچە ئەروا، بەلام بۆ داها تۆ ئەگەر ئیمپرۆژیش ئەبێ، سبەینی هەر ئەبێ.

خاوەنی ئەم دەقە ئەو ئاگادارییە خەیاالییە لە زمانیکەو خستۆتە سەر زمانیکە تر که زمانی کوردییە. ئەم پەخشانیە دوو سەرماییە لەبەر دەستمانا دانا؛ یەکی بییری نوێ نەتەوێکی تر، یەکی هینانە ناوەوەی پەخشانیکی تر بۆ کورد. بە کوردییەکی رەوان، بیی گری و نەرم شتیکی دەست نیشان کرد که ئیمەش بییری لی بکەینەو دەنگی خۆمان بدەینە پالی. که ئەلیم: دەنگی خۆمان بدەینە پالی مەبەست ئەو نییە که لە عالەمی خەیاالی بژین و هکۆو زۆر کات ژیاوین! بەلکۆو مەبەست ئەوێە ئەو بیروخەیاالی که بیگانەکان لە پێشا بۆی چوون و لەپاش ماوێە که لە خەیاالیوە کەوتنە سەر واقع، ئیمەش

بۆمان بېچ بە دەرس و بېرىك له پاشه رۆژى خۆمان بکهينهوه. ناليم وهکوه ئهوان بچين بۆ مانگ بهلام ئهتوانم بلیم: ئهو بېره بکهينهوه، که تاکهه له رۆژى رهشى نهزانينا بين؟! چهوسانهوهى رابوردوومان بينينهوه بهرچاو بۆ رزگاربوونى پاشهرۆژ. نهتهوه بيتگانهکان نابې وازانين که سهرهتا له ئیستای ئيمه باشتربوون، بهلام کوششيان کرد، ههوليان دا، تاکیان پشتى تاکیانى گرت، تا گهيشتنه پایهپیک بهزهوى رازى نهبوون گهيشتنه مانگ و ئهيانهوى بگه نه ئهستیرهکانى تریش. جانههرن! ئهگهر هیتلهریكى تریان بۆ هه لئکهویتتهوه لهوانهیه بگهن و گهلئ شتى سهیرتر بهیننه ئه نجام. تۆ ئهزانى فشار تهقینهوهى له دوايه؟!.

ئيمه مېژووى پهخشان و پله پلهکانى ئهخهينه بهرچاو. ئهه پهخشانه لهو رۆژهدا به نهرم و نیانى هاتوته ناوهوه، روالهتیکى پاکژى ههیه، وادیاره وهرگېرانیکى پوختى مهعناى کردووه، دیوى ناوهوهى لهگه ل دهرهوهدا پیکهوه بهستوه، روخسارى له روخساردا پيشان داوه، بهگولمېخى وشهى ژېرىن رستهکانى تری داکوتاوه، له مانهوه ئهه نمونه پهخشانهى لهو رۆژهدا خستوته سهر سامانى پهخشانى کوردی.

گۆفارى «دهنگى گیتى تازه» له ژماره «٢٣، ٢٤» ی سالى سییه میا-١٩٤٦- پهخشانیکى زانا «حوزنى موکریانى» له ژېر ناوى «ههه بالندهى پېرۆژ» دا ئهخاته بهر چاومان و ئه لئ:

(ههه بولبول! دهرهون کهیل و دلیم پر له دهرده، سهرم گېژو ههواسم په رته، سستیکى خهوالووی ههستى منى کردۆته دهست خرووکى خۆى، ده لئى بۆنى کۆکایین، یان ماجوومى مهست هینهریکى بې تاگاداریم خواردووتهوه!. یان پیاله بهک له گوشىوى تری ههره کۆنى چهندان سهده لهمه پيش پالوتراوم به سهردا کیشاوه که وا بې هۆشى و لهخۆچوبى دهسه لانی به سهردا کردووم و له نیوانى وشيارى و بې هۆشى دا سهرگردان ماوهم!.

ههه مهل! ههه بالندهى چوست و سووک فرى بزۆز و توند و پر ههست، بۆ چى تۆ دلنه وازکهرو رامۆژگهرى مېرگه و باغانى؟ کهوا له نېو دارستاناندا، له بن سېبهرى گه لایاندا به شنهى با رووناكى وهرده گرى و دهنگه خاوتین و ئاوازه خۆش شیهه کهت کردۆتهوه، به سۆزهوه ئاههنگ و خوشخوانى که یفت هاتووه؟ به هاویندا هه لگوتن و سهرزه نشتى رهنجى زستان و بهد رهفتارى و تالى کرپیهوه

و لاوتینی به زهردی و په ژموردهی پیری له گره و دایه. لیرهدا که بیره و هری و دکوو په کیتک وایه که له ناکامی و دلپشی و رهنج و نازار دابن. لیرهدا که قه شهنگی و جوانی پین ناکرئ، تاو، درهوشان، هه لگیرسان له چاوی دل فریودا بپاریزن و به ختیوی کهن. لیرهدا که ماچی دلداری تا سبینه راگیراو نابن و روخساری دهستگیران گرژئ و تام داگیری دهکات، جا بویه دهمه وی له وانه رزگاریم بئ و دهرپه یریم و هه راکم بیمه لات!

تو ته وهنده له من نزیک مه بهوه، چونکه هه وای پیساله ی لاله رهنج گهردوونه یی تیژپویی خودا و هندی مهستی من بۆ لای تو نافرینیی، به لام با له نارپکه شاعیرانه که ی من بۆ پیش تو دینن، هه ر چهند میتشکی نه خوشه، په ریشانه، بلاوه، پر له هیچه، چه پۆلکه خۆره که به لام له گه ل ته و هشدای مهلی سووک بالی تیژپه یری بیره وهر، له بلند فریندایه و نه که و توه!

من نامه وی قسه له شی کردنه ووه و ناوهر و ژکی ته م په خشانه ووه بکه م وه کوو له نمونه کانی ترا کردوومه. هه ر ته وهنده ته لیم: ته مه نمونه په خشاننیکیی ته ده بییی زمانی کوردییه که له ساله کانی «۱۹۴۰ - ۱۹۵۰» له قه له می میتروو نووسیکه ووه دهرچووه؛ به تانویوی شپوهی سابلان و رواندزو سوله یمانی ته نراوه، کوردییه کی په تییه، هه موو جوړه دهنج و ناوازیکی تیدایه که له گه ل دهنج و ناوازی بولبولی بالنده دا په کیان گرتووه، جوړه شپوه په کی هه یه هیچ له و شپوه ناچن که له و سه رده مه دا هه بووه، به لکوو خوی بۆ خوی شپوه په کی تاییه تییه له ته ده بی کوردیدا. به لام ته مه وی قسه له خاوه نی ده قه ووه بکه م که سه یید حوسه یین حوزنی موکریانییه:

ته م پییاوه لانه وازو بئ که س، له بییشکه ی داریه ووه له «۱۸۸۶» هوه سه ری له بییشکه ی خاکیا نایه ووه له گه ل زمانی کوردی و میترووی کورددا خه ریک بوو، سه ریازیکی نادیار بوو له ناو کورددا، به لام سه ریازیکی به جه رگ له م سه ده ی بیسته مه دا. به لئ! به ره مه میتروویه کانی، حوزنی موکریانییان ده ست نیشان کرد بۆ عالم، له گه ل ته مه شا بئ که س بوو، تا قه برایه کی دایکی هه بوو- گیوی موکریانی - ته ویش هه موو قسه په کی له باره ی کاکیه ووه هه ر ته ووه بوو ته بوت: «کاکي دامام»، کاکي دامام و ناو نیشانییک نییه که حوزنی بلیمه ت به عالم نیشان بدا!

حوزنی له پیش «۱۹۱۵» هوه که دهرپه دهر بوو که و ته شاری «حه له ب» هوه، قه له مه که ی که و ته ئیش کردن و نووسین بۆ میترووی کوردو میترووی تیره کانی کورد. له ۱۹۱۵ دا

چاپخانه‌یه‌کی هەر له‌هه‌ل‌ه‌ب دامه‌زراند بۆ‌ئەو مه‌به‌سته‌ی، پاشان وه‌کوو سه‌ره‌تا به‌ ده‌ربه‌ده‌ری له‌ ولاتی کوردستانه‌وه‌ که‌وته‌ ولاتیکی بیگانه‌ی وه‌کوو هه‌ل‌ه‌ب، دیسان له‌ویش ده‌ربه‌ده‌ر بووه‌وه‌ و که‌وته‌وه‌ عیراق، ئەمه‌ی ده‌ربه‌ده‌ری نه‌بوو، به‌ل‌کوو گه‌رانه‌وه‌ی بوو بۆ کۆشی دایک. که‌هاته‌وه‌ له‌ «رواندز» جیگیڕ بوو، له‌ «۱۹۲۶» دا گۆقاری «زاری کرمانجی» هەر له‌رواندز دامه‌زراند، له‌ «۱۹۳۶» که‌وته‌ سوله‌یمانی له‌گه‌ل حاجی تۆفیقی پیره‌مێرددا که‌وته‌ ئیش کردن له‌ رۆژنامه‌ی ژبان و ژیندا، له‌پاش ماوه‌یه‌ک له‌ویش نه‌ما، که‌ جه‌نگی جیهانیی دوهم «۱۹۳۹-۱۹۴۵» به‌ سه‌ردا هات که‌وته‌ به‌غدا. به‌یارمه‌تی بالۆتێرخانه‌ی به‌ریتانی گۆقاری «ده‌نگی گیتی تازه» له‌ به‌غدا ده‌رچوو، حوزنی به‌ردی بناغه‌ی بوو بۆ‌ئەو گۆقاره‌، له‌ «۱۹۴۷» دا دنیای نووسینی به‌جێ هێشت و به‌لانه‌وازه‌یی کۆچی دوایی کرد و هەر له‌ به‌غدا دا نیترا.

حوزنی هه‌موو ژبانی به‌ده‌ربه‌ده‌ری رابوارد؛ بێ ماوا، بێ که‌س، بێ کور و کچ، له‌ مه‌رده‌مال و زینده‌مال له‌ دایکه‌ پیری و برایه‌کی دایکی به‌ولاوه‌ هیچ میراتیکی دنیای له‌ شۆین به‌جێ نه‌ما. به‌لام که‌ سه‌یری لایه‌نه‌که‌ی تری ئەکه‌ین:

حوزنی میژوونووس بوو، رۆژنامه‌گه‌ر بوو، خاوه‌نی قه‌له‌میکی ره‌وان بوو. دنیای ده‌روه‌ چاکتر نه‌ناسی تا دنیای کورد، کتێبه‌ میژووبییه‌کانی هه‌موو گۆشه‌یه‌کی گرتبووه‌وه‌. ئەبێ ئیمه‌ حوزنی وابناسین که‌ که‌م کورد قه‌له‌می له‌بارهی میژووی کورده‌وه‌ به‌ئەندازه‌ی ئەو خستۆته‌ کار. ئەوه‌نده‌ هه‌بوو غه‌ریب بوو، قه‌له‌میکی نه‌بوو ئەو ئینسافه‌ بدا که‌ حوزنی موکریانی ژبانی خۆشه‌ویستی خۆی و خامه‌ی میژوونووسی به‌ درێژایی ته‌مه‌ن و خامه‌ی هەر بۆ کورد به‌کار هێناوه‌.

با ئۆمه‌ نه‌چیتته‌ سه‌رکه‌س. نه‌ته‌وه‌یه‌ک که‌ په‌رت و بلاو و بێ خاوه‌ن و بێ داوه‌ ده‌ست بوو، بێ گومان به‌هه‌زارانی وه‌کوو حوزنی موکریانی کورده‌وه‌ به‌گاو گه‌ردوونی بێ ناوو نیشانی میژوو!. مه‌سه‌لیکی کوردی هه‌یه‌ ئە‌ئ‌ئ‌: «مال له‌خۆیا نه‌بوو، میوانیش رووی تی کرد» ئیمه‌ی کوردیش سه‌ره‌رای ئەوه‌ که‌ وه‌کوو ئاردی ناو درکانین!. ناکه‌ین ئەو هۆشه‌مان هه‌بێ که‌ به‌لایه‌نی که‌مه‌وه‌ ناوی پیاوانی زانامان نه‌یه‌لین هاره‌ی گه‌ردوون بیانهاړئ!.

به‌کورتی ئەمه‌ بوو سه‌ید حوسه‌ین حوزنی موکریانی میژوونووسی کورد.

محمد توفیق وردی له‌ ژماره «۶» ی سالی ۱۹۴۵ ی گۆقاری «ده‌نگی گیتی تازه» له

ژیر ناوی «دیمنی باران» دا جوړه په خشانیکمان نه خاته بهردهست و نهلئ:

(بهیانیتکی زوو له خه وهلسام، ههورتکی سپی خوئی بهسهر ناسماندا هه لکیشا بوو، له هیچ لایه که وه شینایی نه ئه دیترا، تم و مژ داوینی چیاکانی دا پو شیبوه، به چه شنی دوکهلئ ته قینی کتو! چیا «قه ندیل» وه کوو پیری سهر سپی خوئی نه نواند شانازی بهسهر چیاکانی که ده ئه کرد. شاخی «ناسوس» لووتکه بلنده کهی «کوړیس» پچر پچر چینه به فریکی پیوه بوو، «بلهت» یش به په ردهی تم پو شرا بوو، «گه لال» و «چپارهش» له به فرو تم بئ بهری بوون، «سهرگوین» ناو به ناو تم رووی تی ئه کرد، «چوان» به له شگری هه ورو تم ون بیوو، به چه شنی گردیکی سه د مه تر بلندی نه هاته بهر چاو. «سه لاره» ش نه هات خه می بۆ ببارئ به لام به خستی بلند بوو هه وره کانی لیتی دوور نه که و تنه وه.

«بازار و بی ناس» هه ردو وکیان هه لمه تیان بۆ سهر ناسمان نه برد گویا نه لئین له به فر بی به شمان مه که. نه ختی چاوه نوایم کرد تا باران کر بوو هاتمه دهره وه به ره و قه لات چووم ته ماشایه کی ئه م چومم کرد که له بهر مالان بوو، سپی داره کان گوی خوئیان شوړ کرده، گه لاکانیان نه ختیکی زهره، هه ندیکی به سه وزی خوئیان نه نوین، خه م دای گرتوون، چونکه به م زوانه بهر گه سه وره کیهان لی ئه سپیته وه و رووت و قووت ئه کرتین، بهرگی زستانی ناشیرین له بهر نه کهن. هازه هازهی رووباره کهش له گرده کان دهنگ نه داته وه به پیچاو پیچ نه خشی ئه یه وی زوو خوئی بگه ییتته زی بچووک و له گهلئ دس له ملان بیی و بۆ ولاتی بیگانان بروا!.

په رنده کان له سهر لقی داره کان به ماتی ئه خوین خه فته ئه خوین، چونکه زستانی دوژمنیان خه ریکه به سه ریاندا بدات! له م ده مه دا هه وره کان له یه کیان خوری گرمه یه ک هات، که له نه کی شین له ناسمان دهر که وت، تیشکه زیرینه کهی روژ وهک «بت» خوئی دهر خست بۆ ئه وه چاوی به نده کانی له خوئی بپریت، من وتم ئیستا نا ئیستا تیشکه جوانه کهی ئه مانگاتی، به لام نه توت گوی له سره مه، ره ویه وه! دای له چیاکان به چه شنی جوانی کردن که هه رگیز چاو تیر نه ئه بوو له دیتنیان، به فره کان به چه شنی نازیان ئه کرد «سوسره» و «لوبان» سه رگه ردان نه بوون! به لام ئه م وینه یه زور نه ماوه، هه وره کان دووباره یه کیه تیان په یدا کرده وه به سهر ناسمانی شینیان دا داو له ناویان بز بوو، ویستیان شه ر بکه ن و عه رد به بومباران دابگرن! من وتم نه خیر به ریادم نه کهن! سهری خوم شوړ کردو به ره و کولانه کانی «قه لادزه» گه رامه دواوه.

باران نهمه دای دا، له پشتمه وه چلپه چلپیک هات، کچیکی کورتبله ی چاو به لکه پووزی خوئی هه لمانیوه، لوولا که کانی به چه شنی فسفوری ئه دره وشینه وه، قتره ره شه کانی وه ک دوو ماری رهش به سهر کولمه ئاله کانی جرینگه جرینگه ئه کهن وه پاسه وانی دهوری گهنج ئه چتی، باره چیلکه به کی له کهریک بار کردوه هه لکوت هه لکوت ئه بیا بز بازار تابیفروشی... نه ختی رویشتم کویریکم دی منالیک رایته کیشا، کورته کیکی دراوی سه د پینه لی دراوی له به را بوو، ده ریپیکی ونچر ونچر پیسی له پی دا بوو له گه لی جینگه وه له شی تیا دیار بوو، چلکیش دهم و چاو و سهرو قاچی بز کردبوو، به چه شتی که ئه لرزی سه د سویندت ئه خوارد ته یاری کاره بای شهش هه زار قولتی لپی داوه. به ره مزگهوت ئه روات و ئه لیت: خواجه شوکر، سه د شوکر، کویری و هه ژاریان وتووه؟! ... نزیک سهره بوومه وه له پوولیسیک هه لنگوتم سهری خوئی له ژیر قاپووته هه لپچکراره که ی ناوه، فنیسیکی کونی دراوی له قاچه، فرته فرتیکی لیوه دیت له ماوه ی پینج ده قیقه ری به چاکی گویت لی ئه بوو له بهر خویه وه ئه لیت: «خواجه وا زستان هات، به سی چوار دینار جیم بز پیک دیت، شهش سهر خیزانم به کولمه وه یه!» .. هاتم نزیک بازار بوومه وه پیریژنیکم دی به تای کراسیک خوئی به چارۆکه به کی رهش داپوشیوه خه ریکه له جوگای بازار به ره رته وه، بوئی ناکریت، به مینگه مینگ وتی: «قای مردم له سه رمان».

به بهر دوکانیکا رویشتم دیم کابرا دوو کورته کی له بهر کردوه، له ژیره وهش دوو سوخمه و دوو کراسی له بهر، جزمه به کی ره ونه قدار ی له پایه، کولمه مشکیکی له سه ر ناوه، چه تریکی به دهسته وه یه، خوئی وه ک ژیشک ویک هینا وه ته وه به یه کییک له هاوړیکانی ئه لیت: «ئه مرۆ ژور سارده، وانیه... له سه ر ئه م هه موو شته شه وه مه قه له ئاگریکیشی له به رده مه! فیکه فیکه جگه ره شی دیت. رووم له و کولانه کرد که ئه چیتنه قوتابخانه، تووشی چند قوتابیه ک بووم؛ یه کیکیان جانتایه کی چه رمی به دهسته وه یه، قونده ره یه کی نوپی له قاچایه، به دوو مشک سهری شه ته ک داوه، کورته ک و شه لواریکی جهرمه نیی له به رایه، فوو له ده سی خوئی ئه کا! هاوړیکانیشی به پی خاوسی و به سه ری قوتین چهن ده فته ریکیان له ژیر باخه لایه به قسه کردن ئه رۆن به رتوه، به لام هه ژاره کان گه لی گه شتر، چوستترو به که یفتتر بوون له قوتابیه پزشته کان!».

چومه قوتابخانه له به رده م ژووری مامۆستایان راوه ستام، له پر قوتابیه ک

له دەرگا هاته ژۆرئ له جياتی چه ترو ساقۆ گونیه يه کی به سهر خۆی دا دابوو،
که چاک سه يری ژیر که چه کورته که کم کرد دیم: بی کراسه، ورگی دیار بوو!
قوتاییه کان لیم کۆبوونه وه و تیان: «مامۆستا دلۆپه يه کی زۆرمان هه يه، تهخت
و میزه کان ته پ بون ناتوانین دهرزان وه خوتین!».

ئیمه له م کتیبه دا نمونه ی په خشانى کوردی ئەخه ينه بهرچاو، ئەم نمونانه بۆ ئەوه يه هه م
میژووی بیروباوهرو هه م میژووی شیوه ی نووسین و هه م میژووی به سه رهاتى رۆژانمان
پیشان بدەن. خاوه نی ئەم دهقه له و سه رده مه دا له شوینیکى وه کوو قه لادزه بوو، چه شنى
راباردنی ئەو خه لکه ی وه کوو تۆماریکى سینه ما خستۆته بهرچاو و ئەه یگیتیه وه. جگه
له مه نرخیکی تر که هه بی له م په خشانه دا ناوی هه ندئ جیگا و زوورگ و که ژ دینی که
ئهمانه دیاریکن له و رۆژه داو له و شوینه دا بۆ کوردو بۆ رۆژانى پاشه رۆژ.

دیمه ن، دیمه نی بارانه به لām له راستیدا گپرانه وه ی چۆنه تى راباردنی خه لکی ئەو
شوینیه له و وه رزی بارانه دا. گپرانه وه ی ئەم جۆره شتانه به په خشان نالیم نه بووه به لām
ئەتوانم بلیم زیاتر له به ره مه ی ئەو سالانه يه. ناتوانین بلین ریخت و دارشتنی ئەم
په خشانه زۆر ته واوه به لām ئەتوانین بلین هی ناوچه يه کی تایبه تیه وه وه کوو په خشان له و
ناوچه دا تازه هاتیبته کووره وه، له وه سفا وه سفی کردوه به لām پچرانی عیبارته تى تیدا
هه يه.

ئیمه قسه له خاوه نی دهقه وه ناکه يین چونکه دوور نییه له پاش ئەو میژووانه ده ستنی
زیاتر راهاتیب به نووسینی په خشان، به لکوو قسه مان له خودی دهقه که يه که له و رۆژه دا ئەم
جۆره په خشانه ش هه بووه. نالین په خشانى له مه به رزتر نه بووه، چونکه هه ر له و
سه رده مه دا میژووی په خشانه کان بۆمان روون ئەکاته وه که په خشانى به هیتر هه بووه، به لām
ئەتوانین بلین دهر برینى ناوه رۆکیتى وه کوو ناوه رۆکى ئەم په خشانه که متر هه بووه که وا
به و جۆره ئەو داماوایانه ی ناوچه دهر بری، به زاته وه قسه ی کردوه، به وردبوونه وه
له چۆنه تى راباردنی خه لک خامه ی خۆی خستۆته کار، سه ره نجامى لیک داوه ته وه که ئەو
جۆره راباردنه بۆ زۆربه ی ئەو که سانه که له و ناوچه دان له وانه نییه پتی بلین ژیان. ئەو
چه شنه ژیانه که ئەو له په خشانه که يا بۆ ئەو شوینه دهرى بریوه نمونه يه که بۆ ژیانى هه موو
ئەو که سانه که له گونده کاناو له ناوچه بچوو که کانی کورد وه ارى ئەو سه رده مه دا هه بووه،
به لām له بهر ئەوه که قه لām به ده ستیک و بېر رووناکیتک نه بووه که بتوانی ئەوانه پیشان
بدا هه روا بون به ژیر لپوه وه. قه لāmى په خشانى ئەو جۆره شوینانه ئەگه ر هه بووبیت هه ر به

بالای دسه لاتدارا هاتووه، هه ناسه سارده کان به هیج جور دهنگیان دهرنه چووه. ههروایه بهش خوراو دهنگی دهرناچی!. مستی نمونهی خهروارتیکه.

ئهم پهخشانه وه کوو ئهمه تیدابیه جوری رابوردنی دوو چینیشی به ته وای دیاری کردووه؛ چینیک که لهو په ری خوشیدا بوون، چینیک که لهم په ری ناخوشیدا، هه لاله برایه نه یزانیوه به لای کامیانا پروا!. ئه گهر لهو رۆژه دا و لهو شوینانه دا خوینده واری ببوایه و خاوهن قهله می پی بگه یاندا به گه لی شت لهم بارانه وه ئهنوسرا؛ ئه وه نده ئهنوسرا که ئیمه ئهمه مان به تاقه نمونه لهم رووه وه نه ئه هاته بهرچاو، هه ر له بهر ئهمه یه که ئیسته ئیمه پهخشانیکی ناوه رۆک رووناکي ئه و رۆژه مان بو مایه وه بو ئیمرو، با روخساره کهش زور بهرز نه بی.

«ع. بیژن» له ژماره « ۳ ، ۴ » ی گۆقاری «نیشتمان» ی سالی « ۱۹۴۳ » له ژیر ناوی «بۆچی نه گریم!» جوره پهخشانیکیمان ئه خاته بهردهست و ئه لی:

(هه رچی سهر هه لئه بریم و چاوم بهم ئاسمانه شینه جوانه ی کوردوستان ئه که ویت، ئه وه ندی ده چمه سهر کانیاو و شه تاوو جورارو رووباره کانی کوردوستان، هه رکه شینایی و دهشتو کیتو و میترگ و چیمه نه کانی ولاته کهم دیته بهرچاو له باتی شایی و شایلوغان له سهر ئهم دلّه بچکۆله گۆشتینه ساواو ناسکه م کۆسپه یه کی سهخت و گرتیه کی توند پهیدا ئه بیت که تا له سهرچاوه ی چاوم فرمیتسک هه لئه گولێ و به سهر ئاگری دهروونما هه لئه پرژیت، بلتیسه و گری کووره ی دهروونم دانا مرکیته وه!).

توخوا! چۆن نه گریم؟. چۆن خوینی جه رگم به جوگه ی چاوما، به رنه ده مه سه رچیمه نه بی نازو بی خاوه نه که ی کوردوستان؟؟ تا به لکوو گولاله سووره یه کی جوانی پیی بگه شیتته وه و منیش به ناله ی زارو هاواری زاری نه خویشی له گیان بیزار وه ک بولبول و قومری و هوزار، نهک جاروبار، رۆژی ههزار جار به دهوری ئهم گوله ئاله جوانه دا بیتم و بچم و بلتیم:

گولتیکی خۆم بدا دهم پینچ و تاو ههش

به ئاوی دیده کـانم دا دهم ئاوهش

به ده رگاهی ئیلاهی که ی رهوا بو

گول ئه ز مو دیگه ری گیرێ گوللاههش!

که خاکی پیروزی و پرروزی و ناخی بی ناخ و داخی و هک میسک و عهنبه‌ری، دارو بهرد زپرو زیو مانه‌ندی بهش بهش و لهت لهت کراوه و ههر پارچه‌ی به دهست یه‌کیکه‌وه نه‌نالیتی! من چۆن نه‌بی دل به گیتی خوشکه‌م؟ چۆن چاوم به‌رابی بدا له دنیا بنۆرم؟ تا ببینم له‌سه‌ر سفره‌ی رهنگین و رازه‌وی خواکردی جیهان هه‌موو که‌س به‌شی خۆی هه‌لگرتوه‌و کوردی به‌سته‌زمانیش و له دووره‌وه وه‌ستاوه به داخ و هه‌سه‌رت و کلۆلیوه چاوی برپه‌ته شایی و زه‌ماوه‌ندی دراوسێکان که به‌شه‌که‌بان لی نه‌ستاندوه و ئیستاش که داوایان لی نه‌کاته‌وه گالته‌ی بی نه‌که‌ن!

توخوا براگه‌ل! وهرن تا له سه‌ر کانیاویکی ساردو جوان کۆپیک به‌سته‌ن، تیر تیر بۆ حالی زارو ژیا‌نی نه‌زاری نیشتمانه‌ جوانه‌که‌مان بگه‌رن، به‌لکو فرمیسیکی دایکی نازدارو بیچاره‌ی نیشتمانه‌مان که به چاوی کانیاو ده‌په‌ژێته سه‌ر گۆنای ده‌شت و ده‌ری کوردوستانی بی ناز، به دیتنی گه‌ریانی به په‌روش و نه‌سرینی به جۆش و خروشی ئیمه‌ وشک بیته‌وه‌و تۆزی دلی بکرتیه‌و نه‌م گرو کلپه‌ی ده‌روونییه‌ی دامرکیته‌وه.

نه‌، نه‌! براکان، خوشه‌ویسته‌کان واگویم له ئاهو ناله‌ی نیشتمانه‌ که به کپووزانه‌وه پیم نه‌لی: رۆله‌ گیان گه‌ریان کاری په‌په‌ژێنه‌! تا ده‌رگای مردن و مراندن له سه‌ر پشته‌نه‌ شیوه‌ن و زاری ئیسی نا پیاوو په‌ستانه‌! خۆ ئیمه‌ش خۆمان به لاویکی نازا نه‌زانین و مه‌عنای به‌زین نازانین، که وابو با بچینه سه‌ر چیا بلینه‌کانی نیشتمان به‌گه‌وابی نه‌وان په‌یمانیکه‌ی برابه‌تی به‌سته‌ن که وه‌کوو نه‌م چیا‌یانه‌ زه‌نگین و سه‌نگین و به‌خوینی جه‌رگمان رهنگین بی، بۆ گه‌لی هه‌ژاری کورد، دوا‌یی هه‌ینی ژیا‌نی نه‌نگین بی، ببیته‌ یارمه‌تیده‌ری ئیمه‌ بۆ مردن و مراندن له رێگای رزگاریدا.

له‌سالی « ۱۳۲۲ » شه‌مسی گۆفاریک به‌ناوی «نیشتمان» وه‌ه — که زمانی کۆمه‌له‌ی «ژ.ک» بوو — له ولاتی سابلاخ ده‌ر نه‌چوو. «ع. بیژن» ده‌قیکی په‌خشانی له‌و گۆفاره‌دا له ژیر ناوی «بۆچ نه‌گه‌رم» بۆ پاشه‌ روژی یه‌کی له‌ بابه‌ته‌کانی زمانی کوردی به‌جی هیشته‌.

گومانی تپیدا نییه‌ که نه‌ته‌وه‌ به‌ زمانه‌وه‌ نه‌ته‌وه‌یه، نه‌گه‌ر زمان نه‌بوو نه‌ته‌وه‌که‌ش نییه‌، زمانیش به‌لی به‌سه‌ر زاری نه‌ته‌وه‌وه‌یه، به‌لام — به‌تایبه‌تی له‌م رۆژه‌دا — نه‌گه‌ر نه‌خریته‌ سه‌ر کاغه‌ز، له‌پاش یه‌ک دوو به‌ره‌ له سه‌رزاره‌که‌شه‌وه‌ نامین، چونکه‌ هۆی له‌ناو‌بردن زۆره‌، وه‌لی نه‌گه‌ر که‌وته‌ سه‌ر کاغه‌زو له‌وتیشه‌وه‌ بۆ چاپ نه‌گه‌ر ئاخاوتنه‌که‌ش له‌ناو بچی زمانی سه‌ر کاغه‌زه‌که‌ نه‌وه‌ پیشان نه‌دا: که سه‌رده‌مپک هه‌بووه‌ نه‌ته‌وه‌یه‌ک به‌م زمانه‌ قسه‌ی

کردوو، له م وردبونهوهه زمانهکه زیندوو ئه بپتتهوه. ئه مه به تیتکرا بۆ هه موو زمانیتک. ئه مجا بپتتهوه سه ر کوردو زمانه که ی:

بزووتنه وه ی نه ته وایه تی زۆر له میتره له ولاتی سابلاخدا هه بووه. جهنگی جیهانی دووهم یه کتی بوو له وه یانه که ئه وه بزووتنه وه یه له وه ولاته دا له ده روونه وه بکه ویتته سه ر زارو سه ر کاغه زو سه رچاپ. کۆمه له ی «ژ.ک» ئه م ئه رکه ی هه لگرت. کۆمه له له ئه نجاما به خۆی و به قه له میه وه بوو به هۆی تیرکردنی بلتسه ی کۆماری مه هاباد. ئه م کۆماره زنجیری دیلیه تی و چه وسانه وه ی به ده ست حکومه تی ئیرانه وه پچراند.

حوکمدار هه موو ده م هانه هانه ی ئه وه زمانه ی داوه که خۆی ویستویه تی. زمانه ی کۆماری مه هاباد کوردی بوو، به وه هۆیه وه پشتگیری زمانه که ی کرد. لیره دا په خشان به ته وای په ره ی سه ند؛ چ بۆ کاروباری میری، چ بۆ رازونیازی مه ردم و بازرگانی. خه لکه که توانیان ئه وی له دلاینا شار دبوویانه وه به بێ په رده بیخه نه روو. یه کتی له و شتانه که له پیش بوونی کۆماردا شار دبوویانه وه داوکردنی سه ره سه ستی نیشتمانه که یان بوو. له م سه رده مه دا به بێ گیروگرفتی و به هۆی سه ره سه ستیه ک ئه وه ئاره زووه یان هاته دی و پر به ده م له هه موو لایه که وه بانگیان بۆ ئه دا. ناوه روکی وتاری «بۆچی نه گریم؟» یه کیکه له وانه.

ئه م کتیه مپژویه که بۆ ناوه روک و روخساری نمونه په خشانه کانی کوردی. ئه م په خشانه دوو لاپه ره مان بۆ ده ست نیشان ئه کا؛ یه کتی سیاسی که ئه وه ئه له هایه به به بێ پیچ و په نا، یه کتی ئه ده بی. باری ئه ده بیه که ی وه کوو ئه بیینین ئه ده بیکی په خشانه هونه ریمان ئه خاته به ر چاو که نه زمان و نه دل تیری لی ناخوا، ئه وی هونه ری به لاغی بی تیدا هه یه؛ شپوه یه ک نازک، وشه یه کی هه لپژارده، شپوه و شه یه کی وا که ئه مانه وه کوو بلت کراسی ئاولدامانی هۆنراون، که چی ئه مه هۆنراو نییه و په خشانه!

«مسته فا سه ید ئه حمه د» له گه لایژی ژماره «۱۰» ی سالی «۴» - ۱۹۴۳ - له ژیر ناوی «ئاوازه یه ک له نه وجوانیتکه وه» نمونه په خشانیتک ئه دا به ده سه تته وه ئه لێ:

(رۆژی به دلێکی پر خه مه وه، به روویه کی زه رده وه به ئاره زوویه کی ته نگه وه به ته نیایی رووم کرده ده شتی رۆژئاوای شاره که م - کفری - خۆیشم نازانم بۆچی و بۆ کوئی ئه رۆم. له پاش رۆبشتمنی سات و نیویک کاتیک هاتم به سه ر خۆما و سه رم هه لپری روانیم گردیکی «ته ل - ته پۆلکه» رووت وقووت له به ر ده سه تمایه واتیکه بستم که ئه م گرده ش وه کوو من وه ها دلته نگه، دانیشتم له پالی سیبه ری فراوانی و نویشیم له ناوی ژیر داوینی. له پاش نه ختی هه سه انه وه

چاویکم به دهورو پشتیا گیتراو سهیریکی قه دو بالایم کرد، هیج نه سهیریکی
خۆشیم تیا نه دی، به جگهر سووتاوم زانی. له بهر نه مه پیتیم وت:

«ئه ی نیشته گای بهوران، قه لای به رزی کوردوستان، جیگای میرانی بابان
بۆچی وه ها مات و مه لولیت؟ بۆچی رووت و قووتیت؟ وه لامم بده ره وه قسه م
بۆ بکه، پیتیم بلتی ئایا تۆی وه کوو من وه ها دل پرووکاویت؟ رووت درژ مه که
پی بکه نه. ئه وا لاوانی ولاته کهت له دهورو پشتت هه لئه پهرن، شمشالت بۆ
لی نه دن. وه لام میان بده ره وه، دلیمان خۆش بکه، دهی.. دره نگه، ده نگم
دانوسا، هیزم نه ما، به زه بییه کت پیماننا بیت.»

له پاش هه ندیک ده نگیتی ماتو مه لول وه کوو گه رده لول له ناو ئه م خرابه وه
به دلیتی که با به وه ورده وده به رز نه به وه، منیش وه کوو شیت له جیگای خۆم
راپه ریم و هه لسه م، هۆشم له سه ر خۆم نه ما رووم کرده ئه و جیگای که
ده نگه که ی لیوه نه بیسه را، به لام پی سوود بوو نه مزانی کانی ده نگه که له
کوئیه. دووباره دانیشتم و رووم کرده گرده که و پیتیم وت:

«ئه ی جگهر سووتاو بۆ ویرانی ولات، بۆچی ده نگت ده رنایه ت؟ ئایا له کزی
کوردان، له به رچی؟ پیتیم بلتی موژده م بده ری، دلیم خۆش بکه، ئه وا گویم
راگرتوه له ناموژگارییه خۆشه کانت که وه کوو مه ره مه بۆ برینی لاوانت.»

له بهر نه مه هاته جۆش و ده نگه که به رزه وه بوو، وتی: «ئه ی رۆله ی کوردان!
ئه ی به چکه شیری پاشماوه ی مه ردان، دلتم سووتان، ئاگرم گرت، بلتیه سی
ئاگره که م له دهورو پشتما شوعله ی داوه، هه لسه برۆ به هاو پیکانت و به برا
دلته سوژه کانت بلتی با هه موویان ده ست بگرن و هه لپه رن و گۆزانی نیشتمانی
بلتین، یه کتر بگرن، دایکی کورد چاوه روانی موژده یه. کاتیکم زانی
نه وجوانیک، بیچوه پالنه وانیک له ناو ئه و گرده وه ده رچوو، به ده نگیتی
خۆشه وه، به ناوازیکی به رزه وه گۆزانی نیشتمانی ئه وت و گول گول فرمیتسی
ئه ریتراو هاواری ئه کرد بۆ یه کیه تی.. بۆ سه رکه وتن.. بۆ ئازادی.»

نه وجوانی خاوه ن ده ق بی گومان به چکه کوردیکه که به گه لی دهوران سه ری ناکامی
ناوه ته وه له ژیر خاکی نیشتماندا. زانایانی ئیلاهیات و فه لسه فه هه موو له سه ر نه وه ن که
«گیان - رۆح» له ناو ناچی. زانایانی ئایینی ئه لپین: وه کوو رۆحه که له ناو ناچی، له شی
پیغه مبه ره کان و پیاو چاکان و شه هیدانی ریتی ئازادی-ش هه ر له ناو ناچی. وا دیاره ئه و
نه وجوانه له شه هیدانی ریتی ئازادی، وه یا شه هیدی تینوی به ئازادی ولات بووه بۆ به وا
هاته جۆش و که وته قسه کردن!.

ئەم دەقە وینەى پەخشانىكى تىنوى بە سەربەستى ولات بوو، كە «۳۸» سال لەمەو پىشتر - كە ئەلیم ۳۸ سال چونكە دانانى ئەم كىتیبە لە «۱۹۸۱» دا بوو - گەنجىكى ئەو سەردەمە بە ھەستەو داواى سەربەستى كردوو. ئەم جۆرە ھەستە لەو رۆژەدا لەناو كورددا بەجۆرەك بلاو بوو تەو كە ھەموو ئەلھايان بۆ كردوو لەكوردەى دەروونى ئەو لەسەر لاپەرەى چاپكراو تەقىو تەو! ئەتوانم بلیم ئەگەر لە سەردەمىكى كۆنەو كورد دەستى بە چاپ بگەيشتايە ئەم پەخشانە بەم جۆرە بەم ئەلھايە ئەبوو بە نمونەى كە گەلى كۆنتر، ئەو دەنگە كە لەو رۆژەدا ئەھات، بەگەلى زەمان پىش ئەو رۆژە ئەكەوت، خاوەنى دەق لەچەرخی خویا چاوى بە بەرەكەى ئەكەوت! لەگەل ئەمەشا ئەم پەخشانە وینەى كە بۆ يەكئ لە بابەتەكانى پەخشان، چونكە بابەتى پەخشان مەرج نىبە ھەر ئایىنى، يامىژوو، يافەلسەفەو رىازىيات بى، نەتەو ەبەك كە قەلەم و ھەستى ھەبوو ئەتوانى لە ھەموو بابەتەك پەخشان بىنیتە ناو ە.

رەنگە رازو نىازى خاوەن پەخشان لەگەل ئەو تاپو ەدا كە سەرەتا بۆ خۆى دروستكردوو ەو پاشان بوو بە خاكى كوردوستان رازو نىازىكى خەيالئ بى، بەلام ئەگەر بە پوختى و بە سۆز لىتى ورد ببىنەو رازو نىازى داىك و فەرزندىكە كە ئەم بە نالەو ە سەبرى ئەكاو ئەو بە ئاھو ە وەلامى ئەداتەو ە. ئەم وەلامە ئامۆزگارەكى تا ئەو پەرى ئامۆزگارەبە بۆ ھەموو رۆلەكانى ئەو داىكە، بە گوئى كردنى داىك لە واجباتى دىنبىبە ئەگەر ئىمە پابەندى دىن بىن، بى گومان پابەندىشەن.

روخسارى ئەم پەخشانە ھەلەنگوتنىكى تىداىبە، لەگەل ناو ەرۆكە كە دا بوون بە دروستكەرى ئەم پەخشانە، لەگەل ئەو ەشا ھەر روخسارەكە قەرزارى ناو ەرۆكە كە بە، چونكە ئەم بە ھىزترە لەو، ئەو ەندە ھەبە ئەم روخسارە يەكئ لەجۆرەكانى نمونەى پەخشانى ئەو سەردەمە مان پىشان ئەدا.

كچە كورد «ن.س» لە گەلاوئى ژمارە «۶» سالى «۵» - ۱۹۴۴ - لە ژبىر ناوى «دلسۆزى راستى» دا جۆرە پەخشانىكمان پىشان ئەداو ئەلئ:

(دلسۆزەكەم زوو وەرە، زۆر لام شىرىن و دلسۆزو خاوينى، لەم رۆژەو ە راست و چەپى خۆم ناسىو ە تا ئەمۆ بەشوتىن ھاوړىكى راستى وەكوو تۆدا خولەم دىت، لەتۆزىاتر نەمدى، نەمناسى، نەم بىست، نەبوو، نىبەو ناپى. ھەر تۆى، تۆ دەبى مردن بى، مەردانە سا بى. ئازانە، چابوك سوارانە، چوار چاكت بكە

به لادا، بدهره غار، بئی وچان وهره بۆ لام؛ چونکه درۆ نازانی، تیغی دهبانی،
جهوههر داری، هیج کارت تی ناکا. په له مه بۆ هانتت ئه ی ته نیا راسته که له
گشت گیتیدا. ده بئ، مردن بئ، نازانه بئ.

وهک یهک ئهروانیته لات و دهوله مه ند، نازاد و دیل، جوان و پیر، بئ
هۆش و ژیر. وهک یهک باوهشیان پیا ئه که ییت، ئه یانوشی به خۆ ته وه، گوئ
نا ده بته مائی گیتی، هیج پارویه کی چه ور به رچاوت ناگرئ. که وا بوو بۆچی
زوو نه بییت؟. ده بئ، مردن بئ، په له مه گورج بئ! له سه رما و گه رما سل
ناکه ی، چاوت ناترسی به رۆژی روناک یا شه وی تاریک ئه که ی به مالا!
له کۆشکا بم یا ئاشه کۆن، له چه قی ریگا یا له سه ر جیگا، میوانداریم بئ
ئه که ییت و ئه بییت به میوانم! ده بئ، گیانه بئ، مردن زووکه بئ.

له گه ل ته قه ی تفه نگ، گرمه ی بۆمبا، هاژه ی گولله پرژین، بریقه ی شمشیر،
خرمه ی نیزه، هاوړی و هاوده می. منیش له وانه نیم له تو بترسم، یا خود تو م له
یادچئ. ههروه ها دهنگی هاوړیکانیشت ناله ی نازادییه؛ که نازادی نه بئ تو
بوو نه بی؟. ده بئ، شیرینم بئ، گورجانه تو بئ.

ئایا له تو دل سوژتیک هه یه له ده ست په ژاره ی هه ژار، ناله ی بیمار، گریه ی
سک سووتاو، هاواری دیل، لاله ی ره نجه رۆ، ته پاوتلی شه هیدان، زریکه ی
به ده بختان، قرجه ی دامان، فرمیسیکی دلدارانی نامرادان رزگارم کا؟!
نییه.. نییه.. ده زووکه نازانه فریام که وه، رزگارم که. ده بئ، مردن بئ،
چالاکانه بئ. ئه مجاریش بانگت ئه که مه وه به ئاوازتیک له سینه ی بوربانه وه،
به چاوتیکی پر گریانه وه، به دهنگیکی نووساو له دوو لیوی هه لقرچاوه وه دپته
دهر، به دهستیکی له رزووکی خوتین تیا نه ماوه وه، به خامه یه کی کۆله وه ئه نووسم
ئه لیم: توانای ژبانم نه ماوه، ژبان هیچه، بئ که لکه، تامی نییه. ده بئ، مردن
بئ، دل سوژی راستی نازانه بئ).

دوور نییه بتوانم بلیم ئه مه یه که م کچیکه که خامه بگرئ به دهسته وه و په خشان په خش
بکاته وه. ئافره تی هۆنه ر له کوردا زۆر بووه، به لام له بهر هه ر شتیک بووه له په خشانی
کوریدا قه له میان که م کاری کردوه، په خشانیان نووسیوه به لام به کوردی نه بووه. ئه م
په خشانه ی «ن.س» رچه ی شکاند بۆ کچان و خوشکانی کورد، بۆ دایکانی رۆله کانی
کورد که ههنگاوی شانزانه بهاوژین و له کۆت و زنجیری دیلیه تی به ده ست په خشانی
بیگانه وه رزگار بن.

ئینکار نا کرئ که عاتفه و به زه بی ئافره ت به هیزتره تا هی پیاو. په خشانی ئه م خاوه ن

دهقه عاتفه‌ی تیدا هه‌یه، وه‌سفی جوانی تیدا هه‌یه، فیکره‌که‌ی فیکرێکی به‌ دیمه‌نه. به‌لام ئەم ره‌شبینییییه بۆچ؟! ئایا مردن ئەوه‌نده دۆستێکی خۆشه‌ویسته که ئەو به‌و جۆره له‌گه‌لیا ده‌ست له‌ ملان بێت؟! ئەبێ، خاوه‌ن قه‌له‌مێک که قه‌له‌مێکی ره‌وانی هه‌بێت له‌ هه‌موو باه‌تێک بنووسیت، ئەبێ وه‌سفی هه‌موو شتێک بکا، ئەبێ بیری هه‌موو که‌سیک رووناک بکاته‌وه، وادپاره ئەم خاوه‌ن په‌خشانه‌ی ئیمه‌ بێزاریی له‌ دنیا په‌یدا کردووه! له‌گه‌ل ئەوه‌شا بێ گومان ئەو سه‌رده‌مه ئەو له‌ به‌هاری ژيانا بووه؛ بۆیه ئەلێم له‌ به‌هاری ژيانا بووه، چونکه یه‌که‌م کچێک بووه که پێ گه‌یشته‌وه وه‌ ده‌ستی خامه‌ی گرتووه بۆ په‌خشان - له‌ نه‌ته‌وه‌کانی ترا ئافره‌تانیان له‌ مێژ به‌ گه‌یشته‌وه، هه‌موو که‌لێن و قوژبنی ژیانان تاقی کردۆته‌وه. له‌خه‌زانی پیریدا دوور نییه بکه‌ونه ره‌شبینی، به‌لام له‌ به‌هاری جوانیدا ئەمه ناکه‌ن، چونکه هێشتا تامی ژیانان نه‌چیشته‌وه تا داوای ئەو سه‌ری بکه‌ن. خاوه‌ن په‌خشانی ئیمه‌ نازانم چۆن ئەمه‌ی کردووه؟!

له‌گه‌ل ئەمه‌شا روخساری په‌خشانه‌که‌ی پر له‌ عاتفه، پر له‌ ده‌ده‌ب، پر له‌ وشه‌ی جوانی ئاوازه‌دار هه‌ر یه‌که‌ بۆ شوێنی خۆی. بینه سه‌ر واقعی ناوه‌رۆکه‌که‌ش بیریکی جوانه، چونکه به‌راستی دڵسۆزی راستی هه‌ر مه‌رگه که دڵسۆزی پیرو جوانه، دڵسۆزی کورپو کچه، دڵسۆزی هه‌ژارو ده‌وله‌مه‌نده، دڵسۆزی وه‌زیرو گزیره که واز له‌ هه‌یجیان نایه‌نی و به‌ دڵسۆزی ئەچێ به‌لایانه‌وه‌و باوه‌شیان پیا ئەکا و نایه‌لێ که‌سیان له‌ عاتفه‌ی خۆی بێ به‌ش بکا. ئەمه ئەو په‌ری میه‌ره‌بانیه که له‌ چه‌وسانه‌وه‌ی ژیان رزگاربان ئەکا.

ئەبێ ئەوه‌ش بلیێن که ئەگه‌ر خوتنده‌واری نه‌بوایه، کچه کورد «ن.س» نه‌یته‌توانی ئەم په‌خشانه‌ی بخاته ریزی نمونه‌ی په‌خشانه‌کانی کوردیه‌وه؛ ئەم په‌خشانه‌ی که پر له‌ عاتفه، سه‌رتاپا ئەده‌بیتکی به‌رزه، هه‌موو جۆره ره‌وانبیه‌یه‌کی تیدایه، به‌ جۆری که روخساری ئەده‌بیتکی زۆر به‌رزی له‌ په‌خشانی کوردی دا هیناوه‌ته دی. من که سه‌یری ئەمه ئەکه‌م وا بۆی ئەچم که خاوه‌نی په‌خشان ئەبێ زۆر له‌ مێژ بێ خامه‌ی به‌ ده‌سته‌وه بوو بێ، وا توانیوه پارچه په‌خشانیکی ئەده‌بی به‌رز دروست بکا. له‌گه‌ل ئەوه‌شا په‌شیمان ناهه‌وه کچه کوردی ئەو سه‌رده‌مه هه‌ر له‌ به‌هاری جوانیدا بووه. چهنده خۆشه بۆ کورد که کچۆله‌یه‌کی به‌م جۆره په‌خشانی نایابی کوردی دروست بکا. منیش له‌گه‌لێم ئەگه‌ر نازادی و سه‌ربه‌ستی ببوایه، کورد گه‌لێ کیرۆله‌ی وای ئەبوو.

له گه لایوتیزی ژماره « ۲ » سالی « ۴ » - ۱۹۴۳ - له ژیر ناوی « میترووی ئه ده بیاتی کورد »
دا « گیوی موکریانی » ئه م په خشانه ی خواره وه ی خستوته بهرده ستمان :-

(لای گشت وردبین و زانایان دیارو ناشکرایه که سه رچاوه ی زهوقی ره گه ز
په روه ری و نمونه ی ههستی نیشتمانی په رستی و شوینه واری ئازادی هه موو
تیره بهک هه ر ئه ده بیاته . ئه گه رچی به گزانی ناوچه ی ژیان و به هژی کویره وه ری
و بی دادی دهستی گه ردوون و گیتزه لوه که ی نه گبه تیسه وه چونه تی ژیانی
کومه لایه تی جار جار تووشی نه هاتی و چاره رشی بوو بی، دیسان وینه ی
ره نگاو رهنگی هه ر به هژی ئه ده بیاته وه به که ئه که ویتته بهر چاوانه وه، چونکه له
هه موو کاتیکا ئاوتنه ی گهش و سیسی ژیانی نه ژاده که به تی.

ئه ده بیاتی زبانی کوردی که جیلوه گای ئاواره « جه وه هر » ی ئیلهاماتی
کردگاری نمونه ی زهوقی کوردستانیانه، خاوندی هه زاران هه وایانی ناسک و
په نازو دلکیش و شیرین و ریک و ته رو له بارو هه لکه و تووه، هه ر به که ئه لئ
گه وه ری کانیه که . ئه وانه نه وه کوو ته نها له ناو یادگاری ئه ده بی بیگاناندا
رسکاون و بهس، به لکوو شانی کوردانی له ناو هه موو نه ژاده سه رکه و تووه کاندا
به پیی که مه شاره زاییتی که هه یانه بهرز کردو ته وه. کورد هه ر چه نده له بابه ت
زانینه وه که میکیش له دراوسیتکانی دواکه و تبهی به لام له رووی ئه ده بیاته وه
گه لی له پیشترو سه رکه و توو تره .

بونه ی دواکه و تتی کورد له زانیندا ته نها سووچی زاناو تی گه یشتوو ئوده باو
شاعرو خوینده واره کانی بووه، چونکه ماوه به کی زور کوئه له ۹۹٪ ی هیزی
توانای و تین و وربایی زانستیان له ریگای ته علیفات و ئاساراندا بو باسی
دهستوری زبانی بیگانه له ناو بردووه، بوئه نه په ر ژاونه ته سه ر ئه وه ی ئاورپیک
له زبانه شیرینه که ی خویمان بده نه وه! . ئه گه ر ورد سه رنج بدهینه میتروویک که
کوردان له هه موو لایه که وه به زبانی دراوسیتکامان به کانی دله وه دهستیان به
ته علیفات و زانین و هونه رو دهستور کردووه، وه ده رگای ئه ده بیاتی ره نگاو
ره نگیشیان بو کردوونه ته وه، وه هینده بیان ره نج تیا کیشاوه تا ئه و زبانه بان
کردووه به رشته ی زبانی عیلمی و ئه ده بی پیویسته له روژی به راییه وه تا
ئه مرۆ بکریته سی به شه وه:

۱- سه رنج بدهینه دهستور و ریک و پیتیکی زبان و ئه ده بیات و زانین و
هونه ری هه ر سی دراوسیتکامان له پیش ئه وه دا، که کوردان دهستی تیوه بدن
بزانین تا چ ئه ندازه بهک بووه؟ .

۲- ورد ببینهوه له ژماره‌ی هه‌موو زاناو ئوده‌باو شاعره کورده‌کامان که چۆن له‌گه‌ل زبانه بیگانه‌کانا خه‌ریک بوون؟. وه چاو‌یکیش به‌سه‌ر ئاسارو ته‌لیفاته‌کانیانا بخشینین.

۳- بروانینه به‌رزى ده‌ستوری زبان و پایه‌ی عیلم و عرفانی ئه‌مرۆکه‌یان.
مه‌به‌ست ئه‌وه‌یه ئاشکرا ببیت که کورد له هه‌موو کاتیکدا به هه‌زاران ئوده‌باو شوعه‌راو زانای له دراوسێکانی زۆرتتر بووه. به‌لام داخه‌که‌م به هۆی پاراستنی زبانی بیگانه‌وه خۆیان به زبانی ره‌گه‌زی خۆیان‌وه خه‌ریک نه‌کردووه، به هه‌موو هینزیکه‌وه وهختی به به‌هایان له‌گه‌ل پینش خستنی و رازاندنه‌وی زبانی بیگانه رابواردووه).

خاوه‌نی ئه‌م ده‌قه خوا هه‌قه به‌کێکه له‌و که‌سانه که له ریگای بلاو‌کردنه‌وی زمانی کوردیدا نه‌توانم بلتیم ئه‌گه‌ر هه‌موو ژبانی خۆی خه‌رج نه‌کردبێ دوو به‌ش له سێ به‌شی تیایا به‌کار هیناوه، به‌ره‌مه‌یکێ زۆری هه‌یه. ئه‌م نمونه‌یه له‌به‌ره‌مه‌ی سالانی (۱۹۴۰- ۱۹۵۰) یه‌تی. هه‌ر که‌سه چه‌شه‌و شپوه‌یه‌کی هه‌یه له نووسیندا. ئه‌م په‌خشانه نیواو نیوله نیوانی شپوه‌ی سوله‌یمانی و موکریاندا‌یه، له نیوانی ئه‌م دوو شپوه‌یه‌دا دیسان ره‌وانی هه‌یه، پالی به وشه‌وه ناوه بۆ ئه‌وه رسته ببته ناوه‌وه، هه‌رچه‌نده له هه‌نده شوپنیکیشا پچران هه‌یه، له‌گه‌ل ئه‌وه‌شا هه‌ر له ده‌روونیکێ کوردایه‌تییه‌وه هه‌لقولاوه.

راسته ئه‌ده‌ب و میژووی ئه‌ده‌بی نه‌ته‌وه‌یه‌ک بوونیه‌تی ئه‌و نه‌ته‌وه‌یه پيشان ئه‌دا. گومانی تیدا نییه هه‌ر نه‌ته‌وه‌یه‌ک که نه‌ته‌وه بوو ئه‌ده‌بی هه‌یه، به‌ره‌ه‌لست نه‌به‌هیتت ئه‌و ئه‌ده‌به بکه‌ویتته روو، ئه‌مه ئه‌وه ناگه‌یه‌نی که نه‌ته‌وه‌که نییه. ده‌قه‌که ئه‌لێ: وه بگره گوزارشت له بییری خاوه‌نه‌که‌ی ئه‌داته‌وه - «هۆی دواکه‌وتنی کورد له زانیندا سووچی زاناو تی گه‌یشتوو ئوده‌باو شاعرو خۆینه‌واره‌کان بوو» «چونکه به زمانی خۆیان به‌ره‌مه‌میان دانه‌ناوه؟. ئه‌مانه‌ی وتوووه ئه‌م سووچه‌ی له چه‌رخه‌کانی پيشوودا خستۆته ئه‌ستۆی ئه‌وان. ئیتر باسی ئه‌وه‌ی نه‌کردووه که بۆچی ئه‌مانه به زمانی خۆیان شتیان نه‌بووه؟. هۆیه‌که - که عیله‌ته‌که‌یه - باسی نه‌کردووه؛ ئه‌وه‌ی نه‌وتوووه که زرووف نه‌یه‌هیتتوه ئه‌مانه به زمانی خۆیان به‌ره‌مه‌میان هه‌بیت، ئه‌گه‌ر ئه‌وه‌ی بوتایه لۆمه‌که‌ی نه‌ته‌خسته سه‌ر خۆینده‌واری چه‌رخه‌کان، به‌لکوو ئه‌یخسته سه‌ر ئه‌و پيشه‌اتانه که ده‌ورو به‌ری کورده‌که‌یان گرتبوو. ئایا ناوچه‌که‌ی ئه‌وان ئه‌وه‌ی بۆ گونجاندن که بتوانن به‌زمانی کوردی به‌ره‌مه‌میان به‌هیننه ناو و نه‌یانیه‌تا؟! قسه‌کردن له‌م باب‌ه‌ته‌وه دوورو درێژه، لێرده‌دا جیگای نابیتته‌وه، ته‌نیا ئه‌وه بوو

سهره دهزویکی لئ دهرخرا.

ئهمه له لایه کهوه، له لایه کی تریشه وه پیاو ئه بئ واقعی بئ، نابئ به عه شقی ره گهز په رسته وه ئه وه نده بچیتته ناخی شته وه که دوو دلئ په یدا ببیت! ئه وه نه ته وه دراوسیانه - که ئهم په خشانه ئه لئ - له پینش ئه وه دا زانایانی کورد له گه ل زانین و ئه ده بیاتیانا خه ریک بئ، شتیکی وا نه بوون! پیتم وایه ئهمه له راستی دوورمان ئه خاته وه، چونکه ئه وانیش نه ته وه بوون، سه رباری ئه وه هوکمیشیان به دهسته وه بوو. ئیتیر چون ئه بئ کوردیکی لاهه کی له وان زیاد له وان زمانه که یانی پینش خستبئ؟! ئه ی ئه وان خو بان چیان لئ هات؟! ئایا زاناو ئوده بایان نه بوو؟! ئایا زمانیان نه بوو؟! دیاره هه موویان هه بووه، له پال ئهمه شه وه هوکمیشیان هه بووه، که وابوو ئه بئ زاناو ئوده باشیان هه بوو بیت له گه ل زمانه کانیا نا خه ریک بووین.

ئهمه راسته که کورد خه ریکی زمانی ئه وان بووه، چونکه هانه هانه یه کی وای نه بووه تا له گه ل زمانه که ی خو با خه ریک بئ، وه ئهمه ش هه ر راسته که زانایانی کورد به ره هم و ته ءلیفاته کانیا ن به و زمانانه بووه، به لام ئیجگار واش نییه که ئهم په خشانه ئه لئیت! میژوو با له گو رستانیشا بئ، هاتنه جو شی ئازایه تی و پیاو ته تی کوردا یه تی نابئ له سه ر کراسی ئه و بیت، چونکه ئه ویش دوور نییه رۆژیک هه ر هه بیت که قه له میک بگری به دهسته وه و داوای حساییک بکات!.. له گه ل ئه مانه ش ئهم په خشانه چ له رووی روخساره وه، چ له رووی ناوه رۆکه وه نمونه یه که بو جو رئ له په خشانی کوردی ئه و سه رده مه.

له ژیر ناوی «راستی خه تایه» دا «محمد سعید جاف» له گه ل وئیزی ژماره «۲» سالی «۹» - ۱۹۴۸ - په خشانیک دروست ئه کاو ئه لئ:

(له م ده ورو به ری ئیمه دا، وه له م کاته ی ئیسته دا ئه گه ر یه کیتک په پره وی راستی بکا لام وایه وه کوو شو تین کلاوی بابر دوو که وتبئ ئا وایه، چونکه ئه و که سانه که له دلا له سه ر دهر به گی و قازانج په روهری گۆش کراون و له رواله تا خو بان به دل سوژو ئیشگوزار ئه دهنه قه له م خیرا بیرو باوهره پیرۆزه که ی تو ئه پرن به سه ر پیلانیتکا و ئه یکه ن به شتیکی بئ مانا!.

به میسال ئه گه ر یه کیتکی راستگۆ به به گیتک، یا ئاغایه ک، یا نمونه یه کی تر بلئ: ئیمسال له ملکانه که دا له بهر ئه وه نه هاته توژی وهره خواره وه، یا ئه و

دییبه بۆ سووتا؟ یا ئەو ماله بۆ دزراو ئەو پیاو بۆ کوژرا؟ یا ئەم پارەیه بۆ تەکیه بۆ چ وەرگیراو له شوینی خوشیا خەرج نەکرا؟ ئیتر ئەوا ئەو کابرایه به گوشت تال و نەگربس ناوی دەر ئەچن و به چه پلە شوینی ئەکەون و هەمی ئەم کابرایه فەهه سۆنە، یا گێره شیتۆینه و چاو و راوکهرا! شوینی پێ لهق ئەکەن و دلی ئەکەن به جیکلدانی چۆلهکه!

ئینجا ئەم کابرایه چی بۆ ئەمینیتهوه؟ ئەوهی بۆ ئەمینیتهوه، که سەر بهریتهوه قولاخى خۆی و خۆی مات بکا، ئیتر بپرای بپرای نەویرێ پتی باویتیته مهیدانی ئیسلاحهوه، بگره که ئەوان پزمین ئەم ئەبی «شيفا ئۆلسەن» یان بۆ بکا! بەلام ئەم رەوشته بۆ ئەو کهسانه به که دلپان بی هیتزو بهرچاویان تاریکه، ئەگینا ئەو کهسانه عاتفهیان وهکوو ناوینی بی گەرد پاکه و بهراستی و دروستی کهوتونه ته دنیاوه، تا رۆژی مردن لهو ریگه راستهی خۆیان لادانیان نییه با دراوسێ گوناهارو ژیر دهستی ناله باریش بن، با دهبرینی راستیهکیان له ژیر پهرده داو له ناو کوله کهشا بیت، زۆری پێ ناچن له بهر ئەوه ئەنجامی راستی سەرکهوتن و پاشه رۆژی درۆ دهلهسه ژیرکهوتنه. ئەوانه کی که خاوهنی وجدانیکی خاوین و هاوارازی ههستیکی پاکن بهرامبهر به گهلهکهیان، نهستیرهی دلپاکى و راستگوییان له ئاسمانا نه درهوشیتتهوه و له مهیدانی شهرفا بهسەر ههموو ئامانجیکی پیرۆزا زال ئەبن.

ئەى راستپهروهه کانی ولاتی ئیمه! بیری راستی خۆتان بگهیهنن به هاوولاتیبه کانتان و بهسەر خۆتانیشا بلاوی بکه نهوه، چونکه سەرکهوتن ئەنجامی راستیه.

ئەى گوناهاکارهکان باده نهوه سەر راستی و پاکى، رۆژیک ئەبی موحاکمهى گوناهاکاران بکریت، چ لهم دنیايه، چ لهو دنیايه، زۆرتر نزیکه که نهکهوتنه دنیاى دووهمهوه، چونکه ناپاک زۆری پێ ناچن ترۆ ئەبی و دلپاکیش بهروو سووری دیته مهیدانهوه!

ئەم وەرگێرانه دوو بیگاری پێ کراوه؛ یهکن له فههه نسزیهوه کراوه به فارسی، یهکن له فارسییهوه کراوه به کوردی. ئیمهش دوو مه بهستمان بهم دوو بیگاره ههیه؛ یهکن ناوهرۆک، یهکن روخسار. ناوهرۆکه که زانیی شتیکه که گه ریدهیهک لهو سهردهمه دا گه رانیکی کردووه هه ندی له رهوشته و عاداتی پیاوانی ولاتی کورده واری ئەو سهردهمه ی باس کردووه. ئیتر کارپیکمان بهوه وه نییه که گه شته که ی هه ر بۆ بازرگانی بووه، یا بۆ کارو باریکی سیاسی بووه؟. کارمان بهمه وه نییه، چونکه زۆر چاک لمان روونه که گه لی له

گه‌پرده‌کانی ئەو سەردەمانە ئاوروپا ئەبێ شتێک بکەن بە مەهانە ی دەستیان بۆ
گه‌رانه‌کیان و لە ژێر پەردە ی ئەو شتەدا ئارەزوو سیاسییەکیان پێک بێن!

روخسارە‌کەش پەخشانە کوردییە‌کە یە کە لە زمانیکی تره‌وه خراوه‌ته سەر زمانی کوردی.
ئاشنایەتی لە نێوانی زمانی کوردی و فارسیدا ئاشنایەتیەکی ته‌واوه، چونکە ئەم دوو
زمانە لە ریشە و ره‌گه‌زدا هەر یەکن هەردووکیان لە بنە‌مالە ی زمانە‌کانی هیندو ئەورووپین و
هەر دووکیان ئەچنە‌وه سەر ریشە زمانی پەهله‌وی، چ کۆن چ تازە.

«حسن فهمی جاف» کە کوردێک بوو و پە‌یوه‌ندی زمانە‌کە ی لە‌گه‌ڵ فارسیدا نزیکتر
بوو و لەو پە‌یوه‌ندییە ی کە زمانی کوردی لە‌گه‌ڵ ئەورووپیدا هە‌یه‌تی، چونکە کوردی و
ئەورووپییە‌کە هەرچە‌نده ئەوانیش هەر لە یەک ریشەن بە‌لام نەختی زیاد دوور
کە‌وتوو ئە‌وه، کوردی و فارسییە‌کە وانییە. بەو بۆنە‌وه ئە‌گەر کوردێک شتێک لە فارسیوه
بکا بە کوردی وەرگێڕانە‌کە ی بە هێزتر ئە‌بێ ئە‌وه ی کە لە ئەورووپییە‌وه بکا بە کوردی. جا
«حسن فهمی جاف» توانیویە ئەم ئیشە بە پوختی جێ بە جێ بکا. پە‌خشانیکی داوینی
پیاو کە ئە‌یخوینیتە‌وه لە‌بەر ره‌وانی ریخته‌کە ی و ئە‌چیتە‌ دلە‌وه کە ئە‌مه هەر لە زاده ی
فیکری زمانە‌کە‌وه یە، لە‌گه‌ڵ ئە‌وه‌شا وانییە بە‌لک‌وو وەرگێڕانە؛ وەرگێڕانی پە‌خشانیکە بۆ
پە‌خشانیکی تر کە پە‌خشانی کوردییە.

کە‌وا بوو ده‌قی ئەم پە‌خشانە ئە‌وه‌مان پێشان ئە‌دا کە کورده‌کە لەو سالانه‌دا بە ته‌واوی
کە‌وتۆته سەر ئە‌وه کە بێ‌جگه‌ لە دروستکردنی پە‌خشانی زمانە‌کە ی خۆی ده‌ست بۆ
وەرگێڕانیش درێژ بکا و لەم رێ‌گایه‌شه‌وه پە‌ره پە‌خشان بدات. ئیمه ئیشیکمان بە‌وه‌وه نییه
کە وەرگێڕ هە‌ندی وشە ی تاییه‌تی لە سەر‌گوزارشی ئەو رۆژه‌ خستۆته سەر زمانی کوردی،
بە‌وینە «سیاح» ی بە شاران گه‌ر وەرگێڕاوه، وای دياره ئەو رۆژه «باو» وای بوو، ده‌قه‌کە لەم
رووه‌شه‌وه مێ‌ژوو یه‌کی گۆرانی زمانە‌کە‌مان بۆ ده‌رئه‌خا کە زمانیش وە‌کوو هە‌موو
زینده‌وه‌ریک لە گۆران دایه، نە‌ک هەر زمانی کوردی بە‌لک‌وو زمان بە تیکرایی.

پە‌خشانی ئە‌ده‌بیی کوردی لە سالانی «١٩٤٠-١٩٥٠» ئە‌توانین ب‌لێ‌ین چ‌لە‌ پۆ‌یه ی بۆ
خۆی گرتبوو. لە «گه‌لاوێژ» ی ژماره «٤» سالی «٤» - ١٩٤٣ - حاجی توفیقی
«پیره‌میرد» لە ژێر ناوی «دواوانی زه‌لم و تانجه‌رۆ» دا، ئەم نموونه‌یه‌مان پێشان ئە‌دا و
ئە‌لی:

(ئۆخ! بۆيە «مەولەوى» م خۇش ئەوى و شىفتەو شەيداي سۆزۈ نالەي ئەوم كە پەردە، پەردە شۆپنە شىبىرەنەكانى خاكەكەم و نىشتمانەكەمى بە فەردى فەردەو، بە فەرو زىبىتىكى دلتەو وەردەو پىشانداوم و بە سىنەما خۇشەو ىستى ئەوانى چەسپاندۆتە سىنەمەو. «كۆي ئاتەشگا» ى وەك ئاتەشكەدەي «زەردەشت» لىيى ھېنامە تىن و تاو! ناو دلى برژاندم، «نېرەنگى» تافگەو قەلەزەي «زەلم» ى وا بۆكىشاوم دانەي مروارى بە سەردا پرژاندم «بارەكەللە چەرخ، ھەي ئافەرىن چەرخ»، پلووسكەي «بافەر» ى «عەودالان» و ھەواي «چەمى خواجايى» تى گەياندم!

ھەر ئەو جۆش و خورۆشە بوو كە «معدومى» م لەدىارى «عدم» نەبوونىەو ھېنايە سەر كۆي ئاتەشگا و پرشنگى شەرەكانىم خستە تەلى سازو سەمتوورى شىئەي كوردى خۆمانەو و دام بە رادىيى چايخانەي «ژيان». بە ھۆي ئەو سەوداي دلتەستەي خاكەكەمانەو ھەر شۆپنىكى رەنگىن و ھەر دىمەنىكى دلتشەن و ھەر چەشمەندازىكى شىرىن و ھەر لەنجەو لارىكى ئاوتىكى نازەنن بىنىم ئەمەوى پىشانى ھەموو دۆستىكى بدم، بەلام! ئاخ «شعر» واتە ھۆنراو، نازانم تا چەندو چون ئەو زادەي سروشتى ئىزەدبىيە بەھۆمەو؟!.

چەندىك تا شەرو جەنگ و نەبەردو رەزم و ئاشووب و گەردش و رۆژى رەش ھەموو شتىكى لى گران نەكردبوو، لەگەل دەستەي مەردم گورپىزى خۆماندا رۆژى «ھەينى» يان سەرى خۆمان ھەلدەگرت بە دەشت و بىبايان و سەرئاوادا خوومان دابوہ راوہماسى. جارپىكىيان چوینە سەر «دواوانى زەلم و تانجەرۆ». «لووتكە» يىكى سى سووچ بە بارستايى ھەر دوو چەم كە، لاي راستى «تانجەرۆ» و دەستە چەپى «زەلم» و پىشى «دواوان» د. «بىشە» يىكى «ئاتوريل» خوا كرد، جەنگەلستانىكى خودايى، چرو چوغوردىكە لە دوو لاوہ بە دوو لادا، دارى چام و بى و قەرقاج چوون بەگژ يەكدا و تووتركىشىان تىتوہ ئالاوہ و «پوونگە» ىش لە كەنارى چەمەوہ شان بە شانى ئەوان ھەلساوہ، بۆنى خۇشى خۆي بۆ ئەو دەس لە ملانە شاباش ئەكا! ھەندى لە «گەپىدە» كان كە بگەنە ئەو شۆپنە بە «فوتوگراف» وىنەي ئەو دىمەنە ئەگرن، بەلام من تەماشام كرد ئاوەكە جوانترو رىك و پىكتەر رەنگىيان دەر ئەخا! ئا و ئەوانە بە لەنجەو لارو شىوہكارىيانەو ئەنوئىنى دىارن، ديارە فوتوگراف نايانجولپىتتەو ھەو گىيانىان ناكە بە بەردا، شۆپنىكى مەندو قوول و روون و رەوان ھەر چلۆنى ئەوانە لە خۇياندا بوون ئەينواند.

چىشتىكى ترم دى؛ تانجەرۆ لەوئىدا بى قىرەو برە و بى خورەو مپە باوہشى

کردۆتەوه به دلسۆزی و دلنهوایی «زەلم» ئەگریتە سینە یی کینە ی خۆیەوه. زەلم له سەردا به سەرەپۆیی و قەلبەزو هەلبەزو توندو تیژی و به تەوژمبیکهوه خۆی ئەدا له «تاجەرۆ» ئەیشلەقینتی، له سەر لووتکه که چیمەن و سەوزە گیایه کی زومرووتی فەرشیکی «تەون» ی کردگاری راخستوو، جار جار کناچه ی پۆر و ورە ی شینە شاهۆ و شەقە ی بالی کۆترە باریکه و هەزار داستانی ریشۆله تیکه ل به ویره ویری ناوه که ئەبێ، له ناوه که یشدا «بزه»، بزه بزیه تی! ئەمه که له وی ترازای و ئەوانەت له پیش چا و نه ما ئەبێ به خه و! . جا، خه و نامه ش ئەلێ: هەر که سێ پەرنده و ماسی له خه وا ببینی زۆر باشه. تەنانەت میرزا مه هدی سگرتیری نادر شا و تووبه: «اگر در خواب بینی مرغ و ماهی + نه میری تا رسی بر پادشاهی» .

خوینەری تینوو به ئەده بی کوردی! ئەم پەخشانه ئەده بیکی هەم رهوان و هەم بیژییه کی کوردی بو دروستکردوین؛ رهوانه چونکه ساده یه و هه کوو ئاوی سافی رهوان له کانیایوی دهروونیکی پاکه وه هه لئولاوه و به جوگه ی بلووریندا دیته خواره وه، له و کانیاه که مه عنا به رزه کانه، له و جوگه یه که رسته جوانه کانه. بیژییه چونکه هه موو جوړه هونه ریتیکی بیژراو و بیژراوی تیدایه .

دهقی سه رده مه کانی پیشوو- که ئەلیم دهقی هۆنراوه کان- هه مووی ئەتالا به بالای خهت و خالی نه ونه مامانا، ئەم دهقه- که پەخشانه- ریبازی ئەو رینگایه ی تیکداو که وته سه ر دیمه نپه رستی ولات. خهت و خالی نه ونه مامان جوانییه، به لام دیمه نی ولات جوانتره، چونکه ئەو نه ونه مامانه ش چه نده جوانن هه ر دیمه نی ولات له خوین به جوانتر ئەزانن بۆیه ئەچن بۆ سه یری! خوا هه قه هه ر دووکیانن جوانن، به لام ئەگه ر دیمه نی جوانی ولات و ئاوی ساف و هه وای بی گه رد نه بی نه ونه مامانی به خال و خهت په یدا نابن. له ولاتی قوله کانا چونکه ئاو و هه وای سافی نییه قوله کان به قولی هه لئه قولن! . که واپوو جیگای خۆیه تی که ئەم دهقه باسی جوانی دیمه نی کردوو وه له رینگای پیشینان لای داوه .

له سه رده مه کانی پیشوو دا پەخشانی کوردی ئەگه ر که م و کورتیک هه بوو بیت، بابه ته که ی ئەم بابه ته نه بووه، به لکوو شتیکی تر بووه، بابه تی ئەم پەخشانه وه کوو زهنگی له ناکاوی کلێسه کان پییری زهنگ لی دهر لیبی داو دهنگه که ی هه تا ماوه یه کی که م له گوپدا ئەزرنگیتته وه. ئەم پەخشانه ش وه کوو ئەو کوتوپر خاوه نه که ی هیتایه ناوه وه دهنگی له میشکا زرنگایه وه، به لام دهنگی ئەم جیایه له دهنگی زهنگی پیره ی بۆل لیدەر، چونکه

ئەم ھەر ساتیکە بەلام دەنگی ئەم پەخشانی لە مێشکی نەو بە نەوێ کورددا دەنگ ئەداتەوہ!

دیمەنپەرستی بە نووسینی پەخشان لەناو کورددا کەمتر ھەبوو، ئەم دەقە ئو رچەییە شکاند بۆ پیا چوون. روالەتی دەقە کە ئەوەندە سادەییە، من و تۆ ھەرکەسیکی تر کە ئەخوینینەوہ ئەلێن ئیمەش شتی وا ئەلێن، کە دینە سەر و تەنە کە تەماشای ئەکەین ناتوانین! کەوا بوو ئەمە ئاسانئیکی گرانە؛ ئاسانە چونکە لامان وابە ئیمەش بۆمان ئەوتری، گرانە چونکە ناتوانین بیلێن. ئەمە بوو پایە ھەرە بەرزی رەوانبێژییە کە تێدا.

رووباری زەلم و تانجەرۆ داوان و شوپنەکانی تر ئەوەتی ئو ولاتە ھەبوو ئەوانیش ھەر ھەبوون، بەلام ئەگەر کەسی چاوی پیا نەکەوتبێ نەیزانیوہ ئو دیمەنانە چۆن و چۆن نین، ئەم پەخشانی بوو بە ئاوتنەیک وینەیان دایەوہ بۆ ئو کەسانە کە چاوی پیا نەکەوتوہ، یانە کەوتوہ بۆ ئەو ھەردوو لایان وەکوو یەک بیانین.

گەلێ شت ھەییە کە رووکەشە؛ واتە ناوہکە شتیکی ترە بەشتیکی تر رووکەش کراوہ و پیاو دەسخەرۆ ئەکا. ئەم پەخشانی - کە خاوەنەکە لە ئەدەبی کوردیدا دروستی کردوہ - ئەدەب پەرورەکان ناتوانن بلێن: دیوی دەرەوہی - کە عیبارەتە کە بە - رووکەشە بۆ دیوی ناوہوہی کە دیمەنەکانە. جارێ ئو دیمەنانە ھەر چەندە خۆیان ماددی -ن، بەلام باسکردنە کەیان مەعنەویییە، وشەکانیش ھەر مەعنەوی -ن، رووکەش لە ماددیاتا ئەبێ، لەگەڵ ئەم بەراوردو بەرانبەری کردنە نەگونجاوہشا، با روخسارو ناوہرۆکی ئەم پەخشانی بە ماددی -ش دابنێن - واتە ئەدەب پەرورەکان - ھەر ناتوانن بلێن روخسارە کە رووکەشی ناوہرۆکە کەییە، چونکە ئەگەر سەیری ناوہرۆک ئەکە لە روخسار بەرزترە، سەیری روخسار ئەکە لە ناوہرۆک بەھێزترە. کەوا بوو روخسارو ناوہرۆک پیکەوہ شان بەشانی یەک لە دلی ئەدیبە کەوہ دەرچوون، تۆ ناتوانی بلێت کامیان لە کامیان بەرزترن، بەلکوو ھەر ئەوەندە ئەتوانی بلێ: ئەم پەخشانی نمونەیکە زۆر بەرزە بۆ ئەدەبی کوردی، خاوەنەکە شاریگایەکی کردۆتەوہ بۆ پیا چوون کە تا ئو سەردەمە ئو جوڑە ریتگایە لە ئەدەبی پەخشانی بۆ باسی دیمەن نەبووہ!

لەگەڵ ئەمەشا مێژوویەکی ئو رۆژەشمان بۆ ئەگێریتەوہ کە رۆژگار لە باری گوزەرانیوہ چی بەسەر خەلکا ھیناوە!؟

منیش لەم رووہوہ ئەلیم؛ سال بە سال خوزگە بە پار!!

نمونه‌ی یکی تر له ده‌قی سالانی «۱۹۴۰-۱۹۵۰»، «گۆزان» له گه‌لاویتی ژماره «۵»،
«۶» ی سالی «۳» - ۱۹۴۲ له‌ژیر ناوی «که‌لکی ئەدهب» دا په‌خشانیتیکمان ئەداتی و
ئەلی:-

(له سووچی چایخانه‌یه‌کدا کۆرتیکی بچوو‌کمان گرتبوو، له نووسراو «کتیب»
ه‌ندواين. له‌ناومانایه‌کیتک لیتی له باسی نووسراوی ئەدهبی هه‌لقراچان، وه به
ساردییسه‌وه وتی: من هه‌زار نووسراوی ئەدهبیم لا پوولیتیکه، کام نووسه‌ر که
ئەلیتی به‌ناوبانگه‌ هه‌ر نووسراوی‌یکیم بده‌یتت ناتوانم لا په‌رده‌یه‌کی لی
بخوینمه‌وه، به‌لام نووسراوی زانست «عیلم» هه‌ر مه‌پرسه: به‌رگیتکی گه‌وره‌ی
«فیزییا» له‌ ماوه‌یه‌کی که‌مدا ئەخوینمه‌وه، وه‌که ته‌واوی ئەکه‌م وا ئەزانم
خه‌وتکی خۆشم دیوه.

یه‌کیتکی تر هه‌لب‌دايه وتی: «ئەدهب چیه‌؟». ورتنه‌وه خه‌یالی پلاوه،
به‌رامستی هه‌ر نووسراوی زانسته‌کار بکاته سه‌ر ئیقتسادیاتی ولات و
پیتشکه‌وتن و به‌ختیاری میلله‌ت، ئەگینا زکی برسی به‌ وتاری پف هه‌لدراو تیر
نای، وه هه‌زار که‌لمه‌ی رازاوه، وه سه‌د خه‌یالی دوورو درتیر پوولیتیکی گیرفان
ناکا به‌ دوو».. هه‌روه‌ها سبیه‌میش پشتی هاو‌پیکانی گرت وتی:

«بی‌گومان ئەمه‌یه جیاوازی خستۆته‌ میانی گه‌له‌کانی رۆژه‌لات و رۆژاواوه؛
ئەبیین رۆژه‌لاتیییه‌کان چاویان بریوه‌ته‌ ناسمان له‌به‌ر ئەمه‌ ناتوان هه‌نگاو بو
پیتشه‌وه بنین وه له‌ سه‌ره‌تای ژبانیانه‌وه چۆن بوون هه‌روه‌ها ماونه‌وه وه له‌جیتی
خۆيانا چه‌قیون پیتشکه‌وتنیان بو نییه، به‌لام رۆژئاواویییه‌کان چونکه‌ ئەزانن هۆی
ژبانیان له‌ سه‌ر زه‌ویییه، هیچ به‌ ته‌نگ ناسمانه‌وه نین، چاویان بریوه‌ته‌ به‌رده‌م
و ده‌ورو پشتی خۆیان، میتشکیان ته‌نیا به‌ هه‌ولدان خه‌ریک ئەکه‌ن بو
هه‌لگرتنی قۆرتی سه‌ر رێگایان، وه هه‌تا دنیا ب‌مینی له‌ رۆژه‌لاتیییه‌کان دوور
ئەکه‌ونه‌وه. له‌ به‌ر چاومانه‌ گه‌له‌کانی ده‌روپشتمان وه‌ک عه‌ره‌به‌کان و
ئیرانییه‌کان هه‌زاران ساله‌ هه‌ن، وه ئەم ماوه‌ درتیره‌ی ژبانیان به‌ هونه‌ر نوانن له
شعرو ئەده‌با بردۆته‌ سه‌ر! به‌لام ئاخۆ له‌ناو گه‌له‌کانی ئیستای ئەوروپادا که
هه‌ندیکیان ساوای پینج شه‌ش چه‌رخه‌ی تاریخن ئەندازه‌ی هه‌ستیان چیه‌؟».

منیش هه‌ر له‌ سه‌ره‌تای گه‌توگۆوه تا ئەهاتم پیتشم ئەخواردوه‌وه! دوا‌یی
که‌وتمه‌ جووله‌ و ویستم به‌ که‌له‌به‌ریک به‌ری لافاوی پیتشم به‌ره‌لا که‌م، به‌لام
ئەم هاو‌پێ دواییه‌م گورج بواری نه‌دام وه له‌سه‌ر بواری خۆی رۆشت:

«له بهر ئه وه من ئه لێم ئه گهر بمانه و ئی له سههر بناغه به که باش کورد پی بگه یین و ببخه بینه ریزی گه له هاوچه رخه کانیه وه پیتیسته و از له شعرو ئه دهب بین و رتی رووناکی زانست و راستی «حقیقت» بگرینه بهر».

ئهم هاوڕێتیانه ههر سێکیان له دههههوانی قوتابخانه بهرزهکانن و هیچ گومان نییه له دهههوانی قوتابخانهی بهرز و نزم گه له خۆتندهواری هاوئیشتمانان ههیه که لهم چهشنه بیرو باوههردان، یا کوتومت، یا کهمیک جیاواری له لای زووری و کهمیدا!.

ئێسته بهم بۆنه وه دیته وه بیرم چهند لاویکی پهسهند و ناسراوی تریش که بۆیان رێکهوتی ئهم بیرو باوههههوانی خۆیان لادههههوانم.

ئه گهر بمانیا به کورد ژمارههوانی خۆتندهواری ئه وهنده زۆره ئهم چهشنه کهسانه که له ریزی کهمی «اقلیت» دا ئه میننه وه هیچ دهههههوانی نه ئه بووم، ئه موت ههر وهک هه موو کاروانیکی تر با کوردیش له ره وههوانی راپهههوان «نهضه» ی ژانیا چاو له نه مانی یهک دوو ته رههوانی خۆی بپۆش، مه بهسی هه ره گه وه ئه وه نییه کاروانی هه ره قه تی به رێگای راست و هه مینا تێخوهری بۆ ئامانج، به لام ئه وه کارم له ئه کا ئه مانه به شی زۆری خۆتندهواری کوردن، که له خۆیا خۆتندهواری ئیجگار که مه وه به شی زۆری ئهم که مه ش شوین باوهههوانی چوت و بی جی که وتی، ئه بی کۆ په لی گه له دو اکه و تو وه که مان بگر؟ بیخاته سههر ئه وش قامه که مه لله تانی تری لێوه گه یشتوه به هه وه ارگای به ختیااری؟.

له بهر ئه مه به به پیتیستی ئه زانم ئێسته ئه و بههههوانی بهههههوانی سههر کاغه ز که له کۆره که دا به بههههوانی ئه هاتو ئه چوو وه هه له لای دو انیا نم بۆ هه لئه ئه که وت و پیتش که شی خۆتندهواری گه لاویکی بکه م.

نامه و ئی بیرو باوهههوانی ئه و هاوڕێتیانه یه که یه که بههههوانی وردیینی لای کۆلێنه وه وه، چونکه به هۆی ئه وه وه که ئه وهنده بی په روا، بی تی بین دانیان پیا نراوه بی هیز ماونه وه، وه به هیچ جۆریک بهرگه ی لای دو انی سههر پیتیش ناگرن! چۆن که براهه ک خۆی به خۆتندههوان بزانن ئه توانن نووسراوی زانست یافه لسه فه له ئه دهب جوو بکاته وه؟. یا چۆن زات ئه کا بلای زبانی زانست ته رو پاراوتره له زبانی ئه دهب؟. یا بلای له میان باش ئه گه م و له ویا ن هیچ؟. یا ئه ورو پایی ته نیا له گه ل ئه دهبی رووت؟!.

به لام ئه و مهعنا یانه ی به تیکرایی له دهههههوانی هه موویان دهههههوانی ئه توانین بهم چهشنه چهن قه له مێکی ئه ساسی لای دهههههوانی و تیکوشین به پیتی ماوه

(.....)

ئیمه مه به ستمان شپوهی په خشان و بیرو باوهری نووسهره کانیه تی له نیوانی ههر ده سالیکا، پاش و پیشی ته و نووسینانه له ماوهی ده ساله که دا مه به ست نییه، کام له پیشه وه بوون و کام له دواوه بوون ته مه به تکه که ناگزیری، وه کوو چۆن مه به سته که ش ته وه نییه که ته م خاوهن ده قانه کامیان به رزتر بوون؛ به رزی و نرمی ته وان به ره مه کانی تریان ده ری ته خا. به لکوو لیتره دا ته نیا پیشاندانی شپوهی به یینی دوو لاپه ره ی ده ساله کانه و هیچی تر که بیرو باوهری شپوهی عیبارت چۆن بووه.

«عبدالله به گی گوران» له م ده قه دا نمونه یه کی بیرو باوهری خوینده واراننی کوردمان له و ده ساله دا پیشان ته دا. تیکرای ده قه که ی له پاش ته و نمونه یه که لیتره دا هیتراوه ته وه ده مکو تکرندی ته و که سانه یه و به سی شت وه لام ته داته وه؛ باسی ته دهب ته کا که چییه؟. به راوردی ته دهب له گه ل زانست و کارسازی له گه ل ده زگاکانی تری کومه لایه تی، به تایبه تی که لکی ته دهب بو کورد. ته لی: بناغه ی هه موو زانستییه که، نه ته وه پیشکه و تووه کان تا ته ده بیان نه گرت به ده سته وه نه گه یشتنه هیچ پایه ییک؛ نه ئینگلیزی، نه فه رهنسزی، نه ژاپۆن. ته لی: ته دهب پارچه یه کی هه ره گه وره یه له و پارچانه که ژبانی نه ته وه ی لی دروست بووه. ته ده به که ته بی به زمانی ئایین و فه لسه فه و سه رکرده ی شوپش و راهه رین. ته و نه ته وانه که گه یشتوونه ته پایه ی شارستانی له پیش هه موو ده زگایه کی کومه لایه تیدا ده زگای ته ده بیان دامه زاندووه. ته لی: ته و که سانه ی نرخی ته دهب ناسه لمین پهنه له ئینگلیزه کان وه رگرن که رازین به وه هیندستانیان له ده ست ده رچ نه ک شکسپیر له ته رخی ته ده بیان که م بیته وه. ته لی: به تایبه تی بو کورد که زور دو اکه و تووه تا له باری ته ده بیدا پیش نه که وی ناگا به هیچ ئاره زوویه کی.

ته م ده قه له رواله تا ساده یه؛ که ته لیم ساده یه، واته هیچ گری و قورتیکی تیدا نییه، هه موو خه ت خوینه وه یه ک وه کوو یه ک تیبی ته گن، به لام له ده رپرینی مه رامه که دا دنیا یه کی ته و او ی گرتوته خو ی، چاری ته نگوچه له مه یه کی ته و روژه ی خوینده واراننی کوردی کردووه، که نابج له سه ر ته و بیرو راهه بن که له سه رین، به لکوو ته بی باوهریان بگورن و بکه و نه سه ر ته و ریگایه که هوی رزگاری نه ته وه کانی ترو هی کوردیشه. له دیوی ناوه وه ی په خشانه که ی به په نامه کی ته وه پیشان ته دا که ته و که سانه و ا شانازی به خویندنه وه ی

زانست ئەكەن، وهيا به زانستكاري پشت له خويندنه وهی ئەدهب ئەكەن بۆ چ به ريگای ئەو زانست و ئابووریه دا نارۆن؟! بۆ چ شتيك ناهيئنه بهرهم كه كهلكي بۆ نه ته وه كه يان ههبيت و له باري ئابووری و عيلمه وه بيانگه يئنه ريزی نه ته وه كانی تر؟! ئەدييه كه بهرهمميكي ههيه كه رووناك كرده وهی بييری نه ته وه كه يه و ئەمه ئەنجامه، چونكه له مه وه نه ته وه ئاسۆي فيكري بلاو ئەبيته وه و ئەگا به و شتانه كه هۆي بهر زبوونه وهن. كاكی خاوهن زانست كه بهرگيكي گه وهی فيزيا به كفره كوونيتك ئەخوينيته وه، يا نووسراوی زانستی كه كار ئەكات هه زۆر بوونی ئابووری ولات به فرکانی ئەخوينيته وه، ئەبي هيج نه بي له م عهزیه تكيشانه يا بهرهمميك بدا به دهسته وه. چ فيزيا به كي داهيئا؟. چ شتيكي دروست كرد كه بي به هۆي دهوله مه ندي و پيشكه وتنی ئابووری ولات؟. ئەگينا هه ر خويندنه وهی رووت كه بهرهمميكي نه بيت، وهيا باس له پيشكه وتنی فالانه نه ته وه وه، وه يا قسه له پيشه وه مه كينه و دروست كردنی فالانه فابريقه له فالانه ولاتدا چ كهلكيكي به كورد ئەگه يئنی؟!.

كهوا بوو پتويسته په ردهی باوهريان بگۆرن و له و بابه تانه كه خويان هه زی لی ئەكەن بهرهمميك بيئنه ئەنجام بۆ ئەوه كورد - يش له و كاروانه دوا نه كه ویت و ده رزيه كي به دهسته وه هه بي..

نمونه يه كي تر هه ر له په خشانى ئەم سالانه، زانا «شېخ محمدي خال» له ژماره « ۳ »، « ۴ » ی سالی « ۳ » ی گۆفاری گه لاويژ - ۱۹۴۲ - له ژيیر ناوی «تفسيري قرآن» دا شه رحی نايه تی « ولاتكرهوا فتيا تكم علي البغاء ان اردن تحصنا لتبتغوا عرض الحياة الدنيا» بهم نمونه په خشانه ی خواره وه ئەكاو ئەلی:

(پتويسته له سه ر باوك و براو كه سو كاری ئافره ت ئەگه ر كچ يا خوشكيان بوو زوو به زوو بياندهن به شوو، وه هه ر هه لی كه پينگه يشتن ماره يان بكه ن له يه كيكي وا كه ئافره ته كه پيی خوشيی وه هاوته مه نی بي، چونكه هه ر وه ك پياو ئاره زووی ژن هينان ئەكا ژنيش ئاره زووی شوو كردن ئەكا، وه هه ر وه ك پياو هه ز له ژنی جوان ئەكا ژنيش وايه. ئەوانه ی كه به شيربايي و پاره ی زۆر، يا به خشلی زه ردينه هه لته خه له تين وه كچی جوان و جهیلي خويان ئەدهن به پياويكي پيیری هه فتا ساله، يا به كوړيكي وا كه كچه كه هه زی لی ناكا، يا هه ر ناياندهن به شوو گوناهيكي زۆر زۆر گه وره ئەكەن چونكه ئافره ته كه ناچار

ئەكەن بەمە كە لە پاشەرۆژا بە دیار مېردەكە یەوہ دانەنیشی و حاشای لى بكا ،
وہیا بەدزیەوہ خۆی بدۆرپىنى ، ھەرۋەھا بارەھا ئەمە رووی داوہ.

كەوا بوو خوا ھەلناگرئ بە دەستی خۆتان كچەكانتان خراب، وەیا زۆریان لى
مەكەن بەوہ كە خۆیان بدۆرپىن، وەك ئەفەرموی: «ولاتكروا فتیاتكم علي
البعاء إن اردن تحصنا» زۆر مەكەن كە كچەكانتان لەسەر ئەمەى كە خۆیان
بدۆرپىن لە كاتىكا كە ئەوان بیسانەوئ بە پاك داوینى بىننەوہ؛ یەعنى
كچەكانتان كەگەرەبوون و ئارەزوى شوویان كرد مەیانھیتلەوہ وە زوو بەزوو
بیانەن بە شوو، مەلپىن ئەمە ئاغا، یا بەگ نیبە، یا خاوەنى خانوى زۆرو
دیی و زەوى و زارو دوكان و چاپخانە نیبە، كەوا بوو نایكەبەن بە زاواى
خۆمان، تەماشای ئەمانە مەكەن، بەلكوو ھەر كەسە داواى كچى كردن لە پاش
ئەوہى كە خاوەنى رەوشت و خوویەكى چاك، وە گوزەرانیكى باش بوو، وە
لەناو مەردما پایەبەكى بوو ئیتر كچەكانتانی بدەن، نەخوازەلا كە كچەكەش
خۆى حەزى پى بكا، نەخەلە تابن كچستان بدەن بە یەكیتىكى وا كە حەزى لى
نەكا.

تۆخوا چ ھەلنەگرئ! كچیتىكى پاك و تەمیزی، جوان و جھىلى، بالا لاو لاو
بدرئ بە پیاویتیكى قرخەى سەر و ریش سپى وا كە سەرى لە گوئ قەبر
بلەرزئ! یا چ خوا ھەلنەگرئ كچیتىكى پى گەبشتوى شەنگ و شوخی لاو
چاك بەھیلریتەوہ لە ماللا و نەدرئ بە شوو، وە باوك و براكانیشى لە بەر چاوى
ئەو ژنى جوان جوان بۆ خۆیان بپن؟! یەكئ تۆزئ وجدانیتىكى پاكى بپن
ئەزانئ كە ئەمانە زۆر زۆر گوناھن وە خوا پى ناخۆشە، جگە لەوہ كە
پاشەرۆژیتىكى زۆر تاریك و رەشیشى ئەبەن.

زۆرترىنى ژنى ئەمرۆ كە لەگەل مېردیانا ھەلناكەن وە لە پاش چەن مانگیتك
جیا ئەبەنەوہ تەلاقى خۆیان ئەسپن وە مالى ھەر دوولا بە قور ئەگىرئ لەبەر
ئەمانەبە كە وتمان. زۆرى وا بوون كچیان بووہ بەلام لەبەر ئەوہى كە نەیانداون
بە شوو، یا داویانن بە پیریتىكى قرخە، یا بە یەكیتىكى وا كە كچەكە حەزى لى
نەكردوہ، ئەو كچە پاك داوینانەیان تووشى رۆژیتىكى رەش كرددوہ؛ بەم رەنگە
سا ھەلگىراون و رادوو كەوتوون، وەیا كچەكە بە دزیەوہ خۆى دۆراندوہ، وە
پەرۆى رەشى نەنگو بەدناوى دراوہ بە سەر شانى خۆبو ھەموو كەسوكارىتاكيا!
مەگەر ئافرەتیتك نەبوو پى كە ئیجگار بە شەرم و نامووس بوو پى، ئەو حەلە
بە دزیەوہ چوہتە ژووریتىكى تاریك و بە پەتیتك خۆى خنكاننوہ!

ئایىنى ئیسلاام ئەمەندەى مەبەسە خۆشەویستى ژنو مېرد، لەبەر ئەمە رتیی

داوه تا سځ جار ټو څنو پياوه له پيش ماره كردنا چاويان به يهك بكهوئ، وه چهوتهو چيلهئ يهكترى بگرتهوه تا حهز له يهك بكهه وه خوښهويستيبان له دلئ يهكترى دا ريشه دا كوتئ تامردن. زور له پياوه دينيه گهوره كاني پيشوو كچه كانيان تا پيشان نه دابئ به داوا كهره كانيان ليبيان ماره نه كردون، به لام داخي به جهرگم! ئيسستا ټمه بووه به عهيب، وه خوئينده واره تي گه يشتووه كان له پيش نه خوئينده واره كانا كچه كانيان وهك گوئ دريژ ټه فرؤشن به پاره! به بئ ټمهئ كه پرسئ به كچه كه بكهه وه رهزاي وهر بگرن، جا چ جاي ټمه كه چاويان به يهك بكهوئ و حهز له يهك بكهه، وهك ټه فهرمويئ ټم كردهوه ناشيرينانه كه ټه يكهه «لتبتغوا عرض الحياة الدنيا» بو ټهويه كه شيربايهه كي زوري پئ وهر بگرن، يا خشلئكي زور بكهه بو كچه كانتان؛ به عني ټه بيان فرؤشن به پياوي دهوله مهند، ئيتر چاوتان له قازانچ و سوود و حهسانه وهئ كچه كانتان نييه، وه پاشه روژئ ټه به سه زمانانه ناخوئيننه وه كه تووشئ چ روژئكي رهش ټه بن!

موسولماني به راستئ ټه وانن: ههر حهلي كه كچيان بوو تا گه وره نه بن و ټاره زووي ميتره نه كهن نه بياندهن به شوو، وه نه يانكه نه باخه لي زرته بوژئكي مل ټه ستووري چوار پهل قهوي، وه ههر حه ليكيش كه گه وره بوون و پئ گه يشتن له پاش داوا كردني له لايهه يه كيكي باشه وه نه يانه ئيلته وه وه بياندهن به شوو، ده پئ له پاش يهكترى بينين و ره زامه ندي كچه كه، وه تا ټه توانن ټاساني پيشان بدن، وه په لئبي ماره بي زور و خشل و كالا و فهرده شه كر نه كهن - به لام داخه كه م! ئيسستا بووه به باو ټه وانئ كه كچيان ټه دهن به شوو زاواكه يان دائه رزين و ده سمايه ي به دهسته وه ناهيئن تا ټه يخه نه سه ساجي عه لي، وه تا ناچار سبه ي روژئ له بهر بئ ده سمايه ي ټه خريته ماله وه و ده سه وسان لي دائه نيشئ، وه ههر چئ ناو مالتئكي هه بئ بهر بهر به هه رزان ټه يفرؤشئ و ټه يخوا وه له پاشا هه ټه سيته سه ر بيان!

سالاني « ۱۹۴۰ - ۱۹۵۰ » قه له مي نووسه راني كورد زور به برشت بوو، هه ربه كه له بارئكه وه خامه ي خوئ ټه خسته كار؛ چ بو عيلم و زانست، چ بو ميژوو و فله سه فه و ټه ده ب، چ بو كاروباري كو مه لايه تي و ري پيشان دان بو نه هيشتني ټه ناته واوييانه كه روويان كرده ووه كو مه ل. نه ته وه كه نه ته وه بوو، وه ههر نه ته وه يهك بئ، بئ گومان ټه بئ ناته واوي تي دا هه بئ. ټه ليم بئ گومان، ليم به زياد مه گره!. چونكه نه ته وه وه كوو باخچه يه كي گه وره ي فراوانه، وه كوو گول و گوله باخي تي دا ټه بئ درك و داليشي تي دا

ئەبىت، باخەوان ئەبى بژارى ئەو درېك و دالە بكا، نەتەوہش وەكوو رەوشتى بەرزو خووى چاكي تيدا ئەبى ھەندى كەم و كوورپىشى تيدا ھەر ئەبى. جا، تاكە تاكەى ئەو نەتەوہىيە - كە نووسەران و بىر رووناكانيانن - ئەو كەم و كوورپىيانە ئەخەنە بەرچا و بۆ ئەوہ بە ھەموويانەوہ رىشەكەنيان بكەن و نەيانھىتلن.

لېرەدا خاوەنى ئەم دەقە رىگاي ئەوہى گرتوہ - ئىمە كە موسولمانەكانن، وە كتېبە ئايىنيەكەمان كە قورئانە - لە بارەى نەھىشتنى ئەو ناتەواوييانە كە لە ناو ھەموو نەتەوہكانى ئىسلاما بەتېكرابى - ئەگەر ھەبن، چاربان بكاو نەيانھىتلى. خاوەنى دەق سووچىكى لەو سووچانە گرتوہ، بە زمانىكى پاراو بە خامەيەكى رەوان بۆمان باس ئەكاو دەقى پەخشانىكى كورديمان ئەخاتە بەر دەست. لە ناوەرۆكى ئەم دەقەدا ئەو مېژووہمان بۆ دەر ئەكەوئى: كە لەو سەردەمانەدا وا ديارە كچ - كە نيوہى نەتەوہىيە - دىلى ئەوہ بووہ كە خوئى نەيتوانيوہ پاشەرۆژىكى كامەران بۆ خوئى پىكەوہ بنى. بەناو نەفرۆشراوہ، بەلام وەكوو فرۆشتن وا بووہ؛ ئەو برو بيانوانە كە كەس و كارەكەى لە خوازىنيكەريان گرتوہ ئىشەكەى لە ئىش ترازاندووہو كچى ھەناسەسارد لە بەندىكى دائىميدا ماوہتەوہ!. وە لەبەر ئەوہ كە گەلىكيان تووشى ئەم دەرە بوون بى بەش بوون لەوہش كە خىزانىكى بەختيار پىكەوہ بنىن. ئەمە يەكېك بووہ لە دەرە كۆمەلايەتپەكانى ئەو رۆژە كە ئەم دەقە وەكوو مېژوو بۆمانى ئەگىرپتەوہ.

لەلايەكى تىرشەوہ ھەر نووسەرېك چەشەيەكى تايبەتى خوئى ھەيە بۆ دارىشتنى عىبارەت. ئەو جوړە شتانە كە رىزكردنى وەسفە بۆ مەوسووف لەپەخشانا زياتر لەچەشەى ئەم خاوەن دەقەيە. بە وىنە كە ئەلى:

«توخوا! چ خوا ھەلئەگرئ كچىكى پاك و تەمىزى جوان و جھىلى بالا لاو لاو
بدرئ بە پىاوېكى قرخەى سەر و رىش سىپى وا كە سەرى لە گوئ قەبر
بەرزى»..

ئەم جوړە رىزكردنە لە چەشەى نووسەرېكى ترا نىبە، وە يا كەمتر ئەبىنرى. ناوەرۆكى ئەم پەخشانە ئىمە ناتوانن بلىن: خاوەن دەق لە زادەى فيكرى خوئى ھەلئىنجاوہ. ئەمە ناتوانن بلىن، چونكە تەفسىرى ئايەتېكى كردۆتەوہ كە نزيكەى «١٤٠٠» سال لەمەو پىشتر ئەو ئايەتە و تراوہ و ئەو ناتەواويەى كۆمەلايەتپىيە باس كراوہ. بەلام روخسارى پەخشانەكە زادەى فيكرى خاوەن دەقە، بە جوړىك ھۆنيوہتەوہ كە لەگەل ناوەرۆكەكەدا پىكەوہ بايانى داوہو بوون بە كشتەكېكى دوو بارى وا كە جيا نەبنەوہ! كەوابو لەم

رووهوه په خشانى كوردى دوو سامانى دهستكهوت؛ يه كنى چارى تنگوچه له مه يه كى كومه لايه تى، كه تايه تى قورئان كرا به پشتيوان بو نه وه هيتشته، يه كنى په يدا بونى په خشانى كى راز تيراوه به گه لى وه سپى جوان جوانى رسته يى كه نه مه بو زمانى ئيمه سه رمايه يه كى به نرخه .

له گوڅارى گه لاويزى ژماره «۳» سالى «۸» - ۱۹۴۷ - «رشيد نجيب» له ژير ناوى «نه ختيكيش كونه په رستى» دا رومان نه كاته نه م په خشانه و نه لى:

(زور چاك نه زانم كه به شتيكى زور له لاوانى خوښه ويست رقيان نه بيتنه وه له بيستنى وشه ي «كونه په رستى»! منيش وه نه بى نه م وشه يه م زور لا جوان بى، يان باشبى، به لام نه بى پى لپى بنين كه هر وه كوو هه موو شتيكى تازه وه نه بى باشبى، هه موو شتيكى كونه ش وه نه بى به دو بيغه ر بى.

پيشينان هه ندئ ره وشت و ره فتارى باشيان هه بوو؛ كه نه ليم پيشينان، مه يه سم دوو سه د سالى و سى سه د سالى له مه وه به ر نيبه؛ پيشينانى ۳۰، ۴۰ سالى له مه و پيشيش نه م ره وشت و ره فتاره كونه جوانانه يان ديسان وه نكه هبانى نه كرد. نه وه دى بو تان نه گيترمه وه هه مووى به بيروه وهرى خو م بووه؛ خو نه گه ر پرواش نه كه من هيتشتا خو م به پير دانانيم، به لكوو له ريزى لاوان خو م نه ژميرم.

جاران له سلتمانى، وه به لكوو له هه موو شاره كانى كوردستان، كه مانگى شويات به خو ي و باو بارانپه وه تى نه پهرى، و مانگى مارت به گول و نه سرين و لاله، به نه ورز و چيمه ن و دهشت و شاخى رهنگاو رهنگيه وه خو ي پيشان نه دا، لاوان به خو ينيكى پر له جونبوش و ژيانىكى تازه وه خو يان تاماده نه كرد بو يارى.

به لى! يارى، يارى نه وسا شتيكى گالته نه بوو، يارى فرمانى بو له سه ر شانى هه موو لاوتك، هر گه ره كه مه يدانى يارى جياوازي هه بوو؛ دهشتى كانيسكان، دهشتى كوله ك، دهشتى سه رقه بران، كاريزى حاجى مه لا عه لى و گه لى جىگاي تريس، هيج گه ره كنى نه نه چوه سه ر به شى نه ووتر، وه هر گه ره كه ياربكه ر و پاله وانى به ناوبانگى خو ي هه بوو. هه وه س و جو ش يارى وه نه بى تنيا له لاي لاوه كان بى، گه وروه دم راسى گه ره كيش به شدار بوو.

به لى! نه وان خو يان تيكه لاوى يارى نه نه بوون، به لام سه ركه رى به ده وام و

گهرم بوون، جاروبار به خشه نده گیشیان هه بوو؛ کئی تۆپیککی باشی بوه شانایه، بان له که وشه کا زیاتر پروشتایه، مسکه تی، رهحه ته لقومیکی وهر ته گرت، شته که خۆی کهم نرخه به لام به های مه عنه و به که ی زۆر بوو. له مه پیدانانه دا هه موو چه شنه یاریه ک ته کرا. ههر له عه سه ره وه لار و پیسر، هه ژارو ده وه له مه مند، دوکاندارو کاسب، هه موو ریچکه بیان ته به ست بۆ مه پیدانی گه ره که که ی خۆیان. جا له وئی که وشه ک، پشت لی دان، شه ره تۆپ، قه له مرداری و گه لی یاری تر دهستی پی ته کرد.

بۆ هه ندی له م یاریبانه هونه ر پیویست بوو؛ به لام بۆ هه موو بیان هیتزو چالاککی، گورج و گۆلی و خۆ راهینان زۆر پیویستتر بوو. قه له مرداری، تهو یاریه، ته گهر له ههر دهستیه کانیا چند که سیکی ده ست راستی تیا نه بوایه، تهوا ئیشیان گه نگ ته بوو. بۆ که وشه کیش، خۆ ته گهر دلئیکی به هیتز، لووقیتی درئو خۆ فریدانیکی به تین و ته وزمت نه بوایه تی ته که وتی. به لام له هه موو سه برتر شه ره تۆله که بوو. تۆپیککی چه رمینی سهخت و قورس، ته مه دوو بازووی وه کوو تۆپه که سهخت و قورسی پیویست بوو، هونه ری زۆریشی ته ویست بۆ خۆ یاراستن له تۆپی لاری به رامبه ر؛ چونکه ته گهر به اتایه بهر جیگایه کی ناسک بکه وتایه نازارو ئیشه که ی گالتنه نه بوو. تۆپ وه شیینی و اهه بوو شریخه ی تۆپی تا دوور ته رۆیشت. وا تی مه گهن که ته م یاریبانه رق و قینی ته خسته دلئ یاریبکه ره کانه وه. هه موو به دهروونئیکی «سپۆرتی» پاکه وه له یاریه که هه لته چوون و له دوایدا وه کوو برا جیا ته بوونه وه. ته م دهروونه سپۆرتیه نه ک ته نیا له ناو خه لکی به ک گه ره کدا، له ناو خه لکی هه موو گه ره که کانا هه بوو. هه ندی جار چند یاریبکه ریکی باش له م گه ره که وه ته چوون بۆ ته و گه ره ک و له وئی دهستیان ته کرد به یاری کردن. ته مه رقه به ری نا، خۆ هه لکیشانیکی تیا بوو.

به درتژیایی به هار هه موو رۆژی ته م یاری کرده هه بوو. له عه سه ره وه هه تا ئیواری ته بیخایاندو ته وسا ههر که سه به دلئیکی کراوه، ئیشه ته پایه کی باش و روویه کی خۆ شه وه ته رۆیشته وه بۆ مالتی خۆی، خوا چی دابوو له گه ل که س و کاریدا ته یخوارد.

به هار نه ک ته نیا بۆ یاری وا بوو، بۆ رمبازیش هه لئیکی باش بوو. که نهختی به هار پیسر ته بوو ئینجا خه لکه که رووی ته کرده سواری و رمبازی. دیاره که ته زانن وشه ی رمبازی دوو که رته: «رم» و «بازی»؛ به مانا به رم یاری کردن، پیشینان له زه مانی کۆندا که سواری ولاغ ته بوون به «رم» یاریبان

ئەكرد. تاودانى ولاغ بەو جۆرەي كە ئەيزانين ناونراوه بە رمبازى. جاران ئەتوانم بلىم، ھەموو لاويك سوار بوو؛ بەلى ھەموويان سوارچاك نەبوون، بەلام كەم و زۆر سواربيان ئەزانى. ئەسپى نەبوو، ئەيخواست لە ناسياويكى و خۆي لە رمبازى بى بەش نەئەكرد. بەلاي منەو رمبازى جگە لەوہى سىزرتىكى زۆر باشە، نيشانەي مەردايەتى و لاوچاكيشە. ئەو لاوہى خۆي باش بەسەر ئەسپەو بەگري، فيرى تاودان بى، ترسى لە ھەورازو نشيو نەبى بى گومان بى ترس، ئازاو بە ھىز ئەبى و لە نشيو ھەورازى جيهانيش چاوى ناترسى.

برا خۆشەويستەكانم! نازانم ئيوەش وەكوو من ئەم شتە كۆنانە پەسەند ئەكەن؟. ھيوام وايە كە، لاوہ شيرەكانمان لەبابەت ئەم شتانەوہ وەكوو من نەختى كۆنە پەرسى بن. لەم كۆنە پەرسىيەدا لەش ساغ و دەروونى پاك ئەدۆزنەوہ. ديارە بىستووتانە كە بىرى رووناكيش لە دەروونى پاك و لەشى ساغەوہ ئەبى. جا ئيوەش وەرنە جۆش، وا بەھار ھات و ئەم يارىيە ميلليانە بژيننەوہ).

وہكوو خاوەنى پەخشان خۆشى ئەلى و نەبى ھەموو شتىكى كۆن ھەر كۆن بى. بەلاي منەوہ زۆر شت ھەيە ھەتا كۆنتر بى تازەتر ئەبىتەوہ!.

چونكە ئەو كۆنە ناوونيشان لە شتىكەوہ ئەدا كە گۆرستانى رۆژگار شاردوويەتەوہ!. كاتى كە زىندوو كرايەوہ، جگە لەوہ كە ئەو رۆژەمان ئەكا بەم رۆژو و امان لى ئەكا كە ئيمە لە كۆرى ئەو رۆژەداين لەمەوہ دوو بەھرە وەرئەگري، وەيا ئەبىن بە مرۆڤىك كە لە دوو چەرخا ژيابىن؛ يەكى ئەو رۆژە، يەكى ئيمرو، ئەمەيە كە ئەلىن عىنسانى دوو چەرخە!. ئيمە بەھرەمان لەو كەسانە زياتر وەرگرت كە ھەر لەو چەرخەدا ژياون، چونكە ئەوہى ئەوانيشمان بىنى و ئەوہى خويشمان. ئەمەو ديسان لەزانينى رەوشت و رابواردنى رابوردوان جۆرى بىرو باوہرى ئەوانمان دپتە دەست، ئەوانەي كە بۆ سەردەمى ئيمە سوود بەخشن وەريان ئەگري، ئەوانەيان كە لەگەل رەوہوہى ئيمروژدا ناگونجىن بەرەلايان ئەكەين، ھەر ئەمەيە كە زانايانى بەلگەناسى والى كردوہ كە بەھەموو توانايەكيانەوہ بگەپن بەبن زەوى و سەر زەويدا بۆ دۆزىنەوہى كۆنە بەلگەكانى، بەتايەتى بۆ ئيمە لە ئەدەدا، تا ئەدەبى كۆنمان بە دەستەوہ نەبى ناتوانين تازە دروست بكەين، چونكە كۆنەكە بناغەيە بۆ تازەكە.

خاوەنى ئەم دەقە وینەي رەوشتىكى كۆنى كوردەواريمان پيشان ئەدا، ھەرچەندە خۆي

ئەلنى زۆر كۆن نىيە، بەلام من ئەم جورە شتانه بە كۆنتر ئەزانم لەوەى كە خاوەن دەق ئەيلنى، نابى و بزاني چونكە لەم رۆژەدا گۆران زوو زوو ئەبىت، ئەو رۆژەش ھەر وا بوو. ئەو رۆژە تازە پىچكەى ئوتۆمۆبىل داھاتبوو، بەتايبەتى لە ولاتى ئىمەدا ھەر زۆر كەم بوو، ئىستە ئەم رەپرەوھىە زۆر زۆر بوو، ئەگەر ھەموو شت وەكوو ئەو خىرا نەبى بەتەواوى كاروان بەجى ئەمىنى. ئەو سەردەمانە بە دوو سەد سال جارىك رەوشتىك ئەگۆرا، ئىستە بە دوو مانگ جارىك ئەگۆر-رئ. ئەگەر ئىمە بەراوردى ئەو وەختە لەگەل ئىستەدا بەكەين، پلە ئەبى لە ئارادا نەمىنى، لەگەل ئەوشا ھەيە. ئەم دەقە نەوھك ئەو راباردنە كۆنەمان بۆ ئەگىرپتەو تەنيا، بەلكوو شىوھى نووسىنى ئەو سالانەشمان ئەخاتە بەرچا؛ ئەوھمان پيشان ئەدا كە لەو سالانەدا چەشەى يەكى لە نووسەرانى كورد جورە پەخشانيكى دروستكردوھ كە ئەو بىرو باوھرە بۆ دروستكردنى شتى وا بەبىرى يەكىكى ترا نەھاتوھ، شىوھى پەخشانەكەش بە تەواوى جىيايە لە ھى يەكىكى تر؛ سادەيە، رەوانە، وەكوو دانىشتىن قسەت بۆ بەگىرپتەو، لە ھەندى شوپنا ئاوازەيەكى مووزىقايى لە وشەكانيا بە تەواوى دەنگ ئەداتەو بۆ ئەم لاو ئەولاي خۆى، ھەناسەپرەكى لە رستەكانا نىيە. وەكوو ئەمە ھەيە ھەندى گوزارشت و وشە لە رستەكانا ئەبىنرئ كە ئەوانە لەم رۆژەدا كەمتر بەر چا و ئەكەون، تەنھا ئەم لايەنەى مېژووى پەخشانمان بۆ روون ئەكاتەو ھى ئەو سەردەمە. بابەتەكەش ديارە دەنگ ئەداتەو بۆيە توانىوې ئەو روخسارە بخاتە روو من حوكم نادەم، بەلام مېژووى لەمەو دوا ئەو حوكمە ئەدا كە نووسەرانى گەلاوئىژ چەرخىكى ترى ئەوى تاوئەنى ئەوانە دروست بىنەو!

«حامد فەرەج» لە ژمارە «۷» سالى «۱»ى گەلاوئىژى - ۱۹۴۰-۱۹، لە ژبىر ناوى «ئەدەبىياتى تازە چۆنەو دەبى چۆن بى» پەخشانيكمان ئەخاتە بەر دەست و ئەلنى:

(لەبەر ئەوھى ژيان سەرچاوەى ئەدەبىياتە، و تەرزى ژبىنىش ھەمىشە لە گۆراندایە پىويستە بۆ ئەدەبىياتىك لەم عەسرەدا بزاني:

كە ھەرچى گۆرانيك بە سەر عالەم و بەشەكانيا دى دەبى ئەدەبىياتىش بەشدار بى تىباياو ئەو دەستوورەى كە ژبىنى لەسەر دەپوا ھەموو كاتى، ھەموو دەمىك تەرحە باوتىك «مۆدەبىياتىك»ى بۆ دىتە پىشەوھ. ھەروھە ئەدەبىياتىش بەو پىيە پىويستە تازە بىتەوھ. وە چونكە ژبىنى ئىستەمان زۆر جوتىيە لەگەل ئەو ژبەنى كە باو و باپىرمان ژباون، زەمانەكەمان جىيايە لەگەل ئەو زەمانەى

که ئەوانی تیدا بوون، لەبەر ئەوە پێویستە ئەدەبیاتیشمان جوو بێ لەگەڵ ئەدەبیاتی پیشینانمان. ئەدەبیاتی پێشوو دەولەمەندە لە، مانا، دڵسۆزی، نامۆزگاری، پەندو شعردا رازاوە دوورو درێژە، گەلیک دەستووری ئالۆزای ناقولابۆ شعر دانراوە که شاعری گەلیک خەریک کردووە لە دانانی شعرەکانیا، وە بە دەگمەن تازەبێهک که بۆ ئەم عەسرە دەست بدا لە ئەدەبیاتەکانیان دەبینرێ.

ئیمە ئیستە لە عەسریکدا دەژین که بە هۆی پیشکەوتنی زانستەوه گەلیک کون و قوژین و نهینی ته بیعتەمان بۆ دەرکەوتوو. ئینجا ئەدەبیاتی تازەبیش بەم سایه یه وه هیزو ئاشکرای و لیکدانەوهی وەرگرتوو که ئەدیبیکێ ئەم عەسرە ناتوانی خۆی دوورخاتەوه لە زانستی، دەبێ هەمیشە شان بەشانی زانایان لە کۆلێنەوهدا بێ هەتاوه کوو ئاگادار بێ که زانستی گەیشتۆتە چ پله یەک و چ شتیکی تازە داهینراوه؟. هەندێ کەس و دەزانێ که زانستی پیاو دەبا بۆ ماددیات و دڵسۆزی و وجدان بێ هیز دەبێ!. بەلام ئەمە راست نییە، چونکه زانستی هەلقە ی پێش چاوی ئینسان بۆ ژیان فراوان دەکا و گەلیک شتی شاراوێ نەفس و ته بیعتە دەردهخا. ئەدیبه عەسریه کانی ئەم عەسرە، وەک «ویلز، برناردشو، رۆلان و..تر» پشتیوانیان زانستییه لە دانانی چیرۆک و دراماکانیا. ئەدەبیاتیکی ئەگەر ئەو کەم و کوورپه که خەلک هەستی بێ دەکا، چاره ی نه کا پێویست نییە پێی بگوترێ ئەدەبیات.

ئیمە لە دەوریکدا دەژین پر لە ویستەمەنی، پر لە دانیشتان، که هەر یه که له گه ل ئەو بیترا به ربه ره کانی ژین ده کا. زانایان هەر یه که له لایه که وه هه ول ئەدەن بۆ دەرختنی نهینیکی ته بیعت، داهینانی شتیکی تازە بۆ پیکه پینانی ژینیکی به رزتر که له ریبی ئەم ئامانجه دا هه موو چه شنه هۆبه ک به کار ده هین، ته بیعت به کیش ئەکەن، بێ گیان ده خه نه ئیشه وه، هه مووی بۆ حه سانه وهی به شه ر. لەم دەورەدا وەخت نرخیکێ گەورە ی هه یه، خیرا ئیش برینه وه که لکیکی گەورە ی هه یه. لەبەر خاتری وەخت کەم سەرف کردن گەلیک هۆ داهینراوه، گەلیک شت دۆزراوه ته وه هه روه ها ئەدەبیاتی ئەم عەسرە دەبێ عیبارەت بێ لە وتاری کورتی مانادار، شعری ریک و پیکێ خنجیله که وه ک شریتیکی وای، شیه کانی له ئاوریشمی زانستی و به رنگی رنگا و رنگی نه زه ربیات و نازای زانستی رنک بکری، شان به شانی داهینان و دۆزینه وهی نهینی ته بیعت بکش. ئیمە لە دەوریکدا نین که گالته به وخت بکه ین که ئەدیبه کان، وه یا شاعره کان نووسرا و شعری دوورو درێژی بێ فه ری مانا قول

«!» هەر وهکوه عه ره ب ده لیت: «المعنى فى بطن الشاعر» مان بو دابنن که هه موو زبانی به ریکخستن و دانان و رازانه وه پانه وه خه ریک کردب، خو بان خه ریک که ن به «ستایش و سه رزه نیش، یا به تخمیس...» وه. پتویست نییه که خه ریکی لاسایی کردنه وهی ئه ده بیاتی کۆنی وشکی رهق و تهق بین هه تا وهکوه بگه یه ریزی نه وان. نه وهخته هه رزانه مان نییه که شاعریکی کۆنی عه ره ب له وه سفی حوشتریکدا هه زار شعرى داناوه، یا سه د ناوی بو شیریک داناوه. نه مه ده گونجا بو ئه ده بیاتی پیشوو، چونکه نه وهی ئیمه ئیسته پتوه خه ریکه ن نه وان هه نه شیان بیستوه وه نه شیان دیوه. هه چ پتویست نییه که ئیمه نه مرۆ باسیکی دوورو دریزی نه و شتانه بکه یه که له دواى پتویسته وهن. هه ره له بهر نه مانه یه که «شرکه ته» کانی روژتاوا خه ریکی دانانی نووسراوی کورت و پر که لکن، وهک: «ئینسکولوپیدیا، نه نجومه نی نه ده بیاتی نه قوام، به کورتی فه نن و نه ده بیاتی قه ومیک، میژووی نه قوام، حه یواناتی نه قوام، چاندنیان، به کورتی تاریخی ژینی ناوداران، بلاو کردنه وهی گو قاری زانستی و نه ده بی و فه نن...» و نه مانه یه یه بو به له بهر وه دان چونکه زۆترین که لکیان لئ وه ده گیری له که مسترین وه ختدا. نه ده بیاتی مانا که ی راست ب هه چ حه و بجه به رازانه وه و پیچ و په نا ناکا، چونکه به ساده بی جوانه.

ئیمه ده بی ئامانجه مان له نه ده بیاتدا ریگه ی راست نیشاندان ب، روونا کردنه وهی بیرو هۆش ب، فیکردن و تی گه یاندن ب بو لبردی نه وه که م و کوو په که هه مانه له هه موو په لوپۆی ژیا مانا. ده بی هه ره وهکوه زانایه کی کورد «قاسم نه مین» له میسر که گو توتی: «ئورو پایی ده خوتین بو نه وهی تی بگه ن و ئیمه تی ده گه یه بو نه وهی بخوتین»، ده بی نه ده بیات وه ها بی که پیوا تیی بگاوه که لکی لئی وه رگرت.

په خشانى كوردی تازه داره داره ئەكا، خاوهنى دهق ریگاوه شوین بو نه ده بیه کان دانه ن: که تا نه وه سه رده مه چیه ان کردوه له وه به دواوه نه وه نه که ن؛ نه که وه نه شوین هۆنراوی دوورو دریزو ئالۆزاوی وا که مه عناکه ی له زکی شاعردا ب، چونکه نه مه سه رده مه سه رده می زانین و زانستییه. نه دیب و سه ردار له شکره کانی نه وه سه رده مه ی وهکوه ویلزوه به رناردشو نه وانیش زانستی پشتیوانیه ان بوو بو دانانی چیرۆک و دراما کانیان و بو کاروباری تریان.

خاوهنى دهق به بیاریکی تیژه وه شتی خویندۆته وه نه مه راویژه جوانانه ی بو نه ده بیه کانیان کردوه؛ کردویه له کاتیکا که کورد تازه دهستی قه له می گرتوه بو نووسینی په خشان!

به لّام ئەبج ئەو هوش لێك بدهینهوه كه كورد ئەدییه ههبووه، تا ئەو دەستوورەى ئەو بكا به شێوهى خۆى؟! ئەو رهخانه كه ئەو ئەيانگرى دوور نىيه له هۆنراودا ههنديكيان هاتبە دى، به لّام پهخشان پهخشان نهبووه تا ئەو دەستوورەى تىايا بهجى بهينريت. چەند سەد سال ئینگلیزو فەرنساو ئیتالیانو شوپنهکانى تری ئەورووپا، ئاردى خۆيان له بێژنگ داو کردیان به ههويرو ههويروهکهيان دا به دەستاو خۆشهيان کرد تا وێلز و بهرناردشو و پینهکانى وهکوو: هايدن، تۆما و پۆلسن، هیکل و شارل نیکول - يان دروست کرد. له م رۆژى تياروويشتنه دا لام وايه كورد ئەگەر لێى بگهڕێن و به مەنگى بڕوا به چواربهكى زهمانهكانى بهرناردشو ئەوان ئەميش ئەتوانن ئەديب بپنننه ناوه!

قسهكه م زۆر به زياد روويشتن مهزانه كه وا ئەلیم، چونكه وهكوو خۆى ئەيلێ ئەم رۆژه رۆژى زانستى و خيرا پيشكهوتنه، چهرخى دوو چهرخه خيرا ئەسوورپتهوه، ئەو دهرهته كه نهتهوهكانى وێلز و بهرناردشو بوويانه، كوردهله ببين، به چواربهكى زهمانى ئەوان وهكوو ئەوانهى ئەوان دروست ئەكا، چونكه زهمان خيرا له رهورهوه دا، ئەبى پياوى كوردى - ش بهخيرا بڕوا، بۆ ئەوه دوانهكهوى، به لّام به مەرجى لێى گهڕێن!

ئەبج ئەو هوش بزانی كه ئەديب جيايه و هۆنەر جيايه. ئەوهى كه خاوهن دهق ئەيليت هۆنەرەكانمان بوون، نهوك ئەديبهكانمان، چونكه مەرج نىيه ههموو هۆنەرێك ئەديب بيت. ئەديبێك كه خۆى بهوشهوه خهريك كرديت، ئيمه ئەوهمان نهبووه، چونكه ئەو پهخشانهمان نهبووه تا ئەديبهكانمان خۆيان بهوشه رازاندنهوه خهريك بكهن. هۆنراو - كه ههمانبووه - ناكهوتنه ناو ئەم چوارچيويهوه.

لهگهڵ ئەمانهشا ئەم پهخشانه كه خاوهنهكهى خستويهته بهر دهستمان بۆ ئەو رۆژه كه پهخشانى كوردى له چيشتهنگاوى رۆژى پهخشانا سەر له كەل دپنننه دەر نمونه به كه له بیری رۆشنبیرانی ئەو سهردهمه كه خهت ئەكيشى بۆ رۆژانى دواى. ئەمه ههنگاویكى زۆر گهوره به كه نیتراوه؛ ئەو مهراهى له دلایا بووه به عیبارهتێكى كوردى ئەو رۆژه دهرى برپوه. زۆر چاك بۆمان دەر ئەكهوى ئەو پهخشانهى كه له سهرهتای ئەم سهدهى بیسته مهوه خراونهته سەر كاغەز تا ئەو رۆژه كه خاوهنى دهق ئەم پهخشانهى دروست کردوو، رۆژبه رۆژه تا هاتوو بهم لاوه له عیبارهتا پوخته تر له كوردیا پهتیتر بووه به چاو ئەوانهى پيشهوه، هەر ئەمه بۆ خۆى مێژوویكه كه روخسار بهو جۆره گۆراوه و ههتا بيت زياتر ئەگۆر-رى. ههروهها ئەم خاوهن دهقه ههندى وشهى بۆ گوزارشت دانهوه له مانا بهكار

هیتاوه مه گهر سروشت ئه وهنده شتی جوان دروست بکا!! داخه که م بۆ چ ئه و گوزارشانه ئیسته له بیر چوونه ته وه!.

زانا «سالح قهفتان» له گه لایویتی ژماره «۳» شویات-۱۹۴۰- له ژیر ناوی «سه رچاوهی تاریخی ئه قوام رووناک نییه» دا، په خشانیکی زادهی خۆیمان ئه خاته بهره دست و ئه لێ:

(بۆ ئه و خوتینده وارانیهی که، لایان وایه سه رمایه ی قه و مایه تیمان وه که هی قه و مه کانی تر به ری و جی نییه.

ساغ کردنه وهی مه نشه و ره گه زی قه و میتیک شتیکی ئاسان نییه، له سه ر زه مینا ئیمرو هیه مبلله تیک نییه بتوانی ئیددعای ئه وه بکا که وا ره گه زو ئه سللی خۆی بیاته وه سه ر سه ره تای په یا بوونی ئاده میزاد و بلتی قه و می ئیمه له فلان تایه فه و له فلان جیگادا په یا بووه، و هه چ قۆناغیکیان به سه را هاتین بزانی و بتوانی بیگیتته وه. ده بی بزانی که سه رچاوهی تاریخی هیه چ قه و میتیک به ته و او ی رووناک نییه.

هیه مبلله تیکی مه دهنی ئیمرو ناتوانی پیچه وانه ی ئیمه ئیددعا بکا و بۆ ئیسبات به لگه ی عیلمی بدۆزیتته وه. ئینگلیز، ئه له مان، فرانسز، چینی، تورک و ئیرانییه کان هه ر کامیکیان بگری ئه توانن تا ده ره جه به ک قسه له نه ژادی خۆیان بکه ن و که گه بیشتنه دوو سه ه زار سال پیش میلاد ئه بینن ئه که ونه تاریکییه وه! ئینجا ده س ئه که ن به راو ریوی کردن و بۆ شتیکی په نهان و نه زانراو به بیرو به قه له م ئه که ونه ته قه لادان، له ئه نجاما تی ئه فکری هه مووی ئه به ستن به ره نگه و ئیحتمالات و شتی وه هاوه.

به مه راقی ئه م باسه وه ئه وی تاریخی ئه قوام پیشکنی له هه موو جیگایه کا ناو ته نگو چه له مه که وتنی تاریخ نووسه کان ئه بینن! به مه دا دیاره و زۆر جیگای ئه سه فه که فه جری تاریخ ئه وهنده رووناک نییه تا پیوا بتوانی له بابته ئینسانی هه ره کۆنه وه فیکرتیکی راست و ته و او په یا بکا، ئه مه راسته وایی چونکه عوله ما ئه لێن: دوو سه د هه زار ساله ئینسان له سه ر زه مین په یا بووه، به لکوو هه ندیک ئه لێن: نیو ملیون ساله ئه م په یا بوونه رووی داوه، که چی هه مووی شه ش هه زار ساله خوتندن و نووسین له ناو ئینساندا په یا بووه. به لکوو له سه ر زه مینا ئیسته ش گه لێ قه و م هیه هیشتا نیو کتوبیه، خوتندن و نووسین فییر نه بووه، وه یا به زمانی خۆیان له ناویاندا کتیب و شت

نه نووسراوه. كه واته له م چهن سهد هزار ساله دا كه لای سهره وه و تمان نه بیئ
ئینسان چلونی رابواردی؟.

له جوابی ئەمه دا عوله مای تاریخ ئەلین: ئینسان كه په یا بووه و پهره ی
سه ندووه بۆ سگ تیر کردن و خۆ ژبانندن پۆل پۆل به سهر ئه رزا سووراوه ته وه و
به په كا چوه، وه به پیتی قانونی ته قه لای ژبان په کتريان هیناوه و بردووه، وه یا
فه و تاندووه، وه یا داگیر کردووه و کردوویانه به مسکتین و ره عیه ی خۆبان، له وه
دوا به کاوه خۆ مه زج و ناو پته بیهک بوون، له سهر ئەمه تاهه فه و تیره ی تازه و ناو
و زمانه ی تازه به ره هم هاتووه و په یا بووه، له دوا بیا پۆلی تازه تر هاتووه و
ئهمیش نه ماوه، وه یا ته شکیلاته کانی پیشوی تیکومه کان داوه.

ئینجا مادام بۆ ئەم هه موو تیکلاو و پیکلاو بوونه نووسراو نه بیئ كه
به راستی و به بی گری تیمان بگه پنی چلۆن بووه، چۆن ئه توانی شتی زۆر کۆن
و ره گه زی ئه قوامی زۆر قه دیم به ناو نیشان و به جیگا و ریگا بدۆزرتیه وه،
كه بی گومان هه موو كه سچ ئه یسه لمینتی كه ئەمه ممکن نییه؟! له دوا ی ئەمه
بایزاین ئه قوامی مه ده نی ئیسته ته عریفی نه ژادی خۆبان چلۆن ئەكه ن؟:

ئینگلیزه کان ئەلین: یه ک دوو هه زار سال پیش میلاد له جزیره کانی
بریتانیا دا هه ندی تیره قه وم دانیشتبوون له جنس و تایفه ی «کهلت» بوون،
ناویان «بریتون» بووه، بۆ ئیش و فرمانی خۆبان به ردیان به کار هیناوه، چونکه
هیشتا نه یان زانیوه مه عده ن چیه، و کهس نایزانی ئەمانه که ی و چۆن هاتوونه
ئیره، له دوا بیا گه لی تایفه ی تر له ئوروپا وه به ین به ین په ربووه ته به ری
جزیره کان و تیکه ل ئەمانه بووه، تا ئاخیره که ی ئەم قه ومی ئینگلیزی ئیسته یه
هاتۆته مه دیدان. ئینجا هه موو قه ومه کانی ئیستای ئوروپا بۆ دۆزینه وه ی
ره گه زی خۆبان ته عریفیکی وه ها، وه یا نزیک به م حکایه تی ئەسل و بنه چه ی
ئینگلیزه زیاتر شتیکی پتر ناتوانن بلین. وه هه روه ها عه ره به کانیش ئەلین: له
زۆر کۆنه وه له عه ره بستانا ئه قوام دانیشتوه، نازانی چلۆن هاتوون و که ی
هاتوون، پتییان و توون ئه قوامی «سامی». جاروبار ئەمانه پۆل پۆل له
عه ره بستان هاتوونه ده ره وه ولاتانی چوار ده وری خۆبان داگیر کردووه و
حکوماتی کۆنیان هیناوه ته مه دیدان و له دوا بی هه موویان ئینجا عه شایری
تازه تر، که ناویان «عه ره ب» ه، کۆچ کشاونه ده ره وه جیگای تایفه کانی
پیشوویان گرتووه له گه ل گه لی سهر زمینی ترا که وا سامیه کانی به روو بۆی
نه چوو بوون و له و شوینانه دا گه لی ئه قوامی غهیری سامی-شبان تیکه ل بووه و
ئاخیره که ی کردوویانن به عه ره ب. ئینجا کورت و موخته سهر حکایه تی

بنچینهی ئەقوام لەمە زیاتر نییە .

کەوا بوو کوردەکانیش بە پیتی ئەم قاعدەییە رەگەزو ئەسلی خۆیان ئەتوان بەدۆزێوە . ماددەم ئیمڕۆ لە کوردستانا گەلی تیرە قەوم دانیشتوووە هەریەکە تایفەیکن و زمانیکی تایبەتی هەیە ، زۆرو کەم لەیەک ئەچن ، وەیا ئەچیتەووە سەریەک و خۆین و روخسارو کردوویان وەک یەک وایە و بە هەمووشیان ئەلین «قەومی کورد» ، بێ گومان ئەبێ ئەمانە لەئەسل و رەگەزیکەووە پەیا بووبن ، وەیا وەکوو قەومەکانی تر لە تیکلاو بوو نوو ئاویتە کاربەکەووە بەرھەم هاتوون کەوا بۆ نمونە لای سەرەووە باسی یەک دوانیکمان کردن ، تەبێعی ئەمانیش وەک ئەوان تاریخیان بریووە گەیشتونەتە ئیمڕۆ . بەم حسابە ئەگەر موئەریخینی کوردیش تاریخی کۆنی ئەقوامی ئاسیای رۆژئاوا پیشکەن و لەناو هەرچو مەرجی ئەو قەومانەدا ئەو تیرەو کۆمارانەیی کە لە کوردستانا پیتا هاتوون و ئاویتە بوون لە نووسراوەکانا بەدۆزێوەووە یەکانگیریان بکەن تاریخی قەومی کوردیش یەتە مەیدان ، بەو شەرتهش کە لە ئوسوولی جاری هیچ لاندەن .

ئەگونجی هەبێ بلی : خۆ لە تاریخی کوردا وەک هی قەومەکانی تر کردووی بەرز و پایەدار نییە ! . ئەوسا ئیمەش ئەلین : خۆ تاریخی ئەقوام هەمووی وەک یەک بەتام و بەلەزەت نییە . ئەقوامی خوا پیتاوە هەبە تاریخی قەومییان زۆر بلتە ، مەدەنییەت و پیشکەوتنی ئیمڕۆ لەگەڵ ئەقوامی ترا ئەوان هیناویانەتە کایەووە . بێ گومان لاپەرەیی تاریخیان پەرە لە کردووەی بەرزو خزمەتی مەدەنییەت ، بەلام گەلی ئەقوامیش هەبە لەم بابەتە شتە گەورانە هیچ میراتیکیان بۆ بەجێ نەماوە ، لەسەر ئەو شەحالی حازر بەقەوم دانراون و ناسراون .

جا بێنەووە سەر قەومی کورد ؛ ئەمانیش لەگەڵ ئەقوامی ترا خزمەتی مەدەنییەت و ئینسانییەتیان زۆر کردووە کەوا لە تاریخا ئەمانە ئیسبەتە ، زۆر جار بوون بە پەرژینی ئیسلامییەت ، وە لەگەڵی هەلا کورد بووتە باعسی راگرتنی نیزام و قانون و پاراستنی کەیانێ ئەقوامی وێلداشی ولات لە رۆژئاوای جنووبی ئاسیادا .

ئادەمیزاد کۆنە ، ئەم زەویە کە ئەوی لەسەر ئەژی گەلی کۆنترە ! . وەکوو ئادەمیزادەکە لەو ئەرزە دروست بوووە پاشان گەراوەتەووە هەر بۆ باوەشی ئەو ئەرزەکەش بەو جۆرە ئەمی بەخپو کردووە پاشان فراندوویەتەووە ! . ئەوئەندە هەبە هەر دوو لایان چوونە گۆرستانی

میژوووه؛ ئادهمیزاد رزاو ئهرز قووتی دا، ئهرز بهرز بووهوهو باری له سهه یهک دانا، نه ئهزانی ئهو ئادهمیزاده چی لی هات، وه نه ئهزانی له توی باری له سهه یهک دانراوه کهیدا کی بوی هات؟!.

کهوابوو راسته گۆرستانی میژوو گۆرستانیکه نه چاو ئهگاته ئهوه سهه ی، نه بیه ئهگاته ئهوه په ی! ئادهمیزادو ئهرز لانهکهو گۆرستانی ئادهمیزاد گهلی قوولترو دوورترن لهوه که زانایانی بهلگهوه زهوی ناسی بوی ئهگه پرن و ئه یانهوی بیگه نی!.

ئیمه ئهوه مان مه بهست نییه که خاوه نی ئه م په خشانه قسه له میژوووه ئه کا، بهلکوو ئهوه مان مه بهسته که به چ شیهو زمانیکی کوردی ئهوه قسه یه ئه کا. بابه ته که ی هویه که بو مه علولیک که پیکهیتانی په خشانیکه. زۆر جار شتیکی بچووک ئه بی به هۆ بو شتیکی گهوره. بهلی! میژوو گهوره یه، ئیمه نامانهوی له نرخه ئهوه کهم کهینه وه، بهلام دروستکردنی په خشانه که له م شوپنه ی ئیمه دا بو ئیمه گهوره تره، چونکه مه بهسته که مان په خشانه که یه نه وه که میژوووه که. باسکردن له میژووویه کی دووره وه وه کوو تیر نانه به تار بکییه وه!. ئه گه بهلگه ی دۆزراوه هه بوو بو ئهوه میژوووه ئهوا تۆزیک روون ئه بیته وه، ئه گه نه بوو ئهوه هه هه یچ، بهلگه که ش دیسان هه ته خمینه. ئیمه به چاری خۆمان گه لی شت ئه بینین و سووراو سوور ئه زانین چۆنه، که چی کاتی بۆمان ئه گه پنه وه به نووسین یا به غهیری نووسین سهه یه ئه که یین وه کوو ئهوه نییه که دیومه نه. که واته میژوووه هه ئه بی له گۆرستانا بیت!.

ئهوه ی که دهقی ئه م په خشانه بو ئیمه ی دهر ئه خا شیهو ی گوزار شتیکی که لهو رۆژده دا به سهه زمانه وه بووه. خاوه نه که ی له ناو کۆمه لیکه ژیاوه که زمانی خۆینده وهاره کانی ئهوه جۆره گوزار شته بووه، خۆینده وهاره که ی خۆی ئه وهنده ی تر پالی پیوه ناوه بو دهر پیرینی مه راهه که ی. په خشانه که ئه وه مان پیشان ئه دا که زمانی قسه کردنی خۆینده وهاره کانی ئهوه سهرده مه وه زمانی نووسینیان یهک بووه. به تایبه تی ئهوه رۆشن بیرانه که دوو سهرده میان بینیه؛ سهرده میکی که پیش په روزه ی په خشانه ی کوردی به نووسین، سهرده مه که ی تری دوا ی نووسین بووه. زمانی ئه م په خشانه زمانی کوردیکی کۆچه ری دوور له شاره وه نییه که هه ر وا به زرنگی خۆی قسه بکا، بهلکوو زمانی کوردیکی خۆینده وهاره که به هۆی خۆینده وهاره کۆنه که یه وه له وشه ی زمانی جگه له کوردی هیناوه وه له گه ل کوردیه په تیه که دا موتوربه ی کردوووه گوزار شتی پین لی داوه ته وه، وه ستایانه ئه م ئیشه ی بو ریک که وتوووه،

نمودیکی ریک و پیک له په خشانه که یا دروست بووه، دهنگی وشه کوردیبه کان و غیری کوردیبه که له میشکیبه کا دهنگ نه دهنه وه و عیبارتیکی پوخت دروستبووه، روخسارو ناوهرۆک پالیان داوه به یه که وه، له هاریکاری کردنی ئەم دوو شته په خشانیکی نه و سهردهمه بو میژووی په خشانیکی نیمه هاته ناو وه. وه کوو ئەمه نه بینین نه و شمان ههر بو دهر نه که وی که له گه ل موتوریه کردنا عیباره تیکی رهوان و چه شه یه کی تاییه تیمان له دانانی رسته دا بو دهر نه که وی که میژوو نووسییک چون زنجیره ی کارساتی هونیوه ته وه.

له گه لاریژی ژماره « ۷ ، ۸ » سالی « ۲ » - ۱۹۴۰ - « عبدالقادر قزان » له ژیر ناوی « گه شتی له عاسمانا » به وهرگیپان ئەم بابته په خشانه مان بو دروست نه کاو نه لی: -
دهقی په خشانیکی زمانیکی کوردی وه کوو نه وه نه گریته وه که له زاده ی فیکری خوئی هه ستایی، وهرگیپانیش نه گریته وه. نیمه لپرده ا چهند وینه یه ک له و وهرگیپانان که سهره تا به زمانه کانی نه ورووی و تراون و کورده که هینا و نیه سهر زمانیکی خوئی نه خه یه بهرچاو.
به وینه « بابعه لی » له ژماره « ۱ ، ۲ » ی سالی « ۲ » ی گوڤاری « گه لاریژی » ی سالی « ۱۹۴۱ » له ژیر ناوی « سهر به سستی » دا ئەم بابته ی خواره وه ی له ئینگلیزیبه وه کردوه به کوردی و نه لی:

(خو پاسکردن به رامبه ر حکومتیکی ده ستووری نه و نده ی خو پاسکردن به رامبه ر ئیستبدادیکی سیاسی پیوسته ، چونکه رهنه به شیک له خه لک ئاره زووی نه وه بکه ن که زولم له به شه که ی که یان بکه ن ، ئینجا لپرده ا ناگاداری وه کوو به رانه ر به هه موو ئیستبداد و زورداریکی تر پیوسته . له گه ل نه و شاکه زور که س پین له مه نه نین ، که چی تا ئیستته هه یچ هه ولتیک نه دراوه بو دۆزینه وه ی ریپیکی مونسایی وا که سهر به خوئی فهدو چاودیری کومه ل پیکه وه ته ءمین بکات.

نیاز له نووسینی ئەم وتاره ته ءکید ی نه و مه بده نه ناشکرایه یه که نه لی: ته نیا نیازییک که بو به جی هینانی ، خه لک به ته نیا یا به کومه ل ئین دراون ده ست بخرنه فرمان و کاری ئەم و نه وه وه خو پاراستنه ، یه گانه نیازییک که به حه قیانه ت له رتیدا قه ووت له گه ل نه ندامیکی مه دهنی کومه لدا به پیچه وانه ی ئاره زووی خوئی به کار به یتیریت نه وه یه که نه یه لی زهره ر له خه لک بدا به کردنی فرمانیک یا به نه کردنی.

ههركهسه بهرامبهر به كۆمهڵ تهنيا لهو بهشه رهفتارهى مهسووله كه علاقهى به خهلكيبهوه هه بهى و لهو بهشهشيدا كه تهنيا خۆى علاقهداره سهريهخۆبى له حقوقدا بى سنوره. ههركهسه حاكمى موتلهقى خۆى و لهش و مييشكى خۆبتهى.

ئهم مهبدئه له پيش ههموو شتيكدا يه كه م؛ پتيوستى به سهريهستيهكى وجدانى تهواو ههيه، يه عنى سهريهستى ليكدانهوهو پى زانين، سهريهستى تهواوى رهئى و عاتفه له ههموو بابتهتيكهوه؛ عه مهلى، يا فيكرى، عيلمى، رهوش و خووبى وهيا دينى، تا تهنا ته سهريهستى بلاوكردهوهو پيشاندانى رهئيبش. دووهم؛ ئهم مهبدئه سهريهستى چيشتن «Test» دوو كهوتنى گهركه تاكوو بتوانين كاروبارى خۆمان له ژياندا بهجۆرتىك ريك بهخهين كه لهگهڵ رهوش و خۆماندا يهك بكهوتت بهو شهتهى كهس تيا زهرمه ند نهين. سيبه م؛ مهبدئه كه پتيوستى بهوهيه كه سهريهست بن له كۆمهڵ بهستندا، بۆ ههه ر نيازتيك ببى، به شهه رتت بۆ خراپه ي كهسى تر نهين و ئهوانه ي كۆمه له كه ئه به ستان، به عومر تهواو بن و زۆريان لى نه كرابي ت و هه له خه له تينراين. يه گانه سهريهستيهك كه ئهم ناوه ي پتي رهوا ببينر ت ئه وه به بتوانين دووى چاكي خۆمان بكه وين به كام رتي دا ناره زوو ئه كه ين تا ئه و پله يه ي هه و لدا نه كه مان واى لى ديت خه لك له چاكي خۆيان بى به ش بكات وهيا په كى هه و لدا نيان بخات. به شه ر له وه قازانجى ده ست ئه كه وى و سوو دمه ند ئه بى كه ماوه ي يه كتر بدن، ههركهسه خۆى چۆنى به باش ئه زانيت و ابرى وهك له وه ي زۆر له يهك بكه ن به و جۆره بيانژيبين كه لاي هه نديكيان به باش ئه ببينر ت، زۆر كردن له مه سائلى گفتوگوو بپركردنه وه دا پتيوسته هه ميبشه به ئيشيكي نا مه شرو ع بزاني ت.

ئه گه ر هه موو كه س له يهك ره ئى دا بن ته نيا يهك كه س نهين، چه ند ئهم ته نيا يه كه، ئه گه ر ده سه لاني ههين، حه قى ههيه ئه وانبتر بى دهنگ كات، هه موو ئه وانبش ئه وه نده حه قى بى دهنگ كردنى ئه ويان ههيه. به تايبه تى خراپى بى دهنگ كردنى فيكر پيشاندان زولمي كه له هه مووان ئه كريت؛ له وانه ي ئيستوه له هى دواروژ، له وانه ي حه ز به ره ئيه كه ناكه ن زياتر له وانه ي پروايان پتيه تى، چونكه ئه گه ر ره ئيه كه راست بيت ناحه زه كاني له و هه له بى به ش ئه بن كه چه وتى تيا به راستى بگۆر نه وه، خۆ ئه گه ر ره ئيه كه چه وتيش بيت ئه و ته سيره نه شئه به خش و پا كه يان له كيس ئه چيت كه له پيكا هاتنى راستى و چه وتى پهيدا نه بيت. ماوه نه دان به سهريهستى گفتوگو و ئه گه به ني

که خاوهن رهئی خوئی به مه عسووم و بی خه تا دائه نی که تاریخیش زۆر باش
تیمان ئه گه بیینی نه کۆمه ل و نه فهد مه عسووم و بی خه تا نابیت. به پتیوستی
نازانین پیاو هه میسه کوشتنی «سوكرات» و «مسیح» و نازاردانی
مه سیحیه کان له لایهن «مارکس ئوریلوس» بخاته وه بیر خه لک.

ئه وانه ی دوژمنی سه ره سستی دین زۆر کردنیان لا باشه، گویا له گه ل ئه وه شدا
که زۆر کردن خراپه ی لپی ئه وه شیته وه، چه وتی ناهیلیت بی ئه وه ی راستی له
بن هه لکه نیت، به لام تاریخ پیشانی ئه دا که هه چه ند راستی به ته واوی
نه شفه و تینریت له وانه یه هه یچ نه بیت چه ند سه د سالتیک دوا بخریت. ئیسته
ئه گه رچی ئیمه پیای بی دین ناکوژین، به لام له لایهن کۆمه له وه داخپکی
خراپه ی ئه وتوی پیوه ئه نریت که هینده ی کوشتن کاری تی بکا، چونکه له وانه یه
پیای وای لی بیت نه توانی نانی خوئی په یدا بکات! چاونه پۆشین له بی دینی
کۆمه ل وه نه بی بی دینی له بیخ و بنج هه لکه نی، به لام و له خه لک ئه کا که
فیکری پتی، رانه هاتوو «غیر مألوف» بشارنه وه به نه تیجه ره ئی تازه بی
دینی هه ر له و کۆره پچوو که تی گه یشتوه هه ول دهردها په نگ ئه خوانه وه که له
سه ره تاوه ره ئیه که بیان هیناوه ته بوون و ئیتر ئه م ره ئیه هه رگیز میسکی هه موو
نه به راست و نه به درۆ روشن ناکاته وه.

بته وی سه ره سستی گفتوگو نه هیلیت ئه بی گشت جه ساره تی ئه ده بی
ئینسانی بکه یته به قوریان. کئ ئه توانی ته قدیری ئه وه بکا که دنیا چی له
کیس ئه چیت؟ به وه ی پیای تی گه یشتوو، که جیتی هیوان نه ویرن هه یچ
فرمانیکی سه ره خۆ به زاته وه بکه ن! وه یا چ رتیبه کی تازه بگرن نه ک خه لک
ئه مه بیان به بی دینی وه یا بی ئه خلاقی دابنن؟! که س ناتوانی بی به
لیکده ره وه «مفکر» یکی گه وه تا راسته و خۆ و بی دوو دللی جله و نه داته
ده ست ئه قلی خوئی، سا ئه م ئه قله ی به چ ئه نجامیکی ئه گه بیینی، له جیبه کدا که
میشک و لیکدانه وه ی خه لک گیرۆده بن ته نیا چه ند لیکده ره وه په کی که می
گه وه هه لئه که ویت و له م چه شنه جیبانه دا هه رگیز کۆمه لیکی له لیکدانه وه دا
به کار نه بووه نابیت. وه ئه بی بشزانین که هه رچی پیشکه وتنی به شه ره یه
ئه توانی بیرینه وه ئه و سه ره ده مانه ی ئه قلیان تیا نازاد بووه.

(.....)

نوسه ر «شاکرفتاح» له ژماره «۱۳۸۰» ی رۆژنامه ی «ژین» که بهر ۱۹۵۸/۲/۶

کهوتبوو، په خشایيکي له ژير ناوی «ئافره تی کورد» دا بلاو کوردبووه، یادداشتی کونی
خوی لهو باره یه دا بهو په خشانه نه گپرتنه وه. نه مه دهقی دهقه که یه تی: -

(له پایزی سالی ۱۹۵۴ د.)

هله گه پام به سهرشاخه رهنگینه سهخته بلنده که ی «ئاگری» دا، درهختی مازوو
و بهروو و قهزوان و گوټر دارستانیکی جوان و شهنګ و شوخی لیی په یه دا بوو
بوو شاخه که ی نه رازانده وه، گه یستمه لووتکه که ی گه لیک زه مینی پان پانم چاو
پی کهوت له ناو دارستانه که دا، له نریکیشیا نه وه دوو سی کانی ناویکی
روونی پاکي ساردیان لیی هله قولاً، تاک و تهر «کهو» مان نه دی نه فرین و
به سهر پویه شاخه کانه وه نه نیشته وه، وهک تامی تامیمان بدن له دووره وه
دهستیان نه کرد به قاسپه قاسپ! به گورانی نازادی به چکه سوټسکه شمان
جاروبار بهرچاو نه کهوت به گه له ریچکه یان نه به ست و نه ریشتن به ناو ریچا
باریکه کانی ناو درهخته کاند. له دووره وه هندی رهزه «میو» و چهند دارتیکی
تریان بهرچاو کهوت گه لاکانیان وهک گول زهردو سوور هله لگه پرا بوون، خوټیان
ناماده نه کرد بوشاباشی هر دوو بهری شاخه که له مانگی گه لاریزاندا. جارو
بار په پوله پایزه رهنگاو رهنگه کانی شمان چاو پی نه کهوت له م داره وه بزه
درهخت به نه شته ی په له هه وره جوانه کانی ناو جهرگی شینی پاکي ناسمان و
تیشکی رژی گه وه رهینه وه هله فرین و خوتوو که یان به دلیمان نه دا! نه
شوټنه که «سهری ساده» ی پیی نه لین جیی هه واری سهره رتی کچه ره کانی
«سوورچی» و «ههرکی» ن له گه ل هاوینه هه واری گشتیی.

له وی له نه سپه که م دابه زیم، پشوویه کم داو به نه وازشیکی بی نه ندازه،
کرنوشم کیشا بوشو پاسکردنی خوی پاکي بی همتا که نه م کوردستانه جوان
و نازنه نه ی به خشبوه به نیمه، به کورده واری. پاشان به پییان داگه پرامه
خواره وه بزه دله به پیسته که ی «نه هله» که پر له چه م و کانی او زهوی و
شینایی، وه له پشتیه وه شاخه به نرخه به ناویانگه که ی «پیرس» به شوخ و
شهنگی و سهر بلندییه وه نیگه هبانیی نه کا!.

گه یستمه دهشتایی، که ته ماشام کرد نه و تیره یه ک له «ههرکی» یه کان
ریچکه یان به ستووه، له کوټستانه وه نه گه رینه وه بزه گرمیان، نه و دیو
شاخه که ی «ئاگری». په زه کانیان به دهست شوانه وه، بارگیر و نه سپه کانی شیان
هر یه که به دهست خاوه نیسه وه یه. کوروکچ، ژن و پیساو وهک یه ک، یان به
سواری، یان به پییان نه ریشتن به دوویانه وه، پاساوانییان نه کردن، زور له

بارگیره‌کان بارگه‌یان لیبی کرا بوو. ژن و کچه هه‌رزه‌کاره‌کانیش زۆریان تفه‌نگیان هه‌لگرتبوو له دوايانه‌وه ئه‌رۆيشتن. «هه‌رکی» کان هۆزیکي گه‌وره‌ن. له به‌ژن و بالادا که‌له‌گه‌ت و ریک و دارپژراو، له رهنگ و بۆ-ش دا جوان و شه‌نگ و شوخن، به‌رگ و پۆشه‌نیشیان گورج و گۆل، رهنگاو رهنگ و دلته‌پانه‌یه. گه‌لێک «ژن» یانم ئه‌دی منالیکي خستبووه کۆلوانه‌که‌یه‌وه به‌پشت هه‌لگرتبوو، به‌ده‌ست «ته‌شی» ئه‌رست، ئه‌رۆيشت به‌پیتی له‌پشت بارگیره‌ بارگه‌که‌یه‌وه، سه‌ریش ئه‌که‌وت به‌سه‌ر ئه‌و شاخه‌سه‌خته‌ی ئاکرتدا به‌ره‌وه هه‌واری گه‌رمیانی، دیده‌وانییان ئه‌کرد، رۆژه‌که‌ی به‌جگار خۆش و شه‌نگ بوو. به‌لام ته‌ندروستی ئه‌م هه‌رکییانه و توانا گه‌شی و شه‌نگ و شوخی و گورج و گۆلی و دلته‌پریان ئه‌وه‌نده‌ی تر رۆژه‌که‌ی لا خۆش کردبووم! وه‌ختبوو له خۆشیا، له سه‌ر سوپماندا گه‌شکه‌دار بيم!

که‌وتمه‌ بیره‌وه، له‌به‌ر خۆمه‌وه ئه‌مگوت: ئافره‌تی هه‌رکی ئاوه‌ها سالنی شه‌ش مانگ به‌کۆچکردنی سه‌خته‌وه رانه‌بویری تا ئه‌چیتته‌ کویستانه‌کانی ئیران و تورکیا بۆ په‌ز چه‌راندن و تا ئه‌گه‌رپیتته‌وه بۆ گه‌رمیانی ده‌شتی بن ئاکری. له ته‌نیشته‌ ئه‌م کۆچه‌سه‌خته‌شه‌وه، به‌تفه‌نگ پاسه‌وانی ئاژال و مه‌رو بزن و که‌ل و په‌لی ناو ماله‌که‌ی ئه‌کات وه‌ک پیاوی مالی، میوان به‌رتی ئه‌کات، بۆ می‌ردو مناله‌کانی خورشت دروست ئه‌کات، شیر ئه‌دۆشی و ماست و شیرپژو که‌شک و که‌ره‌و رۆن و په‌نبرو ژاژ-کیش دروست ئه‌کات، له‌خوری په‌زه‌کانیش خورج و گوربیس و به‌ره‌و قالی و ده‌وارو ره‌شمال-یش دروست ئه‌کات! ئه‌مه‌ سالیک نییه‌ دوو سال نییه‌ و ده‌سال نییه‌، وه‌تی هه‌بووه تا ئیستا هه‌ر ئه‌مه‌ پیشه‌ی بووه.

وادباره‌ جوولان و «با» ی پاک و فینک و تیشکی رۆژو خورشتی ساده‌و سووک و بینینی ئه‌م که‌ژو کیتوو ده‌شته‌ جوان و رازاوه‌و نایابانه‌ بووه له‌گه‌ل ئازادی و سه‌ره‌ستی و که‌م خه‌می که‌ ئه‌م جوانی و شه‌نگ و شوخییه‌و ئه‌م ره‌وشته‌ مه‌ردانه‌یه‌و ئه‌م کارگوزاری و به‌که‌لکییه‌ی پیتی به‌خشیون. ناخ خۆزگه‌ خۆتنده‌واری و پاک و خاوتینی-شی له‌گه‌ل بوايه، ئه‌وساکه‌ ژینیکي بلتدتریان ئه‌بوو؛ ژینیک ئه‌بوو دوور بێ له‌هه‌ژاری، دوور بێ له‌زۆرداری).

ئه‌م ده‌قه ئاوپنه‌یه‌که‌ بۆ دانه‌وه‌ی ئه‌وه‌ که‌: ئه‌و رۆژه‌ بیره‌و باوه‌ری کوردو خۆتنده‌وارانی کورد گه‌یشتۆته‌ ئه‌و پله‌یه‌ که‌ هه‌ست به‌گه‌لی کاروباری کۆمه‌لایه‌تی بکه‌ن و ئه‌نجامی ئه‌و کاروبارانه‌ له‌ده‌روونیانه‌وه‌ بگا به‌نووی قه‌له‌می خۆیان؛ باسی ئه‌وه‌ بکه‌ن که‌ ره‌وشتی

کۆچەرایەتی کورد چۆنەو چی ئەکەن، باس لە دیمەنەکانی کوردستانەو بە پەخشان، رینگای هاتوچۆی خێڵەکانی کورد پیشان هەموو کەسێک بەدەن؛ ئەوەمان پیشان بەدەن کە ئافەرەتی کورد هەر چەندە لە شارەکانا نیشتهجێ ناومالە بەلام لە ژبانی کۆچەرایەتیدا وەنەبێ هەر نیشتهجێ ناومال بێ، بەلکوو لەگەڵ ئەرکی ناومالیشا شان بەشانی پیاو تی ئەکۆشێ، نەوێک هەر ئەوەندە بەلکوو تەنگ بەدەستیکیشە وەکوو پیاو، بەلکوو گورج و گۆلی ئەم گەلی لە هی پیاو زیاترە؛ چونکە فرمانی ناومالیشی ئەکا کەنان و چیشت دروستکردن و مندال بەخێوکردنە، کۆچ و باریش بەرپی ئەکا. هەر ئەوەندەیه ناوی ژنە ئەگینا لە کاروباری پیاویدا پیاوترە).

ئەم دەقە ئەوەمان پیشان ئەدا کە تا ئەو رۆژە ئەگەر ئێمە هەموو دەمێک خامەیهکی سەر بەستمان ببوایە بۆ نووسینی کاروباری خۆمان ئێتر نەئەکەوتینە شوێن ئەو باوەرانه. کە لەلایەن بێگانەکانەو دەبارە ئێمە نووسراون و ئێمەش بە هەموو پروایە کمانەو پرومان پیاو ئەکرد. بە مەرجێک ئەوانیش هەر شتێکیان لە بارە ئێمەو نووسیبێت هەر بەشی ئەوەیان نووسیبو کە ئامانجەکی خۆیان بێتە دی، وەیا بێن مەسلەحەتەکی خۆیان پێی تەواو کردوو هێچی تر!

ئەگەر ئێمە قەڵەمێکمان ببوایە و بمانتوانیایە بە دەستی خۆمان برینی خۆمان دەرمان بکردایە نەکەوتینە سەر ئەو جۆرە باوەرانه و نەئەکەوتینە سەر ئەو کە بێگانەیهک هەر شتێکی رێک و نارێکی لە بارەمانەو بنوسیایە، بە وشە «ئەری وەالله وایە» گورج مۆرمان بکردایە! قسەکردن و دوان لە کاروباری کۆمەلایەتییهو وەنەبێ ئەرکێکی ئەوەندە گران بێ کە کەرەستە فەنتازی و مەکینە ئاوروپای بوو. بەلێ! یەک شتی گرانی ئەوئ؛ ئەویش وشیار بوونەو هەستکردنە بە بوونی خۆی! وا دیارە هەر لە بەرە بەیانی میژوووە رینگای ئەو هەستە لە ئێمە گیراوە! ئەگینا بۆچ ئەبێ بۆ زیندووکردنەو کە لە پوورمان هەر هەناسە هەلکێشین و هەر چاو لە دەستی ئەم و ئەو بێن؟!.

روخساری ئەم دەقەش روخساریکی سادەو بێ گری و قۆرتە. هەرچەندە لە دوو شوێنا من تۆزێ گەم لە رێختی دارشتنەکیا هەیه، بەلام ئەوانم بێم دوور نییە چاپی یەکەم ئەو رێختە تۆزێ تێکدا بێ، ئەگینا نووسەرەکی لەوانە نییە کە ئەو جۆرە شتانە بە سەرا تێپەرێ.

ناوەرۆکیش دیارە لە دیمەنی کۆچ و باریکەو بەس ئەکا کە رینگای کۆیستان ئەبێ و

ئەگەر پىتەنە ئەو رەۋەندە بۇ شوپىن ھەۋارى گەرمىيانى؛ ئەو رېگايە كە لەو ۋەختە ئەو شاخ
ۋ داخە ئەو دۆل ۋ دەشتە دروستبۈۋە باو ۋ باپىرانى ئەو رەۋەندە ھات ۋ چۆيان پىيا
كردوۋە، جەنچە رە نالە بارە كەى گەردوون ئەگەر ئەو رېگايە ۋ پىران بكا ھىچ نەبى
يادداشتىكە بۇ نەتەۋەى داھاتوۋ كە جىگاي باوۋ باپىرە كانىيان ئەو مەلبەندانە بوون ۋ
رەۋشتىشيان ئاۋا بوۋە كە بوۋە!.

راستە گۆران ھەيە ۋ ھىچ شتىك لە شوپىنى خۆى بە ھەتا ھەتايى نامىنپتەنە،
ۋە راستىشە گۆران مەرج نىيە ھەر بەلای چاكىيەۋە پروا. بەلام خوزگا گۆرانە كەى ئىمە
بەشتىكى بەلای چاكەۋە برۆشتايە، قىروسىيا لە بەشە كەى تىرى!. ئەۋەندە ئەزانم نەتەۋە
لەناۋ ناچى، كە لە ناۋ نەچۈۋ ئەنجامە كەى بى گومان ھەر خۆشەختى ئەبى.

دەۋرى ئافرەت دېتە پىشەۋەۋە وردە وردە خامە لە ناۋ كورددا ئەكەۋىتە بەينى دوو
پەنجەى ئەو بەشە زۆرەى گەلىشەۋە.

ئەمەى خوارەۋە نمونەى دەقتىكى پەخشانە كە «دايكى سۆلاڧ» لە «ژىن» ژمارە
«۱۳۸۱»ى رۆژى ۱۳/۲/۱۹۵۸دا نووسىۋىتەۋە:

(لەرتى پىكھىنەنى ژيانىكى كامەرانىيا!

ھەموومان ئەيزانىن كە، مالى جىتى ھەۋانەۋەيە، كەۋاتە پىۋىستە بىكەين بە
بەھشتىكى رەنگىن كەبتوانىن ئەو ماۋە كەمەى ژيانى بەكامەرانى تىدا
بەرىنە سەر، ۋە نەتەۋەيەكى ۋاى تىدا پەروەردە بكەين كە لەپاشەرۆژا سووديان
بىن بۆ كۆمەل. كەۋا بوو ئىمە چۆن ئەم ژيانە پىك بەينىن؟. ناشكرايە ئافرەت
بە درېژايى رۆژ لە مالىۋە خەرىكى فرمانە، ۋە بەھەموۋ توانايەۋە ھەۋلى
ئەۋەيەتى شوپىنىكى ۋا ئامادە بكا كە مېردەكەى ۋ مالىۋە كانى تىبا بەھەۋىنەۋە،
ئەمە جگە لە شەۋنخوونى بە ديار مالىۋە!. لەگەل ئەمانەشا نابى ماندوو
بوون كارتىكى ۋا بكاتە سەر ئافرەت كە ژيان لە مېردەكەى تال بكاۋ ھەركە
ھاتەۋە گەلى گىرۋگرفتى بخاتە بەر دەم ۋ توۋشى گەلى چەشە دەردەسەرى
بكا، چۈنكە بەراستى مېرد پاش ھىلاكى رۆژ پىۋىستى بە ھەۋانەۋەيە،
پىۋىستى بە وشەى خۆش ۋ روۋى خۆشە، نەك بە مقۆ مقۆ بەرەكانى!.

بەلام لىرەدا نابى ئەۋەمان لەبىر بچى كە ئەبى پىساۋىش چاۋدېرى دلى
ئافرەت بكاۋ بە رەنج ۋ تەقەلاكەى بزانى ۋ ھەموۋ كارى ھەر پىياھەلشاخان ۋ

تووړه بوون نه بڼ، بو ټوه ژنیش ههست به وه بکا که به چاوی سووک سهیر
ناکړی و ههول و کوششی به با نه چوهه. که ژن و میتردیک ناوا به خوښی
رایانوارد بڼ گومان ټم خوښیبه کار ټه کاته سهر نه فسییبه تی مناله کانیشیان،
ټه و کاته ټه وانیش ههست به م ژبانه پر له به ختیاریه ټه کهن.

بو ټوه هیچ گهرداویک نه توانی ټم که شتیبه به ختیاری ناو ختیزانه نو قم
بکا پتویسته ژن هیچ شتی بڼ پرسی میترد نه کا. به پیچه وانیه گه لی له
خوشکه کان که هه لسان و دانیشتن و جل کردن و ټاهنگ گتیرانیان به بڼ پرسی
میترده! ټه و دی که شایانی باسه لیره دا: ټه و ټافره تانه شانازی-ش ټه کهن به م
سه ربه سستیبه! نازانن که ټه م می، ټه وان به سه ربه سستی دانه نین روژی له روژان
ټه بیتنه هوی شهرو ټاژوهی مال و په ربه وازهی منالی بڼ تاوان!.

که واته ټه ی خوشکه کانی به ریز! به هه مووان هه ولی ټاسوودیهی ختیزان بدن
بو پاشه روژیکی پر له کامه رانی. وه بو پیکه ټینانی ټم ټامانجه ههر
ناخوښیبه کتان له دلا بوو که چاوتان به میترده کانتان که وت به روویه کی خوښ و
زه رده خه نه ی سهر لپوه وه له گه لیان بدوین، تا باشتر بچنه دلوه و کوښکی
شادمانیتان ههر به ره و به رزی پروات).

ټافره تانی کورد تا ده وره به ری ټم میژووانه ی دواي ده ستیان له په خشانان- په خشانان
کوردی- ټه و نه ده نه بووه، به پیچه وانیه هونراو، له و مهیدانه دا وینه کانی وه کوو
مه ستووره ی کوردوستانی و حهیرانخانمی نه خچه وانیه به لگه ن بو گه لی له هونره رانی
ټافره تی کورد! به لام په خشان ټه و ده وره ی له ناو ټافره تانی کورد دا که متر بینویه، ټه مه ش
یه که م له بهر ټه و بووه که نه وه ک ژنان به لکوو پیاوانیش ټه و نه ده نه یان ټوانیوه و بویان
نه کراوه بچنه ټه و مهیدانه وه، دووهم شه قلی میشکی ټه و سه رده مه ټه و بوو که ټافره ت
ته نیا ټیشی ناومالی پیتی سپیتردراوه، که ټه لیم ټیشی ناومال به چا و ژنانی ناوشاره وه،
نه وه ک هی لادی و کوچه ریه وه. به لام ره وره وه پیشکه وت و ټه و قسه به راست بوو که
ټه و ترا: دنیا له پیشکه و تنایه! ټم قسه به له ټافره تی کورد دا دیمه نی خو ی پیشاندا.

ټه و ده قه په خشانه ټه و ه مان بو دهر ټه خا که ټافره تی شاری کورد که و ته کوړی ټیشکردن
و ټاموژگاری کردنه وه، چ به بیر، چ به قه له م. له وینه ی ټه وان «دایکی سولاڅ» ه، که بوو
به «ټاتوون» یکی دلسوژی ټاموژگاری که ر؛ ری و شوین دانه ن بو ټه و ژنانه که
که و توونه ته کوړی خوینده واری و زانیاری له سه رده می ټه و او جگه له وانیش. تی بیان
ټه گه یه نی که به ره می ټیوه ته نیا خزمه تکردنی مال و به ختوکردن و راو کردنی دلی

مێردهكانتانه به قسهى خوڤ و به زهردهخه نهى خوڤه ويستى ئامپزهوه، نابج لهو ريگايه لادهن كه مێردهكانتانه بو تان دائه نين. مێرد بو ئيوه و ئيوه بو مێرد جووته هاوبه شى ژيان و مردن. مالاواى له مێرد مالاواى كردنه له دام و دهزگاي ژيان و كويلهى و دهريه دهري منال و ويران كردنى ماله. ژن ئه بئ چاوى له وه بيت كه كهسيه تيهك بو خوڤى و بو مناله كانى له م ريگايه وه دروست ئه كا، نابج ئه و كهسيه تيبه به ره لا بكا بو لغاوى نهفسى بو ئه وه له ناوى به ريت.

ژن ئه بئ چاوى له وه بيت: ئه و روژه كه ئه بئ به هاوسه رى باوكى مناله كانى كوڤكيتكى تازه دروست ئه كا بو ئه و ژيانه پر له بهختياريبه ي كه به ته ماي بووه، ئه و كوڤكيتكى تيك نه دا، لووته لا بوون له مێرده كه ي به چه له حاننى كردن له گه ليا، به دلبريندار كردنى به قسه و كرده وى هه له شه يى ئه و باره گايه تيك ئه دا. مێرد بو ژن سه يوانتيكه به سه ريه وه. ئه پياريزى له باران و له گه رمايى هه تاو، بازى كامه رانيبه به سه ريه وه، ده و له مه ندى مه رج نيبه، ژن ئه گه ر ژن بئ سامان هيج نيبه. مێرد پاره پهيدا ئه كا و ژن ئاگادارى ئه كا. ژن ئه گه ر ژن بئ مێرد كامه رانه. كه مێرد كامه ران بوو ئه و ماله ئه بئ به هيلانه ي بهختيارى.

له هه مانكاتا دا يكي سو لاڤ وه كوو دا يكيكى ناو چاوان نوورانى و پر له به زه يى و پر له ره حم روو ئه كاته مێرده كان و ئه لئ:

ئيوه ي باوكى كوړو كچانى ئيستته و دوا روژ! له گه ل ژنه كانتانا نابج ئه وه باوهرتان بئ كه ئه مانه چه وساوه ي مالن، به لكوو ئه مانه هاوسه رى ژيانى كامه رانيبيتان، ئاوينه ي بالاي نه ونه سامه كانتان، دلسوژى دائمى ئه و ژيانه تان كه تا دوا هه ناسه پينكه وه ره وانى ئه كهن. پياو كو له كه ي ماله، ژن خيتوه ته كه به تى، به م كو له كه و خيتوه ته «كوژ» يك دروست ئه كرى بو كارو به رخی جوان - كه بيچوه په رى و فريشته ي زارو له كانيانه -. ئه و پياوه ئاگادارى ئه وه بكا نه يه لئ ئه م كوژه تيك بچن، وه ئه م كارو به رخانه به نا هوميدى و بئ نازى به ره لاي دهشت و ده ر بن. ئه و پياوه به قسه ي خوڤ و به رووى خوڤى و به بئ خوته و بو له ژيانى نيوانى خوڤى و ژنه كه ي بپاريزى.

ناوه روژكى دهقى په خشانى دا يكي سو لاڤ ئه و دلخوڤشيبه ئه دا: كه ئافره تانى كورد واخه ريكن له ريگاي ئاموژگارى و پئ گه يشتنيانه وه ئه چنه ريزى ژنانى نه ته وه پيشكه و تووه كان. ههروه ها ئه م دهقه ئه وه مان بو روون ئه كاته وه كه په خشانى كوردى، هه ر، كه و ايهك نه بووه به بالاي پياودا بربا بئ، به لكوو ئافره تانى كوردى - ش وه كوو له ژيانيانا

له گه ل میترده کانیانا هاوبه شن. له خامه شا له گه ل پیاوانا بو روونکردنه وهی ریځای
سه رفرازی هر هاوبه شن.

روخساری ده که که خوئی نهو شایه تبه نه دا: که نافرته له بهر نهو عاتفه که ی زیاتر پر له
به زه بییه، قه له مه که شی له بهر تیکالوی نهو به زه بییه زیاتر ههست پیشان نه داو زیاتر کار
نه کاته سه ر دل و می شک.

له نیوانی سالانی «۱۹۵۰-۱۹۶۰» دا، له باره ی رهوشتی کومه لایه تی و پی به جه رگی
خودانان بو ره خنه گرتن له هه ندی لهو ناته و او بیانه، ورده ورده ههست نه جو لئی و خه به ری
نه بیته وه، نه ندیشه ی دل به په خشان نه که ویته بهر نووکی قه له م.

«مصطفی صالح کریم» له ژیر ناوی: «نه وهی نه مه وی بلیم» له «ژین» ی ژماره
«۱۳۸۹» ی روژی ۱۹۵۸/۶/۲۶ دا به په خشانیک دپته قسه و نه لئی: -

(کامهران و هونراوهی نوئی):

نه بی له پیش هه موو شتی کا نیمه نه وه بزاین که نه رکی ره خنه گر شتیکی هه روا
ناسان نییه به ساده یی بیگری و له سه ری بدوی، به لکوو پیوسته ره خنه گر
شاره زاییه کی باشی بی لهو بابه ته ی که لپی نه دوی. جا بو نه وهش من واته زانم
نیمه هیشتا ره خنه گری «تحکیمی» و امان تیا هه لنه که و تووه که راسته و خو
حوکم بدات به سه ر شتی کا. به لکوو باشتین جوری ره خنه بو نه ده بی نیمه
ره خنه ی «تحلیلیه» که بریتی بی له لپی ورد بوونه وهو لئ کولینه وه بی
لایه نگیری. نیمجا با نیمه سه ر نهو نامیلکه یه ی کاک محمد صدیق عارف
که خویم پیشه کیم بو نووسیوه. من له م پیشه کییه دا به پیچه وانه ی که لیک
پیشه کی تره وه ته نیا بیرو باوه ری خویم ده باره ی شیعر باس کردوه. هه روه ها
ناره زایی خویم پیشانداوه به رامبه ر که لیک لهو حوکمانه ی کاک محمد صدیق
داویه تی، به تایبه ته ی ده باره ی شیعر ی کون. به لام هه ندی له هاوری
نووسه ره کان به باسکردن بیان وتم و ماموستایه کی خویم هه ر له م رووه بو
نووسیوم که نه بو له پیشه کیه که دا باسی نه وشم بگردایه که نه م نامیلکه یه
بوچی بی سه رچاوه یه؟ له راستیا من پاش نه وهی که نامیلکه که م وهرگرت هه ر
دواییه که م خوینده وه، وه به براده ریکم وت «له وانه ی که هوا ناگاداری نهو باسه
بوون» که: نه م نامیلکه یه - بیرو باوه ری وهرگیری زور تیا به بی ده ستکاری له
وتاری «دوکتور صلاح خالص» و له گوشاری «الاداب»، وه نه بوایه کاک

نووسەر باسی ئهوانه‌ی بکردایه.

ئیتەر له دوا‌ی ئه‌م باسه له‌سه‌ر پیشنیاری من نامیلکه‌که‌مان دا به براده‌ریکی، که پیشه‌کی بۆ بنووسن، به‌لام دوا‌ی ئه‌وه‌ی که ماوه‌یه‌کی زۆریش له لای مایه‌وه تیگه‌یشت که به هیچ جزۆی دهستی ناپه‌رژیتته سه‌ر نووسین، ناچار ئه‌رکه‌که خرایه‌وه سه‌ر شانی من! بی گومان من ئه‌وه‌شم زۆر باش له‌یادا بوو که نامیلکه‌یه‌کی وا تا سه‌رچاوه‌ی زۆرتر بی گرنگترو ده‌رچوو‌تر ئه‌بی، به‌لام ئه‌وه‌م هه‌لگرت بۆ کاتی ده‌رچوونی تا له رۆژنامه‌وه گۆڤاره‌کانا بنووسری، چونکه من به‌لامه‌وه وابوو که ئه‌وه «مه‌مه» ی ره‌خنه‌گره، نه‌ک پیشه‌کی نووس، ره‌نگه به‌هه‌له‌ش چووم له‌وه‌دا. به‌لام هه‌رچۆنی بی ئه‌و براده‌ری که یه‌که‌م رۆژ من ئه‌وه‌م لا درکاند ناماده‌یه بۆ ده‌رخستنی راستیی ئه‌م باسه ئه‌گه‌ر پیتیستی کرد. مه‌به‌ستیشم له‌م وتاره‌ته‌نیا روونکردنه‌وه بوو له لایه‌کی، وه له لایه‌کی تریشه‌وه ری خۆشکه‌ره‌یه‌که بۆ کاک محمد صدیق که له‌مه‌وه‌دا سه‌رچاوه «مصدر» نه‌خاته پشت گوی!

هه‌ندێ قسه‌ی گوی ئاگردان و به‌ر دوکانه‌کان!

هه‌ندێ که‌سی ده‌سه‌پاچه هه‌ن له قسه‌کردن به‌ولاوه هیچی تریان له ده‌ست نایه‌ت، خۆزگه قسه‌کانیشیان قسه‌ی سوود به‌خش و به مانا بوونایه. نه‌ء. خوانه‌کا چونکه قسه‌کانیان هه‌مووی پلاری ژه‌هراوییه له دلێکی پر له کینه‌وه دیتته ده‌ره‌وه ئاراسته‌ی سه‌ر سنگی ئه‌وانه ئه‌کری که فرمانیان له بارایه!.. له چاپخانه، له دوکانی به‌رگ دروو، له به‌رده‌می نامه‌خانه‌کانا ئه‌که‌ونه پلار هاویشتن و له سه‌رو پۆته‌لاکی ئه‌م و ئه‌ودان، بۆچی؟ ئه‌زانن ئه‌مانه بۆچی وا ئه‌که‌ن! چونکه وه‌کوو وتم له قسه‌دا وه‌ستان، له فرمانیشا «سفر» به ده‌سته‌وه ئه‌میتنه‌وه! هیچیان لی نایه‌ت و هیچیان پین ناکریت و پیشیان ناخۆشه خه‌لکی تر له ناویانا ده‌رکه‌وی به ئیشکردنی راستی و خزمه‌تی دلسۆزانه.

خه‌لکینه! ئیمه له سه‌ده‌ی بیسته‌ماین، به هه‌ر چوار ده‌ورمانا جه‌نگی ئازادی بلتسه‌ی سه‌ندوووه؛ ئه‌و جه‌نگه‌ی که به به‌کیه‌تییه‌وه پتیک دیت. ئیمه تاکه‌ی «خۆخۆر بین»، تاکه‌ی یه‌ک له قه‌دری یه‌ک که‌م که‌ینه‌وه؟! ئه‌مه له پای چی؟ له پای خزمه‌ت! حاشا خزمه‌ت به‌رییه له‌وه، من ئه‌مه‌وی راسته‌وه راست پتیمان بلتیم؛ به‌وانه‌ی که کاتیک غه‌ره‌زی شه‌خسی ئه‌یانجۆولتینی و ناوی هاواریکانی پیشسوویان ئه‌زرتین، ئه‌وانه خزمه‌تی بیگانه ئه‌که‌ن به په‌یداکردنی ئه‌م دوو به‌ره‌کی و ناکوکییه!

فهرموون ئەگەر خواری ئەبیین لە هەر کەسێک، یان ناتەواویەک لە ناو
کۆمەڵا بەدی ئەکەن بێخەنە سەر کاغەز. خۆ وەکوو لە قەسەدا وەستان ئەبێ
نووکی قەلەمیشتان تێژ بێت!

ئەم پەخشانە باسی چۆنبەتی خۆبەندەوارانی پەنجاکان پیشان ئەدا. هەر چەندە ئەیهوی
رێبازی رەخنە بگرێ بە شێوەیەکی پەخشان، بەلام ناوەرۆکی نووسینەکە گەلەیه لەو کەسانە
کە قەسە ئەکەن و کردەوویان نییە، هەموو کۆششێکیان هاتۆتە سەر ئەو کە بە قەسە و لە
گوێ ئاگردانا دەستبکەن بە رەخنەگرتن لە نووسینی ئەم و ئەو، بەلام لەوانەیه پێ بە
جەرگی خۆیان نەنێن ئەو قەسە بێخەنە سەر لاپەرەیی کاغەز و لەسەر کاغەز بکەونە رەخنە
بازی بۆ ئەو راستی لە شتدا دەرکەوێ!

تابلۆی ئەم نووسینە ئەو پیشان ئەدا کە لەو سالانەدا پلەیی بیرو باوەری فیکری
هەنگاویکی تری بریوەو لە دەرگایەکەوه چۆتە ناو دەرگایەکی تر. هەستی بەرەدی
خۆبەندەواری ئەو رۆژە نەختی قوولتر بوەتەو بۆ ئەو لە شتی عیلمی بکۆلیتەوه و کۆزەر و
گەمی سوور لەیەک جیا بکاتەوه؛ ئەوێ بێت بە دلای ئەو رۆژە کۆن بوو کە: ئەیانووت
نووسینی کوردی ئەگەر جێبوش بێ هەر باشە! ئێستە ئەبێ بکەوینە سەر ئەو کە
پێویستە شتی بەکەلک و سوودبەخش بنوسرێ؛ ئەوانە بنوسرین کە سوود بە عیلم
ئەگەیهنن، ئەبێ لە ناوەرۆک و روخساری ئەو نووسینە ورد بپینەوه بزانی چ ناتەواویەکی
تێدا هەیه؟ چ جۆرە نووسینێک کەلک ئەگەیهنێ بە نەتەوهکەمان؟ نووسینی نیشتمانی
وەنەبێ هەر بریتی بێ لەو جۆرە شتانە کە لە روالەتا خۆین و دەمار ئەههژین، بەلکوو
رێچکەکانی تریش ئەو کاربگەرییەیان هەر هەیه بەلام لە رێگایەکی دوورترەوه، تا ئەو
رێگا دوورە روون نەکریتەوه نزیکەکە قەلافەتەکەیهی بە نموود نابێ! رەخنە و رەخنەگرتن لە
نووسیندا تابلۆیەکی ئاوینبەییە کە گوزارشت و گوزارەیی زمان مشت و مال ئەداو لەمەوه
بەهرەیهکی سوود مەندی گەوره ئەکەوێتە دەست نەتەوه. وەکوو چۆن شێوه نووسینی ئەو
رۆژە ئەخاتە روو، چ لە لایەن قرتاندنی هەندی وشەوه، چ لە لایەن پاش و پێش خستنی
رستەوه وشەوه کە ئەگەر بەپیتی رێزمان سەیر بکری. لەگەڵ ئەوهدا رێزمان ئەچیتە ژێر
خێوتی وشەوه، نەوهک وشە بچیتە ژێر بالی رێزمانەوه. ئەمانە هەموو ئاوینبەیهکن کە
تاپۆکانیان لە ناو بابەتی رەخنە و رەخنەگرتندا دەر ئەکەون...

سالانی « ۱۹۶۰-۱۹۷۰ » دێتە پێشەوه، پەخشانی کوردی لە هەموو روویەکەوه لە

نیوانی ئەو سالانەدا بە جۆره شیوهو گوزارشتییکی تر دیتە پیشهوه. له هه‌موو بابەتییک ئەدوئ، به هه‌موو چه‌شنه روخساریک دیتە ناوهوه. به وینه:

«محهمەد مسته‌فا کوردی» له ژماره «٣» گۆقاری «رۆژی نوئ» سالی «١٩٦٠» دا دیمه‌نیکی سه‌رگوزه‌شته‌ی رابوردوومان به په‌خشان له ژیر ناوی «نه به به‌رخ‌ی تیر شیر بووم و نه به کاوری تیر گیا» ئەخاته به‌ر ده‌ست و ئەلی:

(له‌سه‌ره‌تای ژیان‌تا جاری تا ساوایت ئاگات له ژیان نبیه، وه نازانیت چیت به سه‌را دئ و چی ئەکرئ و چی دیت و چی ئەچن، هه‌ر ئەوه ئەزانیت که برسیت بوو بخوئیت و خه‌وت هات بنویت و نازاریکت پی گه‌یی بگریت! وه هۆشی ئەوه‌ت نبیه شت بگریت به‌ دل‌وه، هه‌رچیت به سه‌را دئ هه‌ر ئەو کاته‌به‌وه گورج فه‌رامۆشی ئەکه‌یت!. به‌لام که تۆزیک چاوت کرده‌وه وه سه‌رو گیت هه‌لات ئیتر ئەم چۆنیه‌تیته‌ت ئەگۆزئ، وه رهنگ و ریسیتی تر وه‌ر ئەگریت.

خوئینه‌ره‌وه‌ی به‌رێزا! من له کراسی خو‌ما، وه‌به پیتی هه‌ستی خو‌م ئەو به‌سه‌ره‌تانه‌ی که له ماوه‌ی چا‌و‌کردنه‌وه‌مه‌وه تا ئیمپرو-که نیوه چه‌رخ‌یک ئەبی- به کورتی ئەبخه‌مه‌وه روو، وه سه‌ر پۆتیکتان پیشکه‌ش ئەکه‌م، جا ئیوه‌و خواتان زۆر به‌وردی بیخوئینه‌وه‌وه بریاری خو‌تانی له سه‌ر بدن، وه بزنان تۆ خوا ئەمه راباردن بوو؟. ئەمه گوزه‌ران بوو که ئیمه له‌م ماوه کورته‌دا کردمان و دیمان و به‌سه‌رمان برد؟. بی گومانم هه‌موو تیکرا ئەلین: «نه به‌خوا»!.

یه‌که‌م به‌سه‌ره‌تای گرنگ و یه‌که‌م قۆرتی زل و یه‌که‌م کۆسپی ناله‌بار که‌دوای کرا‌نه‌وه‌ی چاوو گوئیم ده‌واری ره‌شی له دل‌ما هه‌لداو تیا چه‌سپ بوو به سه‌ره‌تای جه‌نگی تیکرای یه‌که‌م بوو. من هه‌ر ئەوه‌نده‌م له بیره ئەم بیست که‌وا له مزگه‌وتی گه‌وره ته‌پل و ده‌ف لی ئەده‌ن، منیش به پیتی سه‌روشتی منالی که دلی ئەم ته‌حره شتانه ئەخوای ئەگه‌ل مناله ورتکه‌دا رامن ئەکردو ئەچووبین، ئەماندی وا شار خرۆشاوه، هه‌موو له‌وئ مرووکان و به یه‌کا دین و ئەچن، کا‌برایه‌ک کردبوویه سه‌ر شوئینیکی به‌رز شتی بو ئەخوئینه‌وه‌وه هانی ئەدان بو ناماده بوون و چوون به گژ دوژمنانی نایینا، جه‌نگیان داگیرساندووه له‌گه‌ل ئیسه‌لام، ئەمانیش به دل‌یکی پاکی رووناکی پر له پرواوه سنگیان ئەدایه پیشه‌وه - بی ئاگا له بنه‌ره‌تی کاره‌که‌وه له ئاکامی- هه‌موو ناوی خو‌بان ئەنووسی، وه هه‌ر له‌ویشا پیتیان ئەوتن: خو‌تان ناماده‌که‌ن فیسه‌ره رۆژ ره‌وانه‌تان ئەکه‌ین.

ئینجا که حه‌لی ره‌وانه‌کردنیان ئەهات دووباره له مزگه‌وتی گه‌وره کۆ

ئەبوونەو دەو تەپل و دەف لى ئەدرايەو! ئىيمەش كە خوا خواى شتى وامان بوو
ديسانەو رامانئەكردەو بۆ ئەوئى. ئەماندى كە وەك جەلەبى مەر لەگەل چەن
جەندرمەيەكا ئەنيرران. ھەر بەم جۆرە چەن جەلەبىتكم لە بىرە كە نيرران و كران
بە دەستە چيلەو نران بە دەم ئەو ئاگرە بە تينە بى سامانەو! لەمانە مەگەر بە
دەگمەن ئىتر كەسيان سەريان نەھيتنايە دواو، وە ھەموو ژنيان بيتوہ ژن و
مناليان ھەتتو كەوتن و باوك و دايكيان جگەريان ھەلقرا بۆيان و سامان و
داراي و خانوو بەرديان لە دەست چوو!.

ئەمانە بيتجگە لەوانەي كە، لاو گەنجن و لەوانەي كە دەستيان دار ئەگرئ
كە ھەموو بە زۆر گيران و نيرران و دران بە دەم ئەو ئاگرە بە تينەو. ئەو پيرو
گەجەرو گوجەرانەش كە مابوون زاكەيان ئەھات بە دەست كار بە دەستانەو، ھەر
كاتە نەكاتتئ ئەگيران و ئەبران و بەناوى راكردووەو لە بەندى خانە توند
ئەكران، وە وەك مەرو بزئ ئەبرانەو، ئينجا بە نيوہ گيان بەرەلا ئەكران، بەلام
دواي چى؟! دواي ئەو ھيزەگوش ئەكران و تەرايبيان تيا نەئەما!.

كار بە دەستانى بى پير بەمەش دانەئەكەوتن! ئەھاتن بە ناوى گەران بە دووى
راكردوودا خانوو بە خانوو خانە بكيريان ئەكردو ئەيانپشكنى، جارئ چييان
بديايە لە تەرەو لە وشكە ئەيانپچايەو ئەيانبرد. خۆ ئەگەر تاقانەيەك، يا
يەكيتكى ئاوەكى، يا ئاوارەيان بديايە قۆلبەستيان ئەكردو ئەياندايە بەر، وە لە
كونە گورگەكانى «دەبۆ» يان ئەترنجان! ئينجا شوو درەنگيئ ئەيانھيتان وەك
قەساب دەستيان ئەدا لە پشتيان كاميان چەور بوايەو كزەي بكردايە وا سەريان
ئەقەبلان و ھەر ئەو شەو بەريان ئەدا، وەكاميشيان ھيچى لى پەيدا نەبوايەو
بۆسۆي لى ھەلئەستايە ئەو بە ناوى «پشت ھەلئەكردن لە جەنگى ئايينبيەو»
بپياري گوللەبارانى ئەدرا! ئىتر ھەر ئەوئەدەت ئەزانى بەيانى لە پال ديوارى
دەبۆ دا جەلە ئەكران و «قرم قرم» ئەدرانە بەر گوللە و ميتشكيان بەو ديوارانەدا
ئەپزا! ئىيمە كە منال و ترسنۆك و كەللە زاور بووين ھەر بە بيستەكەي نزيك
بوو بتۆقن، ئىستەش كە بىرى لى ئەكەمەو مووچر ك بە گيانما دى! ئەم
ھەموو نارەوايبيەش ئەكرا ئەگەر ميپيرى چەك و خۆراك و بەرگ و پىلاوو
تفاقى جەنگى ببويە باش بوو، كەم يا زۆر ھيچى ھەر نەبوو!.

لەبىرمە مالى نەنكم لە ترسى كار بە دەستان و تالان تفاقى زستانەيان وەكوو
برنج و گەنم و نۆك و نيسك وەك دۆشەك و سەرين خستبوويانە بەرگەوہ كە
ئەگەر ھاتن بە نوئنى بزنان، كەچى بە ريكەوت ھاتن و برديان و بەشپراويان
كردن، وە پرسينەوہش نەبوو، چونكى ئەوترا: دەستى ميري بيپيرى خوئنى

نییه!.

جاریکیشیان خزمینکی جافمان هاتبوو به میوانیمان، له بهر دەرگای خۆمان
یه کیتک له که لانه له مله کان- که نهو کاته پیمان نهوتن قانون - تیبی خوپی
وتی: کابرا! تو چیت؟. نه مییش بی نهوه بشله ژئی وتی: «نه ودهم که تو
گه ره کتم»، نه ویش وتی: سه گیابه چهند بی شهرم و بی ترسه؟! نه مییش وتی:
«وه چل قورحان راست بیژم؛ نه گهر بیژم پیاگم که ره کتم، نه گهر گام گه ره کتم،
نه گهر بیژم که رم یا گوریتسم، یا هۆرم، یا هه وانهم گه ره کتم. که واته نه ودهمه که
تو گه ره کتم، پرۆ کوژی بیژی با پرۆین!». .. ئیتر میوانه که ی وهک گای تالانی دایه
به رو بردی، ئیستهش نهوته ئییا! ئیتر قور به سه ره سه ری نه هینایه وه داوه،
لیتم روونه به پاره یه کی زۆر گۆریوبه ته وه به یه کیتک که بریاری گولله بارانی
درایی!.

خوشکو برای به رتیز! هه روا له کوژان و کونو قورینه کانی شارا نه تبینی
جه ندرمه وه که لانه له مله نه سوورانه وه وهک تووله ی چه شی برسی هه ر چیمان
بدیایه ئه بانقۆسته وهه ئه بانبرد، ئیتر که سه نه یته ویترا ورتی له دهم دهرچی،
چونکه ئه یانزانی ئاکامی کوشتن و برین و چه رمه سه رتیه. جا په نا به خوا
ئه مانه ی که من ئه یلیم جگه له وه یادداشتی منالیکه خامی پچکۆله یه وه هه ر
کاره ساتی نهو کوژان و دهوروبه ری گه ره کی خۆبانه که دیسوتی. ئاخۆ له
جیتگیانی تر به تابه تی له دیهات و دهری شار چی کرابی؟! نه وه هه ر
مه پرسه).

دهقی نه م په خشانه چهند په رده یه کمان پیشان ئه دا! یه کن، داستانی به سه رهاتی ولانی
سوله یانی و کورده واری بهر په لی حکومه تی عوسمانی که له ئاخرو ئۆخری دواپی هاتنی
حوکمه که یانا به چ جوړ له گه ل ژێرده سته کانا نه جوولانه وهه و چون له هه موو روویه که وه
هه راسیان به مه ردم هه لگرتبوو؟! نه مه لوپچیک بوو له دهریای میژوووه تاریکه که ی نهو
رۆژه. یه کن، به جوړتیکه لاوه کی نه وه پیشان ئه دا که زۆرو سته م کاتی کاسه که ی پر کرد،
ئاسیاوی ره وره وه ی رۆژگار ئه بی نهو کاسه یه بهاری وه کوو هاری! یه کن نه وه شمان هه ر بو
ده رئه خا که نه م جوړه کاره ساتانه ی رابوردوو تا نه م سه رده مانه گه لی جار که باسکراوه له
شیوه ی هۆنراودا زۆر بووه و زۆرمان بیستوو، به لام له ناو کوردا له روخساری په خشاندا
که م خۆی پیشان داوه، نه م په خشانه نهو گریه ی له دلمانا نه هیتشت. نه م دهقه نه وه دهر
ئه خا که له زمانی کوردی- شدا داستانی رابوردوو نهو مه ودا یه هه یه به پوختی بتوانی به

په‌خشان دەری بیری. ئەمانه هه‌موو لهم ده‌قه‌دا هاتوونه‌ته دی. به‌لام ئه‌وه‌ی که‌مه‌به‌ستی ته‌واوی ئیمه‌و ئەم کتیبه‌یه ئه‌وه‌یه که:

ئەم ده‌قه له‌ نمونه‌ی کوردییه‌کی په‌تی داو به‌ زمانیکی ساده‌ی دوور له‌ هه‌موو گیروگرفتییه‌ک له‌ سالانی « ۱۹۶۰ - ۱۹۷۰ » دا په‌یدا بووه‌و نمونه‌ی ئه‌و سه‌رده‌مه‌مان پیشان ئه‌دا؛ ئه‌وه‌مان پیشان ئه‌دا که‌ خامه‌ی کوردی ئه‌گه‌ر بکه‌و‌په‌ته کار نه‌ک له‌ رووی دروستکردنی هونه‌ره‌ قسه‌ییه‌ ئاشکراکانه‌وه‌ به‌لکو له‌ رووی په‌خشانیکی ساده‌ی ته‌پرو پاراویشه‌وه‌ ئه‌و شایانییه‌ی هه‌یه‌و له‌ گه‌ڕانه‌وه‌ی به‌سه‌ره‌هاتا ئه‌توانی تاکی ته‌رازووی خۆی به‌ ته‌واوی راست بکاته‌وه‌.

بابه‌تی ئەم ده‌قه باب‌تیکی سیاسی نییه‌، به‌لکو گه‌ڕانه‌وه‌ی کاره‌ساته‌، گه‌ڕانه‌وه‌ی کاره‌سات هیچی له‌ سه‌ر نییه‌، ئه‌وه‌نده‌ هه‌یه‌ ئه‌بێ ئه‌و گه‌ڕانه‌وه‌یه له‌ روخساریکا بێ که‌ په‌یکه‌ره‌که به‌ ته‌واوی ده‌رکه‌وی، ده‌قه‌که ئه‌وه‌ی کردووه‌، به‌لکو هیچی نه‌هه‌تشتوته‌وه‌ بو ئه‌و شته‌ی که‌ له‌و باب‌ته‌ له‌ دلایه‌ و عیبارته‌ پێی نه‌کری ده‌ری بیری.

من باسی ده‌قی ئەم په‌خشانه‌ له‌و رووه‌وه‌ ناکه‌م که‌ خاوه‌نیکی هه‌یه‌و بلێم خاوه‌نه‌که‌ی وایه‌ و وا نییه‌، به‌لکو باسه‌که‌ی له‌و رووه‌وه‌ ئه‌که‌م که‌ خودی ده‌قه‌که ئه‌و شایانییه‌ی هه‌یه‌ ناو بیری به‌ ده‌قیکی بێ گیروگرفتی ئه‌و رۆژه له‌ په‌خشانکی کوردی دا. ناوه‌رۆک باسی سته‌می سه‌رده‌مییک ئه‌کا، روخسار زنجیره‌ی ناوه‌رۆکه‌که‌ی تیک نه‌داوه‌، به‌لکو ئه‌و ناوه‌رۆکه‌ی به‌تووتر کردوته‌وه‌. ئه‌و روخساره‌ ئه‌وه‌ی پیشان داوه‌ که‌زمانی کوردی ئه‌و شایانییه‌ی به‌بێ قووت و به‌ ره‌وانی شت بگه‌ڕێته‌وه‌ به‌بێ ئه‌وه‌که‌ خۆینه‌ره‌که‌ تووشی ماندویتی بکا. من ئەم حوکمه‌ ناده‌م به‌لکو خۆینه‌ر خۆی ئه‌توانی ئەم حوکمه‌ بدا.

هه‌ر لهم سالانه‌دا جوژه‌ گۆرائیکی تر که‌وته‌ ناو کورده‌وه‌ که‌ ئه‌مه‌ به‌ ته‌واوی جیا‌یه له‌ لاپه‌ره‌کانی پیشووی.

له‌ ژماره‌ « ۹ » ی « رۆژی نوێ » کانونی یه‌که‌می سالی « ۱۹۶۰ »، « رۆژ » باوه‌رپیکی ترمان له‌ ژیر ناوی « ئەم کۆمه‌له‌ی خۆیندکارانی کورده‌ » دا ئه‌خاته به‌ر ده‌ست و ئه‌لێ: -

(لهم ئەستیره‌یه‌ی ئیمه‌دا، لهم چه‌رخه‌دا، به‌ تاییه‌تی لهم رۆژانی دواییه‌دا گه‌لیک رووداوی گرنگ رووی داوه‌و روو ئه‌دا، کاروانی ئاده‌مزاد ملی ریتی پیشکه‌وتنی گرتۆته‌ به‌ر، وه‌ رۆژ به‌ رۆژ هه‌نگاویکی نوێ ئه‌نی به‌ره‌و پیشه‌وه‌؛

ئەو ئەتۆم جگە لە ھیزی کاو لکەریی چەشنە کاریکی کردۆتە سەر ژبان و ئەیکا کە چاوەنوارێ ئەوێ لیبی ئەکرێ بە کسەر ژبان بگۆرێ بە باریکا پر بێ لە شادی و کامەرانی وا مانگی دەستکرد خولە خولی دیت لە ناسمان، سارۆخ جەرگی دووری لە فەزادا ئەبرێ، ئەو ئەندی پێ ناچی پیتی ئادەمزاد ئەگاتە مانگ و دەستی ئەگاتە ئەستێرەکان! زانست و ھونەر و ئەدەب رۆژ بە رۆژ گەشە ئەکەن و بەرھەمی نوێ تر و بە سوودتر پیشکەش ئەکەن. ئەمە لە لایەک، لە لایەکی کەشەو ئەتەو ژێر دەستەکانی سەر ئەم زەمینی ھەر رۆژ و چەند نەتەوێکیان ئازاد ئەبن و ھەر ماوێکی کەم تێپەر ئەکاو ئەبیسستین ئەو نەتەوێکیان ئەو نەتەوێکیان بوون بە خاوەنی مائی خۆیان و بە زەبری بازووی خۆیان خاکی خۆیان سەندوو و نەخشەیی دوارۆژی ژبانی خۆیان بە دەستی خۆیان کیشا. ئیمپریالیزم و زۆرداری و کۆنە پەرستیش ھەر رۆژ لە شویتیک جەزەبەکیان ئەگەییە نریتی و تالووتیکیان بە دەما ئەکرێ و پەلێکیان ئەقترتێرێ! ئەو رۆژەش نزیکە کە بە کسەر ناویان لە لاپەرەیی ژبانیشا بکوژتێریتەو.

ئەمانە ئەگەر بە موعجزەیی سەدەیی بیستەم دانێین بۆمان دەر ئەکەوێ کە نەتەوێ کورد لەم چەرخەدا ھیچ موعجزەییکی نییە ھاوێشیتێ نەبێ لە کۆماری عیراقددا کە بە پیتی دەستور کۆماری کورد و عەرەبە. موعجزەیی سەدەیی بیستەمی کورد ئەوێ کە کوردستانی عیراق بکا بە مەشخەل بۆ ھەموو کوردستان. وە جگە لەمە، وە لە جیتی گەلێک ناواتی بەنرخ تەنیا ناواتیکی بەنرخ کەمان ھاتۆتە دی کە ئەویش بوونی «کۆمەلەیی خۆتێدکارانی کورد» لە ئوروپا. لە جیاتی ئەوێ وەک گەلانی ئاسیا و ئەفریقای برامان گەلێک ناواتمان بێتە دی وە لە جیاتی سەر بە خۆی و رزگاری ھەموو کوردستان، ئەبیین لە جیاتی ئەمانە ھەموو کۆمەلەیی کمان ھەبە، کە لە دەروەیی کوردستان ناوتیکمان بێت و ھەولیکمان بۆ بدا، وە قوتابییانی ھەموو پارچەکانی کوردستان نوێنەریانی تیا ھەبێ، کەچی لە گەل ئەو ھەندیک ھەن کە چاویان پیا ھەلناپەت و ناپانەوێ بێ!!

کۆمەلەیی خۆتێدکارانی کورد لە ئوروپا کە کۆمەلەییکی دیموکراتی باوێرێ ناستیخوازی کورد پەرورە، وە شان بە شان کۆمەلە قوتابییەکانی کە تیبی ئەکۆشی بەبێ ئەوێ ھیچ یارمەتیکی بدرێ جگە لە یارمەتی گەلی کورد خۆی کەشایەنی باس بیت ئەبیین ھەن کە نەمانیان ئەوێ!.

ئەم قوتابییە کورد پەرورەنە چالاکانە بێ ئۆقرە تی ئەکۆشن بۆ کورد

كوردستان ههول ئهدهن بۆ كوردی چهوساوهی برسی و رهش و روت و گیرۆدهی نهزانی و نهخویندهواری. ئەم قوتابیییه کارامانه دهنگی كورد به ههموو ئهوروپادا بلاو ئهکه نهوهو زۆر دلسۆزانه شهو و رۆژ خهریکی ئهوهن سوودیتک بگهیهنن به نهتهوهکهیان. بهلام له بابتهی ئهوهی وهک گهلی کۆنفو و ماو ماو و گهلانی ئهفهریقا یارمهتی بدرتین بۆ ئازادی ههموو كوردستان سهیر ئهوهیه، یان بلتین «موعجزهی» ههندیتک کهس ئهوهیه که دژی ئەم کۆمهلهیه بوهستن و له ههموو کارو فرمانیتکیا، له ههموو ههول و خهباتیتکیا بهرهنگاری ئهبنهوه! وه موعجزهکهش له وهدايه که ئهوانهی بهرهنگاری ئهبنهوه خویشیان به ئازادی خوا ئهزانن!!.

کۆنگرهی شهشهمی قوتابیانی جیهان که له بهغدا ئهمسال گیرا رای لهوه نهبوو که کۆمهلهی خویندکاران نوینهری قوتابیانی كورد بێ...بۆ؟ چونکه یهکیتی قوتابیانی عیراق بهمه قایل نهبوو، وه هزی پێ نهئهکرد! ئایا ئهمهش موعجزهی سهدهی بیستهمه؟. مانگی دهستکردو کهشتی ئاسمانه؟!.

بهراستی جیتی داخه که له ناو كوردا هه ن دژی کۆمهلهی خویندکارانی كوردن، بهلام لهمهش سهیرتر ئهوهیه که رۆژیتک دیت ئهوانهی به ههله چون پهشیمان بنهوه، وه ئهوانهش که به ئهقهست دژی ئەم کۆمهلهیه ئهوهستن ههر له بهر ئهوهی هی كورده روزهردیبیان بۆ بمیختهوه!.

ئهم دهقه ئیمه که هینامانهوه مه بهست روخسارهکی نییه، به لککو ناوه رۆکه کهی زیاتر ئامانجی ئەم کتیبهیه.

ههتا دهروبهری ئەم میژوووه كورد که دهقی پهخشانی پیشان ئه دا وه کوو بلتیت بابته کهی ههر له ناو چوارچێوهی ولاته که دا بوو، ئیسته گه بشته ئه و پلهیه که جگه له ولاته کهی خۆی شوینانی تریش ببینی. مه بهست ههر بینینه که نییه، به لککو مه بهست ئهوهیه که له کاروباری كوردهوه قسه بکا. دیاره ئه مه پلهیه که بۆ كورد که تا ئەم رۆژانه خوینده وارییه که له ناو خۆیا، وهیا له ناو ئه و حکومه تانه دا بووه که ئهوی تیدا بووه، ئیسته ورده ورده قوتابییهکانی روویان کرده ئاورووپا و لاتانی رۆژه لات، له و شوینانه که وتنه دوان و کۆلینهوه له باره ی به سه رهاتی كوردهوه، به چاره ها کۆنگره یان ئه گرت و له هه موو روویه که وه قسه یان ئه کرد. ئەم قوتابیانهش وه نه بێ به شیکتی تایبه تی بهک ولات بووبن، به لککو ههر یه که و ههر چند قوتابییه کیان هی به شه ولاتیتکی كورده واری بوون،

هەر یه که ناتهواوی به شه ولاتی خۆی نه خسته بهر دهستی نه وانیتتر بو نه وه له دهردی یهک ئاگاداری پهیدا بکهن و به هه موویانه وه نه و کۆشش به بکهن بو پوکاندنه وه نه و ناتهواوییه .

ئهمه له م رووه وه پیشکه وتنییک بوو که به سه ر لاپه ره ی ژبانی کوردا هاتبوو، دهقه که نه و میژوو نه گپرتته وه؛ نه وه نه گپرتته وه که نه گه ر کورده که تا نه و سه رده مانه له ناو به ک «جغز» دا یاری نه کرد ئیسته گۆرانی گیتی ئیشیکی وای کرد که نه وانیش روو به رووی نه و گۆرانه بینه وه له هیلانه ی خۆیان باله فره بن و بکه ونه ناو گه ردوونیکی تره وه . ئاشکرایه که وشه گوزارشت له گوزاره نه داته وه، گوزاراش پهیدا بوونه که ی له ناوو هه وای نه و ناوچه په یه که خاوه ن وشه که ی تیدایه . تا نه م میژووانه په خسانی کوردی که قسه ی نه کرد هه ر له ناوه وه ی ولاته که بوو، ئیسته که وته ده ره وه، بیرو هۆشه که به جوژی بلاو بووه وه، که تاکی نه ته وه که قسه له که م و کووری و ناتهواوی ناوه وه ی نه ته وه که بکا . نه مه گۆرانیکی گه وره بوو که به سه ر بیرو باوه را هات.

له بن دهست نه مه شه وه هه ر نه م دهقه نه وه شمان بو نه گپرتته وه که هی وا هه بووه له دژی نه م خویندکارانه بووه و به هه وایه کی تر قسه ی کردوو. نه م به ره نگاریه ش وه نه بی تایبه تی بووبی، وه یابی به وه دهسته په وه، به لکو شیوه ی هه موو گۆرانیکه، که نه بی دهسته په ک؛ نه و دهسته په که په روه ردی ناوو هه وای پیش گۆرانه که ن، بییت، وه روو به روویان بوه سن، به لام شه پۆل که هات نایگپرتته وه.

وه کوو و ترا نه م دهقه بو روخساره که ی نییه، به لکوو قسه له ناوه رۆکه که یدایه؛ بو نه وه په که چ جوژه گۆرانیک ورده ورده رووی کرده کورده که و ئاسۆی بیرو باوه ری له هه موو روویه که وه فراوان بووه وه.

هه ر له نیوانی نه م سالانه دا جگه له سه ر لاپه ره ی گۆفارو رۆژنامه هه ندی جاریش په خسانی کوردی خۆی له سه ر لاپه ره ی کتیب و نامیلکه -ش نه بینی. وینه په ک له وانه دهقی په خسانی نامیلکه که ی «جه مال نه به ن» ه، که به ناوی «خوینده واری به زمانی کوردی» له سالی «۱۹۵۷» دا به چاپ بلاوی کرده وه. له سه ره تای نامیلکه که دا نه لی:

(چهند وته په ک)

هاوولاتی خۆشه ویست! هه روا له بیرمه جاریکیان گۆفارتکم په ره په ره نه کرد،

کوئوپر له سووچیکهوه چاوم بهم ههواله کهوت:

«نایه ئەزانیت رۆژی «١٠٠,٠٠٠» چاپکراو به زمانی ئینگلیزی دیتە بازارهوه؟».

به‌لێ... سەد هەزار چاپکراو! سەد هەزار چاپکراوی هەمە چەشنە بە گۆشارو نووسراو و رۆژنامەو نامیلکەوه ئەخریتە بەردەم خۆتێندەوارانی ئینگلیزی له تاقە رۆژتیکا؛ واتە سێ ملیۆن له مانگیکا و سیو شەش ملیۆن له سالتیکا!

به‌راستی من که چاوم بهم ژماره گه‌وره‌یه کهوت گه‌لی واقم و پرما، ناهه‌قیشم نییه، چونکه ئەوه‌ته‌ی ئێمه هه‌ین هه‌یج کاتیک به‌خۆمانه‌وه نه‌دیوه مانگی کتیبیکمان به‌ زمانی کوردی بو‌ ده‌رچووین، بگره‌ جاری وا بووه له‌ ناو سالتیکا، یان دوو سالا ته‌نیا کتیبیک ده‌رچوو، ئەویش به‌ هه‌زاران ئەرک و ده‌ردی سه‌ری، که‌چی ژماره‌یه‌کی که‌می لێ بلاو بووته‌وه و ئەویتری له‌ کون و قوژینی دوکانی کتیب فرۆشه‌کانا بووته‌وه خۆراکی مشک و مۆربان!

بێ گومان ئەمه به‌لگه‌یه‌کی به‌هێزه بو‌ پاشکه‌وتنی نه‌ته‌وه‌که‌مان و به‌جێ مانی له‌ کاروانی گه‌لانی زیندوو، چونکه بلاو نه‌بوونه‌وه‌ی چاپکراو له‌ ناو گه‌لیکا، مانای نه‌بوونی زانستی و خۆتێندە‌واریه، وه‌ به‌ پێچه‌وانه‌ی ئەوه‌وه زۆری بلاو بوونه‌وه‌ی له‌ سنووریکێ فراوانا تێگه‌یشتن و پێگه‌یشتنی ئەو گه‌له‌مان ئەخاته به‌رچاو.

ئیمه‌رۆ هه‌موو تێگه‌یشتوویه‌کی دلسۆزی کورد ئەزانێ نرخی خۆتێندە‌واری چیه‌ وه‌ بۆی ده‌رکه‌وتوه که‌ خۆتێندە‌واری سه‌ره‌رای ئەوه‌ی پێوانه‌یه‌که‌ بو‌ پێشکه‌وتنی گه‌لان، له‌ هه‌مانکاتا بو‌ گه‌لی پاشکه‌وتووی وه‌ک ئێمه‌ کلیلی ده‌رگای خه‌ر داخراوی رزگاریه‌. گه‌لی کوردیش بو‌ ئەوه‌ی کۆت و زنجیری به‌ندایه‌تی له‌ پێی خۆی دامالێ و له‌ ناو شه‌وه‌زنگی دیلی و کوپه‌ره‌وریا رتی رزگاری بدۆزیته‌وه‌ به‌ره‌و دنیای رووناکی و به‌ختیاری، پێویسته‌ چه‌کی زانین و هونه‌ر به‌رامبه‌ر دۆژمانی زانیاری و پێشکه‌وتن راستکاته‌وه، مه‌شخه‌لی خۆتێندە‌واری به‌ زمانی شیرینی کوردی به‌رزکاته‌وه، تاتیسه‌که‌ به‌تینه‌که‌ی کوپه‌رای به‌ کجاری به‌ چاوی پڕو پووشاوی شه‌مشه‌مه‌ کوپه‌ر و کونده‌به‌بووی شومی تاریکیا به‌یێنێ. به‌لام نابێ ئەوه‌شمان له‌ بیه‌ر بچێ که‌ هه‌ر خۆتێندە‌واریه‌ک به‌ زمانی نه‌ته‌وايه‌تی نه‌بێ وه‌ک سفری لای چه‌پ بێ نرخی، چونکه‌ خۆتێندە‌واری به‌ زمانی بێگانه‌ گیانی نیشتمانپه‌روه‌ری و هه‌ستی به‌رزی نه‌ته‌وايه‌تیمان تیا ئەمرینێ و له‌ جیگای ئەوه‌ ده‌ماری بێگانه‌ په‌رستی و

ناکۆکی و راراییمان تیا پهیدا ئەکات، بۆیه ئه‌بێ تا لهو زه‌مانا بێ خۆتنده‌واری به‌زمانی خۆمان بلاو بکه‌ینه‌وه‌و بیخه‌ینه‌بره‌و. جا هه‌رچه‌نده‌ جێی شانازییه‌ که له‌م رۆژانه‌دا سه‌ره‌تای جوولانه‌وه‌یه‌کی پیرۆز ده‌ستی پێ کردووه‌، به‌لام زۆر به‌ پێویستم زانی ئه‌و به‌ره‌هه‌لستانه‌ که بوونه‌ته‌ به‌ردی رێگر له‌ به‌رده‌م بلاو بوونه‌وه‌و پێشکه‌وتنی زمانی کوردیا بیانخه‌مه‌ روو تا بتوانین یه‌ک یه‌ک له‌ رێ یان لاده‌ین. بێجگه‌ له‌ وه‌ش هه‌ندێ له‌و کرده‌وانه‌ی که ئه‌بێ هه‌وێ رازاندنه‌وه‌و گه‌شه‌پێدانی کتێبخانه‌ چۆله‌هۆله‌کامان ده‌ست نیشانیا که‌م تا ده‌ستویردیان لێ که‌ین و به‌ زوویه‌کی زوو ئه‌م ئاواته‌ به‌رزه‌مان به‌تێنینه‌دی. ئیتر هیوام زۆره‌ که‌ گه‌نجی خۆتنده‌واری به‌هۆش کوورده‌ی مه‌ردایه‌تی بێته‌ جۆش و له‌بیر خۆی نه‌باته‌وه‌ که‌ له‌ سه‌ده‌ی کاره‌باو ئه‌تۆما ئه‌ژی؛ له‌و سه‌ده‌یه‌دا که‌ هه‌رچه‌ی ده‌م ئه‌کاته‌وه‌ داوای رزگاری ئه‌کات، ته‌نانه‌ت ئه‌و نه‌ته‌وانه‌ی که‌وا ژماره‌یان له‌ سه‌ده‌ هه‌زاره‌یک تێپه‌ر نابێ هه‌موو خاوه‌نی خۆیان. به‌سه‌، چه‌رکه‌س و مه‌غوول و به‌ریه‌ر و هیندییه‌کانی خوارووی ئه‌فه‌ریقاش به‌ زمانی زگماکی خۆیان ئه‌خۆین و ئه‌نووسن، له‌ کاتێکا نه‌ته‌وه‌یه‌کی پانزه‌ ملیۆنی کورد نه‌ک هه‌ر ته‌نه‌ها میراتی ده‌هه‌زار سه‌له‌ی باو و باپیری لێی زه‌وت کراوه‌و خراوه‌ته‌ سه‌ر به‌شی مالا‌ن و به‌س، به‌لکو له‌وه‌ هه‌قه‌ که‌مه‌ش که‌ به‌ کوردی خۆتنده‌ بێ به‌ش کراوه‌!. به‌ راده‌یه‌ک له‌ هه‌ندێ جێگا کوردی نووسین به‌ تاوانیکی و ئه‌دریته‌ قه‌له‌م سه‌ری ئه‌و که‌سه‌ی تیا به‌ برین ئه‌چن!..

برای کوردم!

چه‌ند هه‌زار سه‌له‌یکه‌ رێی یه‌کی‌تیمان هه‌له‌ کردووه‌، دیلی و نوکهری و بوختان پێ کردن دانه‌ پال جنوکه‌ و کردن به‌ تورکی شاخاوی و به‌ که‌ر دانه‌ قه‌له‌م نه‌بێ هه‌چی ترمان ده‌ست نه‌که‌وت. ده‌مه‌یکه‌ له‌سای سه‌ری دوو به‌ره‌کی و ناکۆکیه‌وه‌ که‌وتوبه‌ته‌ سه‌رو پۆته‌لاکی یه‌کتری و دوژمنمان بێر چووه‌ته‌وه‌. بام جارێکیش لایه‌ک له‌ خۆمان بکه‌ینه‌وه‌و ده‌ست بده‌ینه‌ ده‌ستی یه‌ک. باوه‌ریشمان بێت که‌ هه‌تا یه‌کبیتی و برایه‌تی و تی کۆشان وه‌ستا بێ، هه‌تێ نیه‌ له‌ به‌رده‌مانا خۆی بگرێ.

ئیتر له‌ پێناوی خزمه‌تکردنی کورد و زمانی کوردیا به‌ دلێکی نه‌ترس و گیانیکی له‌ خۆ بووردووه‌وه‌ به‌ره‌و پێش.

٢٩ی مانگی ئاب ١٩٥٧ فه‌ره‌نگی.

جه‌مال نه‌به‌ز)

لهو سالانه دا بیرو باوه پى كورد له باره ی خوینده واربییه وه جوړه گۆرانیکی تری به سهردا هاتووه؛ جار ان ههر نه و نه بو داواى خوینده واری نه کرا، ئیسته نه و داواکر دنه به چهنیکی تر دیتته ناوه وه، داواى نه وه نه کا که تا رۆژنامه و گۆقارو کتیب په ره نه ستیینه نه و خوینده واربییه بنج دانا کوتی. وه نه بوون وه یا که م بوونی نه مانهش چهنه هۆیه کیان ههیه؛ له وانه نه بوونی چاپخانه یه، نه بوونی ده زگای بلا وکر دنه وه- دارالنشر-، یه کخستنی شیتوه کانی زمانى كوردی، وه بۆ نه م ئامانجهش پرۆژه یه که به ناوی پرۆژه ی نووسه رانی كورده وه دابنرئ بۆ نه وه نه م پرۆژه یه په یوه ندى له نیوانی نه دیب و نووسه رو هۆنه رانی كوردا په یدا بکات. نووسراوه دهستنووسه کان کۆ بکرتنه وه، کۆرپکی زانیاری كورد هه بیته، کتیبخانه یه کی گشتی بۆ كورد دروست بکری، خویندی قوتابخانه کان به كوردی بی، وه رگیترا ن زۆر بیته بۆ سه ر زمانى كوردی، ههروه ها له كوردی-شه وه بۆ سه ر زمانه کانی تر. نه مانه وه گه لی شتی تریش.

نه وه دهقی نووسه- که نمونه یه که له ته وای دهقه که ی- نه وه پیشان نه دا که خاوه نه که ی له ناو ده ربا یه کی نه ندیشه ی نه ته وایه تیدا ژیا وه، ناگوزووری نه و رۆژه ی كورد ئاسوی بیرو هۆشی خاوه ن دهقی فراوان کردۆته وه وه نه و بیرو هۆشه که بۆ په یدا بووه به و په خشانه گوزارشتی لی داوه ته وه. په خشانه که نه بی به مپژوو پیک بۆ نه و ناته وایانه که له و رۆژه دا هه بوون، که و تۆته سه ر نه و رپگایه که كورد نه گه ر بیه وی له گه ل ره و ره وه ی گه ردوونا بچی به رتوه نه بی پیش هه موو شتیک نه و ناته وایانه نه هیلتیت، نه و نه ته وانه که پیشکه و تون سه رته تا به م ریبازانه دا رۆشستون؛ نه مانه بوون که بوون به کتومی کردنه وه نه و ده رگایانه که له سه ربان داخراوه.

گوزارشتی هه ر که سیک بۆ یه ک شت، یا بۆ چهنه شت جیا یه له گوزارشتی یه کیکی تر هه ر بۆ نه و شته، یا بۆ نه و شتانه. نه م گوزارشته ی له م دهقه دا هه یه به ته وای روونی نه کاته وه که خاوه نه که ی به بی ترس روخساری دهقیکی خستۆته به رده ستی ئیمه که به بی په رده بزانبین چۆنیسه تی نه و رۆژه ی كورد چۆن بووه به چ جور له ناو نه و په نگا وه ی ده ر نه چی؟. نه م بیرو هۆشه ش کاتیک په یدا بووه که خاوه نه که ی وه کوو رۆش بیریکی له دوولاه، به دوو چاوه وه سه یری کردوه؛ یه کی خوینده وه ی سه ر گوزه شت و به سه رهاتی بیگانه، یه کی وردبوونه وه ی له کاروباری كورد که خه لکی تر چۆن پیشکه و تون و که چی نه م هه ر له شوینی خویایه!. دهقه که نه م ریی به دییه مان بۆ نه کا به عیباره تیکی ساده و له هه مانکاتیشا به رتی پیشاندانیکی هه ر ساده.

کهوا بوو روخسارو ناوهرۆکی ئەم پەخشانه هەردووکیان لە ناو یەک بۆتەدا دەرچوون. جگە لەمە ئەبیین لە شێوی گوزارشتدا جۆرە گوزارشتیک لەو رۆژەدا باو بوووە که دوور نییە ئەو روخساره ئیمپروۆ به جۆریکی تر په ییدا بیتی.

له نیتوانی سالانی «۱۹۵۸-۱۹۷۰» دا گەلی جۆرە بابەتی نووسین کەوتە ناو سامانی پەخشانی کوردییەوه. یه کتیک له وانه کتیبی «پیش مه رگه» کهی دوکتور رهحیمی قازیبه، که له سالی ۱۹۶۱ دا دهستی چاپی گه یشتتی. ئەمە ی خوارەوه نمونە یه که لهو پەخشانه:

.....
شیرکۆ و پیرۆت به شهو له «کانی سهوزه» وه دەر کهوتن بۆ ئەوهی بزانتن بۆ کوێ دهچن و چ ئامانجیکیان له بهر چاو گرتوه. پیرۆت له پاش ئەوهی که، به سهرکهوتنهوه له عۆدهی کوشتنی رهئیسای ستادی سهقزو مینه ئاغا هاتیوو ئیتر بیرو فیکری له مهڕ دنیا به تهواوی گۆرا بوو، وه هه میشه شهرو ری گرتن و پیاو کوشتن و تفهنگی به خه پالدا دههات و فیکری بۆ ههچ شتیکی دیکه نه دهچوو، تهواوی ههول و تهقه لای دهروونی پیرۆت بۆ ئەوه بوو که به سه رهستی بژی و ژیر دهستی ههچ که سیک نه بێ، به لام نه یده زانی رتیگای ژیانیکی بهو جۆره چلۆنه، وه به ته نیا شکی بۆ تفهنگه کهی دهچوو!

هه رچۆ که شیرکۆ بوو به چه شنیکی دیکه له دنیای دهروانی و ئەو وهک پیرۆت له بیرو شهرو ریگری و پیاو کوشتندا نه بوو. شیرکۆ ده به ویست به سه رهستی و ئازادی بژی، به لام نهک له کتیوو شاخان به خۆی و به تفهنگه قوله که یه وه.

ههردووکیان به رتیگادا دهروون و هه ره که ی به جۆریک بیر دهکاته وهو وهک چلۆن ده لێن: «دل ئاگای له دل» ئەوانیش له دلی یه کتری شارهزا بوون. له نه کاو شیرکۆ دهستی به قسه کردو گوتی:

پیرۆت وه ره با ئەو شهو خۆمان بگه یینه «به رده رهش» و بچینه مالی «میرزا قویناس». میرزا قویناس پیاویکی دنیا دیتوهو له گه ل باجم دهسته برا بوو، وه زۆر تیگه یشتوه و پرسی بێ ده که ین و بزانتن چمان بێ ده لێ. پیرۆت رازی بوو، وه ههردوو بۆ لای به رده رهش وه ری کهوتن و نیزیکی پارشیو گه یشتنه جۆی وه له حه وشه ی میرزا قویناس وه ژووور کهوتن. میرزا قویناس که چاوی بهو دوو لاره کهوت به تفهنگه وه هیندییک ترسا، به لام سلاوی به حورمه تی

شیرکو ددهست بهجن هینایهوه سهرخۆ و زۆر به گهرمی بهخیرهاتنی کردن و له لای ژوورووی دانان.

میرزا قویتاس له کاتی مندالیدا له حوجرهی فهقییان وهک سوخته هیندیکی له لای مهلا خوتیندبوو، وه که گهیشتبوو «مریشکه ره شه»، مهلا نهو رۆژهی که گهیشتبوو سوورهی «عه بهسه وه تهوه لالا، ئهن جائه هول ئه عما، وه ما بودریکه له عهله هو په زه ککا» به میرزا قویتاس گوتهبوو: «قویتاس! عه بهسه، یانی خوتیندن بهسه. وه تهوه لالا، یانی بوویه مهلا. وه ما بودریکه، یانی بوویه گوته که. جائیستا بۆ مهلا مریشکه رهش گه ره که!». زردایکی مریشکه ره شهی به قویتاس نه دا بوو بۆ مام مه لای به رتیه ئه ویش دهستی له خوتیندن هه لگرتبوو، به لام بهو نیسه که خوتیندنهش دهیتوانی سیایی گوشت و قهرزداره کانی به دوکاندار بنوسن. جائه بهر ئه وه هه ره له مندالییه وه خه لکی دئ نپوی میرزا قویتاسییان له سه ره دانابوو. میرزا قویتاس له پاش گه وه بوون، بۆ به ره و ژوور بردنی سه وادی خۆی «شانامه» یکی پیست چهرمی کۆنی فیردهوسی وه چهنگ خستبوو، وه به شی زۆری هه لیه سه کانی له به ره کردبوو، وه شه وان هه لکی دپیی لئ وه کۆ ده بوو وه پر به زاری بۆی ده خوتیندنه وه، ئه وه خه لکه نه خوتینده وه ره که چاویان له دم و لهوسی میرزا قویتاس ده کرد وه هپچ له هه لیه سه کانی فیردهوسی نه ده گه یشتن ده یانگوت: «پیاویکی که کتیبیکی بهو زه لامي و ئه ستوریه به خوتینته وه به شک مه لای دوا زده حیلمه». میرزا قویتاس جار، جاریک سه ری له سیاسه تیش ده خورا، وه له ساله کانی دوا ی حوکماتی په هله ویدا ببوه «پیاوی دیوان» بۆ ئاگاهه ی به رده رهش. ئاگاهه بۆ خۆی نه خوتینده وه ره بوو، وه هه ره جار ه ی کاری ده که وته ئیداره به کی ده ولته تی له شاری میرزا قویتاسی ده نارد.

میرزا قویتاس له دهست ئیداره کانی ده ولته تی، به تاییه تی له دهست ژاندرم و پۆلیس و ئیداره ی سه ربارگیری هینده ی عه زاب و کوته وه ری و چه ره سه ری و ناله باری دیتبوو که رقی دنبا ی لئ هه لگرتبوون. ئه وه به چاوی خۆی دیتبووی که کار به ده ستانی ده ولته ت به چ جوړئ سووکایه تی به نه ته وه که ی، زمانه که ی و داب و ری و شوینی ولاته که ی ده که ن!. ئه گه ره دهستی رۆیشته بیه هه ره ئه وی ده می ئه وان ه ی که سووکایه تبیان به نه ته وه که ی ده کرد له ت و په ت ده کرد، وه یا به قه ولی خۆی گوته نی به «جه ه نه می موشه ره ت» ده کردن. میرزا قویتاس نه ته وه که ی خۆی زۆر خو ش ده ویست، وه هه ره کاتیک «شانامه» ی ده خوتینده وه به ده عیه و ته شه خوسه وه به خه لکه که ی ده گوت: «ئه و پاله وانان ه ی که

فیردهوسی باسیان دهکا هه موویان کورد بون، بهلام رووی زهمانه ره شین ئیستا دهوران گۆراوه و مشک و شه مشه مه کویره سوارن، شیرو پلینگ پیاده، له جی بازان قهل ده قرتینی، له جی قوورینگ، کوند ده خوتینی!». .

له کاتی ره زاخاندا هه چهنده پیچ و پشتیتند قه دهغه کرابوو، وه هه که سیکی بیبه ستبا ژانداره کان لییان ده کرده وه ئاوریان تی بهر ددها و خاوه نه که یان جه ریمه ده کرد، بهلام له گهل ئه وهش میرزا قویتاس پیچ و پشتیتندی دانه نابوو، وه به تنیا کاتیک که ناغا دهینارد بۆ شاری به دووی کاریکدا، له نزیک شاری پیچه که ی له باغه لی دنا و کلاویکی چلکن و بۆری «په هله وی» له سهر دنا. کاتیک که دام ده زگای ره زاخان تیک ته پی میرزا قویتاس بهر له هه موو شتتیک ئه و کلاوه ی وه بهر شه پان داو به حوزووری خه لکی دتیه که ئاوری تی بهردا!.

تیکچوونی حوکماتی په هله وی، چه کدار بوونی کوردان، سازبوونی «کۆمه له» له «سابلاغ» وه ورده ورده بلا بوونه وه ی بیرو باوه ری رزگاری خوازی له کوردستان له دلی میرزا قویتاسدا رووناکیه کی گه وره ی هینابووه گۆری و هومیتدیکی زۆری به دوا رۆژ هه بوو. میرزا قویتاس چووبوه سابلاغ و له وی به نهیینی بسوه ئه نداسی «کۆمه له ی ژ-ک» وه له لایه ن کۆمه له وه به سه رۆکی لکی بهرده رهش و سه ول و سه وش دیاری کرابوو. میرزا قویتاس کاتی قسه کردن بۆ ئه وه ی که خوتنده وار بوونی خۆی بنویتیت و به گۆی دیره کان حالی بکات که پیای دیوانه زۆر به ری و جی و تیکه ل و پیکه لی وشه ی فارسی و عه ره بی و کوردی دده وا! کاتیک که شیرکو و پیروتی به خیره اتن کرد و دایان، لی پی پرسین:

ئوغر بی، فه رموون بزانی له کویرا ته شریف فه رما بوون و به و ئه سه له حه و قه ددو ته واره وه ته شریفان بۆ کوئی ئه چی؟. شیرکو، که میرزا قویتاسی ده ناسی وه چه ند جار تیک هاتو چۆی کرد بوو باوه ریکی زۆری به وی هه بوو وه ته وای به سه ره اته که ی بۆ گتیرایه وه، هه روه ک بۆ باوکی خۆی بگتیریتته وه، له پاشان که ته واو بوو کوتی: فلانی! حال و هه وال به و جۆره یه وه ئیستا هاتوبه مالی تو پرست پی بکه یین و بزانی چیت پی مه سه له حه ته وا بکه یین. میرزا قویتاس تاویک چوو ناو فیکرو خه یاله وه، نانیشکی له سه ر رانی دانا و به ده سستی بهرچاوی گرت و له پاشان ده ستیکی به دده م و چاویدا هینا و کوتی:

ده وه الله ئه منیش هه ر له ئینسانیتیکی وه ک ئیوه ده گه رام، وه خولا ئیوه ی گه یاند. بابم! ئیوه هیچ ئیسمی کۆمه له تان بیستوه؟. پیروت هه لیدا و کوتی:

به لى بيسستمه ده لىن دوژمنى ناغاوهت و ره ئيس و مه ئيسه. حهجه مه كان و خه لك ده بان كوت رووتكران و كوشتنى ره ئيسه كه ي سه قزيش كارى كۆمه له يه. ميرزا قويتاس زه رده خه نه يتيكى هاتى و كوتى: نه ووه له ن كۆمه له دوژمنى هه موو عهجه مييك نيبه، به ته نيا دوژمنى نه و ره ئيسانه يه كه زولم و زۆرى له ميللهت ده كه ن. كۆمه له ريگرى و ئينسانى به خه تاو يى گونا ه كوشتن به كارتيكى زۆر خراپ و قه باحت حساب ده كات. وه وا مه علوموه هيشتا به چاكي له مه عناي كۆمه له حالى نه بوون. جا گويتان لى يى بو تان به يانكه م:

.....)

نه گهر راستت نه وي له سالانى «١٩٥٨» به دواوه له هه موو ولا تى كورده وارىدا جوژه گوزارشتيكي تر له ناو زمانى كورديدا پيدا بوو كه نه مانه له سه رده مه كانى پيشوودا كه متر بهرچاو نه كه وتن. له م ميژوووه به دواوه چوار پينج سال به روو دوايى با به ته كه ناگو ريت. پيدا بوونى نه م گوزارشتانه ش له بهر نه وه كه بيرو باوهر گورا، چه شنه ناوازه يه كى تر هاته ناوه وه، سروشت و ربابوونه وه يه كى پيدا كرد، به جو رى كه نه ختى تاك زياتر بايه خ پيداكا، شو رشى نه ته وايه تى زياتر بره و پيدا بكا، كاره سات و سه رگوزه شت بچيته ناو په رده ي چيروكى دريژه وه. تا نه و سالانه نه گهر يه كى شتيكى له دلا بوايه پر كيشى نه نه كرد ده رى بپرى، ده رنه برينه كه ش له بهر نه وه بوو كه ئاسوى فيكرى به جو رى هينرا بووه يه ك به لايه وه و ابوو يه كى تى ده ست ناكه وي ده رده دلى خو ي له لابلكا! نه و په رده ره شه له ننگه رى خستبووه سه ر هه موو ناوچه كه دا، گوزه رانى له هه موو كه س تال كرد بوو، بكور و بپر بوو بوو به جه ندرمه يه ك كه چيو تيكي ميري به ده سته وه ببوايه، خوا نه كا يه كى بتوانى قسه يه كى له روودا بكا.

ناوه رو كى نه م په خشانه نه وانهمان هه موو بو باس نه كا. دياره نه م گوران هه ش به م جو ره جوولانى گهردوونه دروستى نه كا، ئيمه بمانه وي و نه مانه وي نه مانه هه ر نه بچى دروست بين، چونكه روژان روژى به دوا ديت، مروقه كه خو ي «گا» نيبه له پيستى كا مينيته وه، بيرو باوهر كه ش هه ر وايه نه بچى نه و گورانه ي به سه را بيت. روخسارى ده قه كه ش روخسارتيكى ساده يه، به شيوه يه كى زياتر موكرى انى ده ستي كردوه به گي پرا نه وه ي به سه ره ات و سه رگوزه شته، كوردى يه كى كوردى يه كى په تى وايه كه له زمانى نه خو ينده وارى كى كوردى واوه ده رچو بى كه به دريژايى ته مه نى نه شارستان، وه نه خو ينده وارى چاو پى كه وتبى؛ بو هه ش وا نه لىم چونكه زمانى خاوينى نه ته وه يه ك - به تايبه تى نه ته وه يه كى وه كوو كورد

که زمانه‌کە‌ی به‌هوکمی به‌سه‌رهاتی خاکه‌کە‌ی دوو سی زمانی تری پیا ئالاه - ئەو خاوینیه که له نیوان دوو پیاوی پیر، یا دوو ژنی ته‌پیر، یا دوو کچی سه‌ر رانه‌ بیژه، یا دوو کوری سه‌ر ئەو رانه‌بیژه په‌یدا ئەبیت.

خاوه‌نی ئەم ده‌قه خۆینده‌وارو روژنبیریکی به‌رز بووه، به‌لام له دروستکردنی ئەم چیرۆکه درێژه‌یدا ئەلی به‌ته‌واوی چوه‌ته‌ ناو ده‌می شیرکوو پیروژت و میرزا قوبتاس و بایزو باپیر- که ئەمانه‌ بیجگه‌ له میرزا قوبتاس توژی ره‌ش و سپی له‌یه‌ک ئەکرده‌وه - ئەوانیتر ته‌قه‌لیان له خۆیندن نه‌دابوو، به‌زمانه‌ ساده‌کە‌ی ناوچه‌ی بوکان و سه‌راو و سه‌رچاوه‌ ریزبان له‌ ریزی وشه‌ی کوردی په‌تی ناوه.

«مەم - محەممەد مەولود» له ژماره «١١» ی سالی «١» ی گوڤاری «هه‌یوا» - ١٩٥٨ -
له ژیر ناوی «منالی کورد» دا بیرو باوه‌ریکمان له په‌خشانیکا بو ده‌رئه‌پری و ئەلی:

(عیزه‌دین ئیبراهیم له قوتابیانی پۆلی پینجه‌می «مظفریه» له هه‌ولیر. په‌کیک له به‌لگه‌ گرنه‌گه‌کانی پیشکه‌وتنی گه‌لان و هۆی سه‌رکه‌وتنیان له ژیاندا، پینگیانندی منداله‌و په‌روه‌رده‌ کردنیه‌تی له سه‌ر ره‌وشتی باش و خوی پاک و بناغه‌یه‌کی به‌تینی ته‌ندروستی - فسیؤلۆجی-وه به‌رزکردنه‌وی هه‌ست و گیانیه‌تی، وه گه‌یشتن به‌م نامانجه‌ ولاته‌ پیشکه‌وتنه‌کان جوژه‌ها ده‌زگایان دامه‌زاندوه که منداله‌کانیان به‌هۆیانوه‌ چاویان بکرتیه‌وه‌ له‌ش و گیان تیدا په‌روه‌رده‌ بکرت، وه چۆن حکومات له‌م رووه‌وه‌ ئه‌رکی زۆریان گرتۆته‌ شان هه‌رواش که‌سان ئه‌وه‌ی له‌ بارباندا هه‌بێ ئه‌یکه‌ن و درێغی ناکه‌ن، وه هه‌ست به‌وه‌ ئه‌که‌ن که‌ روژه‌یه‌ک ئیمرۆ له‌ سه‌ر بنچیتکی توندو به‌هیزی ته‌ریبه‌ پرویت بێ شک پیاوی دواژه‌ پیاویکه‌ که‌ گه‌له‌کە‌ی پیتی سه‌ره‌رز بیت و شانازی پتوه‌ بکات، بێ گومان دایکان له‌م مه‌یدانه‌دا به‌شیان له‌ هه‌مووان پتیه‌. به‌لام ئیمه‌ی کورد ئایا له‌م رووه‌وه‌ به‌رامبه‌ر منداله‌کامان چیمان کردوه‌؟ و ئه‌وه‌ی له‌ سه‌رمان پتویسته‌ بیکه‌ین کردومانه‌؟! .

من لی‌ره‌دا وینه‌یه‌ک له‌ منالی کورد ئه‌خه‌مه‌ به‌رچا و بو ئه‌وه‌ی مه‌به‌سی پرسیاره‌که‌م نه‌ختی روون ببیته‌وه‌: وه‌کوو دیاره‌ هه‌موو سالیک له‌ روژی دایکانی عاله‌میدا له‌-یابان- پیشانگه‌یه‌کی وینه‌ ریک ئه‌خری بو مندالانی جیهان که‌ ته‌مه‌نیان له‌ ناوین ٦-١٤ سالی‌دایه‌ بو ئه‌وه‌ی هه‌ست - عاطفه‌- یان به‌رامبه‌ر به‌ دایک و ئه‌و روژه‌ پیروژه‌ ده‌رخه‌ن، هه‌روا بو تاقیکردنه‌وه‌ی

پلهی زیره کیسیان. وه وا رتیک کهوت که له دوو سالی رابوردو - ۹۵۶-
 ۹۵۷- مندالی کوردیش له گهل مندالی گهلانی تر له و پیتشانگه به به شدار
 بیت، له نهنجامی تاقیکردنه وه که له سالی ۱۹۵۶ «عبداللطیف حسن» ناو
 مندالی کوردیکی ههولتیری - میدالیه - ی دووهمی عالمی - عیراق - ی
 وه رگرت، وه له سالی ۱۹۵۷ یش منداله به هره داره کورده که ی ههولتیری -
 عیززهدین ئیبراهیم - که تمه نی « ۱۱ » ساله وه له پۆلی پیتجه می سه ره تاییه
 میدالیه ی به که می عالمی - عیراق - ی له گهل شه هاده به کی به رزی به ناوی
 ده زگای دایکانی جیهان پیتشکه ش کرا. ئه م دوو منداله کورده ئیستا له
 ههولتیر له ژیر چاوه دتیری «محمد محمد علی عارف» ماموستای وینه له
 قوتابخانه ی «مظفریه» په روه رده ئه کرتین و چاوه روانی دوا روژتیکگی گهش و پر
 سوودیان بو ئه کرسی. بئ شک ئه مه ئه وه ئه گه به نه ئی که مندالی کوردی - ش
 هه رگیز له مندالی گهلانی تر ئه گه ر به هره دارتر نه بیت بئ به هره تر نییه. له گهل
 ئه وه موو کۆسپ و ته گه رانهش که ئه که ونه رتیکگی ده برینی ههست و
 ده رخستنی به هره ی به هۆی پاشکه وتنی گه له که ی و چه پۆکی گرانی روژگار
 که هه میشه به سه ر سه ریه وه یه تی به لای منه وه ئه وه ته گه ره و کۆسپانه نابئ
 رتیکگی ئه وه شمان بگری که ئیمه - که سانی گه لی کورد - هه ستمان به رامبه ر
 منداله کاتمان به چاکی ده رخیه ن. ئیمه ئه توانین له سنووری یاسا و توانامانه وه
 له م مه یانده دا ده وری خو مان به رتیکگی به یئینه دی. کوا چ به کتیکمان تا ئیستا
 بو منداله کاتمان شتتیکگی و امان کردوه که شایانی ناز بیت؟. که ی ئیمه
 ده زگایه ک یا پرۆژه به کی نه ته وایه تیمان پتیک هیناوه که به هۆیا نه وه بگه یه
 ئه و ئامانجه نه ی سه ره وه؟! ته نانهت هیتستا له هه موو ئه م کورده وارییه دا چه ند
 که س ئاگاداری چۆنیه تی ئه م دوو منداله کورده ن؟! ئه گه ر ئه م دوو منداله
 مندالی گه لیتکی تر بوایه ئه زانن چۆن ئه خرانه سه ره سه رو چاوه رتیزیان ئه گیرا و
 چه شنه ها دیارییان پیتشکه ش ئه کرا؟ چه ند زه سا وندیان بو ئه گیرا که هه موو
 که سیتک گه وروه بچووک به شانازییه وه تیدا هه لئه په رین؟.

بئ شک وایان بو ئه کرا که ههست به وه بکه ن ئه وانیش شتتیکن و بوونیان
 پتیسستتیکگی نه ته وایه تیه وه هه روا هه ولدانیان و هه نگا و هاویشتنیان بو
 ده رخستنی بلیمه تی و به هره یان. خو روژنامه و گو قاریش خوراکیکی چه ورو بئ
 برانه و یان لیبی چنگ ئه که وت!.

به داخه وه... به تالی... ئیمه ی... ئیمه به جۆرتیک له ناو شه وه زنگی نه زانین بئ
 باکانه... به کو تیرایی که ندو کۆسپی ژیان ئه برین و رتیکگی به ره و مردن ئه پتجه نه وه

بئى ئەوھى بتوانىن رەش و سېپى لە يەك جىياواز بکەينەوھ...کە سەيرمان
نەبەتەوھ ئەگەر لە ناو ئەو تارىکايىبە - عىززەدەين ئىبراھىم-ى مندالە
بلىمەتەکەمان و ھەوالەکەى و ھەزاران مندالى کوردى بەھرەدارى تىرىش
بىزىن...و لە دەرياي نەزانىن و بئى باکىبەماندا نقوم بىن... شەقلاوا: مەم)

کۆرپە جگەرگۆشەى ھەموو نەتەوھەبەکە، نەتەوھەکان بەو مندالانە پىن گەيشتن کە سەرەتا
ساواو پاشان بوون بە گەورە پىساوان؛ گەورە پىساوان لە ھەموو رووبەکەوھ، کورد کەمتر
ھەستى بەمە کردبوو. لە ناوھەندى سالانى ئەم رۆژانەدا وھکوو ئەبىنن کوردەکەش ھاتە سەر
ئەو بروايە کە مندال ھەر ئەوھەنىبە ناوى بەرى بە مندال و ھىچى تر، بەلکۆ ئەو مندالە
جى ھىواى پاشە رۆژە. تەنانت ھەر لە ناو کوردىشا ئەو پىساو ناودارانە کە ھەلکەوتوون
و لە ھەموو مەيدانىکا سوارچاک بوون، سەرەتا مندال بوون و پاشان بوون بەو بلىمەتانە.
بىرکوردنەوھ لە مندال و لە پىن گەياندى مندال ئەمە گۆرانىک بوو کە بە سەر ناوچەى
فىکرى کورد دا ھات. «مەم» ئەم ھەستەى خىرا قواستەوھەو خستىبە بەرگى
پەخشانىکەوھ. مەبەستى ئىمە زياتر لەم دەقە ناوھەرۆکەکەبەتەى.

پەخشانى کوردى لەگەلئە بابەتەوھ قسەى کردوھە، لە بارەى مندال و بەم بابەتەوھ کەمتر
دواوھ. کەوتنە ناوھەوھى ئەم بابەتە پەلەپەلەى چەرخ داىئەھىنن، رۆژەکان کە دىن بەم لاوھ
ھەر رۆژىکيان شتىکى تىداپە کە رۆژى پىشوويا نەبووھ. ئەم باسکردنەش ئايا بە ھۆى
نزىک بوونەوھەوھ بووبى - واتە نەتەوھەبەک بە نەتەوھەبەکى تر - وھيا بە ھۆى خورپەبەکەوھ
بووبى کە ئەکەوتتە دلى ھەندى کەسەوھ. ھەرکام لەمانە بئى، رۆژ شتى خۆى دىنپتە
پىشەوھ.

لەم پەخشانەدا - کە نۆبەرەبە بۆ ئەم بابەتە - ئىمە ئەوھەمان بۆ دەرئەکەوھى: ئەگەر لە
ماوھى ژيانى رابوردوومان ئەوھەندە گۆشەگىرو تەرىک نەبوويناپە، زۆر لەمىژبوو ھەستمان
بەم جۆرە شتانە ئەکرد، لە پەيدا بوونى ھەستەکەمان گەلئە گەلئە زياتر پىساوانى گەورەمان
پىن ئەگەياندو گەلئە بلىمەتەمان تىدا پەيدا ئەبوو. لام وايە ئەمەش زياتر ئەگەرپتەوھ سەر بىن
کەسى. نەتەوھەکانى تر چونکە خاوەن و سەردارو سامانىان ھەبوو ھەر رۆژە بىنکەبەکيان
دائەمەزاندو ھەر رۆژە پۆرۆھەبەکيان دروست ئەکرد بۆ ئەوھ بەرە بەرە لە بەرى ئەو بىنکەو
پۆرۆانە ھەموو جۆرە مپوھەبەکى بە تام لئە بخۆن!. بە تەنگەوھ بوون بۆ پىن گەياندى
ساياوان ئىمە نابى ھەروا بەشتىکى کەمى دابىنن، بەلکۆ ئەتوانم بلىم لە ھەموو
پۆرۆھەبەک گرنگترە، چونکە ساواى ئىمپۆ لاوى سبەينىبە، لاوھەى سبەينى بنىاتگوزارى

ولایتیکه، جا ئەو بنیاتگوزاره له رووی پیشهوه بێ، یا زانینهوه، یا سیاسهتهوه، یا تایینهوه. بەلێ! بلیمهتی دهستی ههیه له دروستکردنی ساوادا، بەلام ئەو ساوايه ئەگەر له ژێر چاوه‌دێریه‌کی ته‌واوا بیت، بلیمه‌تیه‌که‌ی ئەبێ به دوو بلیمه‌تی.

له‌گه‌ڵ ئەمانه‌شا ئەبێ ئەوه‌ش بزانی که گۆرانی رۆژ خۆی شت دینیته ناوه‌وه؛ ئەو شه‌قامه‌ که ئەلێن فلان که‌س قییرتاوی کرد، ئەو فلانه ببوايه یا نه‌بوايه، گۆران شه‌قامه‌که‌ی هه‌ر قییرتاو نه‌کرد!. ئەگەر «مهم» له‌ ساله‌کانی په‌نجادا په‌خشانی له‌بارهی مندالی کورده‌وه بلاو نه‌کردبايه‌وه، گۆرانی رۆژ ئیمرۆ ئەو په‌خشانه‌ی هه‌ر ئەهینایه ناوه‌وه، بەلام ئەو له‌و رۆژهدا ده‌ست پێشکه‌ری کردو ده‌سته گۆل بو‌ئوه، په‌خشانه‌که‌ی ئەو له‌و رووه‌وه ریزه‌ میژوویه‌کی له‌ په‌خشانی کورديدا ده‌ست نیشان کرد؛ ئەوه‌ی ده‌ست نیشان کرد که بلێن: گۆران به‌ سه‌ر بیرو باوه‌ردا هات و له‌و رۆژهدا ئەم په‌رده‌یه‌ش هه‌ل‌درايه‌وه.

«جمال عبدالقادر بابان» له‌کتیبه‌ی «په‌له‌ هه‌ورێکی چلکن» دا په‌خشانیکی خۆیمان ئەخاته به‌ر ده‌ست و ئەلێ:

(.....)

خاوه‌ر سه‌ری هه‌ل‌بیری روه‌و گۆیژه سه‌یری کرد گشت لایه‌کی شاخه‌که تاریک بووه‌و ته‌م و مژ دایگرتوو، تۆزێکی که‌ی پێ چوو هه‌ستی کرد که‌وا رهنگی چلکه هه‌وره‌که‌ش گۆرا تا ئەهات قه‌تمه‌رت‌ر ئەبوو؛ ده‌مێک مه‌یله‌و بۆر، ئینجا ره‌ش ئینجا مه‌یله‌و سه‌وز هه‌ل‌گه‌را. له‌ به‌ره‌وه پارچه‌یه‌کی بچووک بوو هه‌ر به‌ سه‌ر گۆیژه‌وه، بەلام زۆری پێ نه‌چوو ورده‌ ورده‌ په‌ره‌ی سه‌ند تا هه‌ندیکیشی له‌ ئاسمانی سه‌ر سوله‌یمانی داگیرکرد. دوای ئەوه چلکه هه‌ور که‌وته نه‌په‌وه هه‌ره‌شه! له‌ پریکا هه‌رچێ رق و کینه‌یه‌کی له‌دلا بوو به‌ تاوه تهرزه‌یه‌کی توندو تیژ زوریه‌ی به‌ سه‌ر گۆیژه‌دا ده‌ربیری، تهرزه‌یه‌ک که هیشتا خاوه‌ر به‌ درپێایی ژبانی ده‌نکی وا گه‌وره‌و زل زلی نه‌دیوو، بۆیه سام گرتی، هێجگار که‌ خه‌وه‌که‌ی شه‌وی بێر که‌وته‌وه و ئەو ده‌نکه تهرزانه‌ی ئەدی که‌ ده‌نکی به‌ قه‌د گۆیژێک و گه‌وره‌تریش ئەبوو، بەلام له‌لایه‌کی که‌شه‌وه دل‌خۆشی خۆی به‌وه ئەدایه‌وه که ئیستا نه‌ زستانه‌و نه‌به‌هاره که ترس په‌یا بکا، یا خوا نه‌کرده شتن له‌ ناکاو روو بدا، جا با زستانیش بێ ئایا ئەو بۆچی بترسی، یا خود دلێ له‌ چی بله‌رزێ؟. ئەوه مناله‌کانیه‌تی هه‌موو گرد و کۆن له‌ به‌رده‌ستی خۆیان، می‌رده‌که‌شی خوا پێ روه‌ا بیینی ئەوه‌ته بێ کاره‌و ده‌سته پارچه نییه هه‌روا به‌

ئاسانى تېۋە بگلىن، شارەكەو دانىشتوانىشى ھەموو لەگەل باران و بەفرا كۆنە ئاشناو بە يەك فېرن، خواش ملكى خۆبەتى ھەرچى لى ئەكا كەس ھەددى خاوەندارى نىبە، جگە لەوہى بەم زوانەش نە بەفرو تەرزە، نەباران كارتىكى واپان نەكردووە لە ولاتا كە شايانى ترس و دلە خورىە بىت.

دەسا ئەم نەخشەو نوقلانەى چاكەيە ھىچى بە راست دەرنەچوو، چونكە تەرزەى نالەبار كە لە ناو ھەموو سەربازەكانى ترى دوژمنا ئەو كراس سوورى بەرلەشكر بوو بەر لە گەيشتنى سوپاي شەرو ويرانكەر ئەو پيشكەرى خۆى كرد وە بە ئارەزووى خۆى بە نارنجۆكە خر خەكانى بۆمبا بارانى شاخى كۆنە سال و شارى كرد و بى دەنگى كرد! لە پيشا بۆتوقاننى دانىشتوانى شارەكە كردى بە تەقو ھۆرو شەقەو نالەيە، كە ئەيدا بە سەر بانا و بە زەويا، بە كاسەو كەويلەو تەنەكەو شووشەى پەنجەرەدا بۆمبار دومانى راستەقىنەى ئەھىنايەو يادا!

تەرزەى دەسەو يەخە شارى نازدارى خستە قىژو ھۆرو ھاوارو فریادەو، ئەو ھەموو دەنگى ئاگادارو ھوشيار كەردنەو بوو بۆ لەشكرى دوادى سەروشت كە جەنگىكى زۆر گەورەترى بە دەستەو بوو! بۆمباردومان و شەقو ھۆرپىبەك لە سەربەك و بى تەم رەوانەوہى تەرزە منالەوردكە بگرە گەورەشى تۆقانەو بۆيە منالەكانى «حەمە سوور» یش ھەموو لە ترسا لە ژوورەو دەستيان كرد بوو بە بانگەوازو زاق و زرىكە! تا تەرزە شەقەى باشتەر لە تەنەكە بىنايەو تەقەى زياتر لە شووشەى پەنجەرە بەرز كەردا بەو، بەو گوتەش دەنگى گريان و ھەراى منالە وردكە زياتر بەرز ئەبووہو. لەبەر ئەو خاوەرى داىكيان گورج راي كەردە ژوورەو بە «سەلەوات» دان و «بسم اللہ» و ناوى خوا چوو بە دەمیانەو، منال، كە داىكيان دى بەجارى بە گريان و قىژو ھاوار دەورەيان گرت وەك جووجەلە كە دەورو پشتى مريشك ئەگرن، ھەر يەكەك چمكى لە كراسەكەى ئەگرت و توند راي ئەكيشا بە سەر خۆيا، تا خاوەر ناچار ما دانىشت بە دياربانەو، ئەوسا ھەر كەسە ھەولتى ئەوہى ئەدا وىنەى بەلندە بەسەر ئەوانىترا بفرى و خۆى بگەيەنیتە كۆشى! كۆشى گەرم و گورى داىك؛ ئەو كۆشى پرە لە خۆشەويستى و بەزەبى و دلەسۆزى، ئەو كۆشى لە قەلغان و زرى سەختترە بۆ بەرگى و چاودىرى ھىزى ئەژنۆو خويى جگەرە رووناكى چا و بۆ منالى نازدارى ئىسك سووك و خۆشەويست لای داىك و باوك، ئىسك سووك و جوان وەك پەرى ئاسمان، بى ئاگا لە ھىزشى بەھىزى سەروشت! بۆيە خاوەر بە جارى پەلامارى ھەرسىكيانى داو ھەستايەو سەربى، بەلام يەكىيانى زياتر